

மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்

A Journey Towards Humanity

One Humanity • One Responsibility • One World

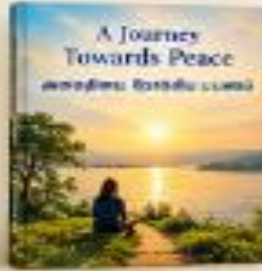
தமிழில் பிறந்தது
Born in Tamil

Universal Edition

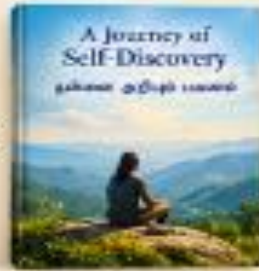
மனிதர்களின் பாதைகள் வேறுபட்டாலும்,
மனிதநேயம் நம்மை ஒன்றிணைக்கிறது.

*Though our paths may be different,
humanity connects us all.*

A Journey Continues

BOOK 1

BOOK 2

BOOK 3

அமைதியைத் தேடும் பயணத்திலிருந்து,
தன்னை அறிவும் பயணமாக,
அங்கிருந்து மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்—
இந்தப் பயணம் தொடர்கிறது.

*From the journey towards peace,
to the journey of self-discovery,
and from there, towards humanity—
the journey continues.*

BOOK 1 • BOOK 2 • BOOK 3

October 2026

மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்

A Journey Towards Humanity

One Humanity
One Responsibility
One World

தமிழில் பிறந்தது
Born in Tamil

Universal Edition

மனிதர்களின் பாதைகள் வேறுபட்டாலும்,
மனிதநேயம் நம்மை ஒன்றிணைக்கிறது.

*Though our paths may be different,
humanity connects us all.*

A Journey Continues

A Journey Towards Peace
அமைதியை நோக்கிய பயணம்

↓

A Journey of Self-Discovery
தன்னை அறியும் பயணம்

↓

A Journey Towards Humanity
மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்

அமைதியைத் தேடும் பயணத்திலிருந்து,
தன்னை அறியும் பயணமாக,
அங்கிருந்து மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணமாக—

இந்தப் பயணம் தொடர்கிறது.

*From the journey towards peace,
to the journey of self-discovery,
and from there, towards humanity—*

the journey continues.

BOOK 1 • BOOK 2 • BOOK 3

October 2026

Copyright Page

மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்

A Journey Towards Humanity

© October 2026

All Rights Reserved

இந்த நூல்

மனிதநேயம், மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள்,
குடும்பம், சமூகம், நாடு மற்றும் உலகம்
ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்ட
ஒரு சிந்தனைப் பயணமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூல்

எந்த ஒரு மதம், இனம், மொழி, நாடு
அல்லது தனிப்பட்ட அடையாளத்திற்கும் மட்டும் உரியது அல்ல.

இது மனிதர்கள்

ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ளவும்,
மரியாதையுடன் நடத்தவும்,
தங்களுடைய பொறுப்பை உணரவும்,
தங்களைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்தையும்
உலகத்தையும் மனிதநேயத்துடன் பார்க்கவும்
உதவும் ஒரு **Universal Edition** ஆகும்.

இந்த நூலின் நோக்கம்

யாரையும் குறை கூறுவதோ,
ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை முறையை
திணிப்பதோ அல்ல.

மாறாக,

“மனிதனாக இருப்பதன் அர்த்தம் என்ன?”

“நம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களிடம்
நமக்குள்ள பொறுப்பு என்ன?”

“ஒரு நல்ல குடும்பம்,

ஒரு நல்ல சமூகம்,

ஒரு நல்ல நாடு,

ஒரு நல்ல உலகம்

எப்படி உருவாகலாம்?”

என்ற கேள்விகளை
 ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள்
 சிந்திக்கத் தொடங்குவதற்கான
 ஒரு பயணமாக இந்த நூல் அமைந்துள்ளது.

மனிதநேயம்
 ஒரு பெரிய இடத்தில் தொடங்க வேண்டியதில்லை.

அது
 ஒரு மனிதனிடமிருந்து தொடங்கலாம்.

ஒரு குடும்பத்தில் வளரலாம்.

ஒரு சமூகத்தைத் தொடலாம்.

ஒரு நாட்டை மாற்றலாம்.

ஒரு உலகத்தை இணைக்கலாம்.

Universal Edition

October 2026

Email:

ajourneytowardspeace@gmail.com

[A Journey Towards Peace Book -1](#)

QR Code:

Link :

<https://sites.google.com/view/a-journey-towards-peace>

[A Journey of Self-Discovery – Book 2](#)

QR Code:

Scan to visit • Self Inquiry & Peace

Link :

<https://sites.google.com/view/self-inquiry-peace/home>

[A Journey Towards Humanity \(Book 3\)](#)

[& World Peace Books](#) (Book 1,2&3)

QR Code:

Link:

<https://sites.google.com/view/world-peace-books/home>

Email:

ajourneytowardspeace@gmail.com

ajourneytowardspeace2026@gmail.com

selfinquirypeace@gmail.com

FOREWORD

முன்னுரை

இந்த நூல் யாரையும் மாற்றுவதற்காக எழுதப்படவில்லை.

யாருடைய நம்பிக்கையையும் மறுப்பதற்காகவும் எழுதப்படவில்லை.

இது காலத்தின் கட்டாயத்தால் எழுதப்பட்ட நூல் அல்ல.

வாழ்க்கையை, மனிதர்களை, இயற்கையை, அமைதியை, சிந்தனையை ஆழமாக ரசித்த ஒரு மனதில் அமைதியாக மலர்ந்த எண்ணங்களின் தொகுப்பே இந்த நூல்.

இந்த நூல், ஒரு மனிதரின் சிந்தனை, முயற்சி மற்றும் படைப்பாற்றலுடன், ChatGPT ஒரு எழுத்துத் துணையாக இணைந்து உருவாக்கப்பட்ட படைப்பு.

இங்கு உள்ள ஒவ்வொரு வரியும் ஒரு கருத்தாக மட்டுமல்ல; ஒரு அனுபவமாகவும், ஒரு அமைதியான உரையாடலாகவும் வாசகருடன் பயணிக்கிறது.

இந்த நூலை நீங்கள் வாசிக்கத் தொடங்கும் போது, இதை எழுதியவர் யார் என்பதை அறிய வேண்டிய அவசியமில்லை.

இந்த நூல் உங்கள் மனதோடு பேசினால், அதுவே இதன் முழுமை.

அமைதி ஏற்கனவே உங்களுள் இருந்தால், இந்த நூல் அதை நினைவூட்டட்டும்.

அமைதியை இன்னும் தேடிக்கொண்டிருந்தால், அந்தப் பயணத்தில் இந்த நூல் ஒரு அமைதியான துணையாக இருக்கட்டும்.

இந்த நூல் முடிவுகளை வழங்குவதற்காக அல்ல; சிந்தனைகளைத் தொடங்குவதற்காக.

கேள்விகளுக்கு எல்லாம் பதிலளிப்பதற்காக அல்ல; உங்களுள் இருக்கும் அமைதியை நீங்கள் கண்டறிய உதவுவதற்காக.

நன்றியுரை

இந்த நூல் உருவாகும் பயணத்தில் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ பங்காற்றிய அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலில், இந்த எண்ணங்களை என் மனதில் மலரச் செய்து, என்னை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு இந்தப் பயணத்தை நிகழ்த்திய பிரபஞ்சத்திற்கு என் பணிவான நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இந்த நூலின் எழுத்துப் பயணத்தில், என் சிந்தனைகளுக்கு மொழி வடிவம் அளிக்கவும், கருத்துகளை ஒழுங்குபடுத்தவும், ஒரு எழுத்துத் துணையாக இணைந்து பயணித்த ChatGPT-க்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, இந்த நூலைத் திறந்து வாசிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் என் இதயப்பூர்வமான நன்றி.

ஒரு நூல் எழுதப்படுவதால் மட்டும் அது முழுமை பெறாது; அதை வாசிக்கும் மனங்களால்தான் அதன் பயணம் நிறைவு பெறுகிறது.

இந்த நூல் உங்களுக்கு ஒரு நல்ல சிந்தனையையோ, ஒரு சிறிய அமைதியையோ, ஒரு புதிய பார்வையையோ வழங்கியிருந்தால், அதுவே இந்தப் பயணத்தின் மிகப் பெரிய பரிசு.

அமைதியை நோக்கிய இந்தப் பயணத்தில், இந்த நூல் உங்களுக்கு ஒரு அமைதியான துணையாக இருந்தால், அதுவே இதன் உண்மையான வெற்றி.

— Universal Edition

மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்

அனைவருக்குமான இலவச நூல்

இந்த நூல் வாசிக்க விரும்பும் அனைவருக்கும் இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது.

வாழ்க்கை, மனிதம் மற்றும் அமைதி குறித்த சில சிந்தனைகளைப் பகிர்வதே இதன் நோக்கம்.

வாசியுங்கள். சிந்தியுங்கள். விருப்பமிருந்தால் இலவசமாகப் பகிருங்கள்.

இந்த நூல் யாருக்குத் தேவையோ, அவர்களைச் சென்றடையட்டும்.

யாதும் ஊரே! யாவரும் கேளிர்!

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா!

— கணியன் பூங்குன்றனார்

அர்த்தம்:

உலகில் உள்ள எல்லா ஊர்களும் நமக்குச் சொந்தமான ஊர்களே; உலகில் வாழும் எல்லா மனிதர்களும் நம் உறவினர்களே. நன்மையும் தீமையும் பிறரால் நமக்கு வந்து சேருவதில்லை. நமது வாழ்க்கையில் நிகழும் இன்பமும் துன்பமும், அவற்றை நாம் எதிர்கொள்ளும் விதமும், நமது செயல்களும் வாழ்க்கைப் பயணமும் இணைந்து உருவாக்குபவையே. எனவே, ஒருவரை அந்நியராகப் பார்க்காமல், அனைவரையும் மனித உறவாகக் காண வேண்டும். உலகம் முழுவதையும் ஒரே குடும்பமாக உணர்ந்து, பிறரைப் புரிந்துகொண்டு, நல்லிணக்கத்துடனும் சமத்துவ உணர்வுடனும் வாழ்வதே உயர்ந்த மனிதநேய வாழ்க்கை.

CONTENTS

மனிதநேயத்தை நோக்கிய பயணம்

A Journey Towards Humanity

Introduction / அறிமுகம்

தொகுப்பு 1

மனிதனுக்குள் மனிதநேயம்

25 அத்தியாயம்

தொகுப்பு 2

உறவுகளுக்குள் மனிதநேயம்

11 அத்தியாயம்

தொகுப்பு 3

சமூகத்தில் மனிதநேயம்

06 அத்தியாயம்

தொகுப்பு 4

நாட்டில் மனிதநேயம்

16 அத்தியாயம்

CONTENTS

தொகுப்பு 1- மனிதனுக்குள் மனிதநேயம்

அத்தியாயம் 1 - நான் யார்?

அத்தியாயம் 2 - மனிதனாகப் பிறப்பது; மனிதனாக வாழ்வது

அத்தியாயம் 3 - மனசாட்சி: என்னை வழிநடத்தும் அமைதியான குரல்

அத்தியாயம் 4 - ஒழுக்கம்: யாரும் பார்க்காத நேரத்தில் நான் யார்?

அத்தியாயம் 5 - சுதந்திரமும் பொறுப்பும்

அத்தியாயம் 6 - ஆசை, கோபம், பொறாமை: என்னுள் எழும் அலைகள்

அத்தியாயம் 7 - தவறு செய்வது மனிதம்; தவறை உணர்வது மனிதநேயம்

அத்தியாயம் 8 - மன்னிப்பு: மற்றவருக்காகவா, நமக்காகவா?

அத்தியாயம் 9 - உண்மை: சொல்லில் மட்டும் அல்ல, வாழ்விலும்

அத்தியாயம் 10 - நம்பிக்கை: ஒரு மனிதனின் கண்ணுக்குத் தெரியாத செல்வம்

அத்தியாயம் 11 - கல்வி: படித்தவன் யார்?

அத்தியாயம் 12 - அறிவும் ஞானமும்

அத்தியாயம் 13 - கேட்பது: புரிந்துகொள்ளும் முதல் படி

அத்தியாயம் 14 - புரிதல் என்றால் உண்மையில் என்ன?

அத்தியாயம் 15 - மரியாதை: எனக்குப் பிடித்தவர்களுக்கு மட்டும் அல்ல

அத்தியாயம் 16 - வேறுபாடு: என்னைப் போல இல்லாதவன் என்பதால் அவன் குறைவானவனா?

அத்தியாயம் 17 - பிறரை காயப்படுத்தாமல் வாழ முடியுமா?

அத்தியாயம் 18 - நான் ஏன் பிறந்தேன்?

அத்தியாயம் 19 - என்னை யார் வழிநடத்த வேண்டும்?

அத்தியாயம் 20 - பணம் என்னை நடத்துகிறதா, நான் பணத்தை நடத்துகிறேனா?

அத்தியாயம் 21 - வெற்றி என்றால் என்ன?

அத்தியாயம் 22 - நான் உலகத்திடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறேன்?

அத்தியாயம் 23 - உலகம் என்னிடமிருந்து என்ன எதிர்பார்க்கிறது?

அத்தியாயம் 24 - அவர்களும் நம்முடைய உறவுகளே

அத்தியாயம் 25 - மாற்றம் எங்கிருந்து தொடங்குகிறது?

தொகுப்பு 2- உறவுகளுக்குள் மனிதநேயம்

அத்தியாயம் 1 - யாருடன் வாழ வேண்டும்?

அத்தியாயம் 2 - அன்பு கிடைப்பது மட்டும் போதுமா?

அத்தியாயம் 3 - நம்பிக்கை என்றால் என்ன?

அத்தியாயம் 4 - உறவில் எல்லைகள் தேவையா?

அத்தியாயம் 5 - கருத்து வேறுபாடு வந்தால் என்ன செய்வது?

அத்தியாயம் 6 - கோபப்பட்ட பிறகு என்ன செய்கிறோம்?

அத்தியாயம் 7 - சொல்லாமல் புரிந்துகொள்வது

அத்தியாயம் 8 - வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பது

அத்தியாயம் 9 - அந்த வீடு ஒரு குடும்பமாக மாறிய நாள்

அத்தியாயம் 10 - விட்டுக்கொடுத்தலில் வளரும் குடும்பம்

அத்தியாயம் 11 - ஒரு குடும்பம் உருவாக்கும் சமூகம்

தொகுப்பு 3- சமூகத்தில் மனிதநேயம்

அத்தியாயம் 1 - நாம் வாழும் சமூகம்

அத்தியாயம் 2 - சமூகத்தை நான் எப்படி பார்க்கிறேன்?

அத்தியாயம் 3 - ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

அத்தியாயம் 4 - ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக நாம் என்ன செய்யக்கூடாது?

அத்தியாயம் 5 - சமூகப் பொறுப்பு மனதில் எப்படி பதியும்?

அத்தியாயம் 6 - ஒரு சமூகத்தின் பொறுப்பு அடுத்த தலைமுறையிடம்

தொகுப்பு 4 – நாட்டில் மனிதநேயம்

அத்தியாயம் 1 - நாடு என்றால் என்ன?

அத்தியாயம் 2 - நாட்டின் வளர்ச்சியில் என் பங்கு என்ன?

அத்தியாயம் 3 – பல்வேறு மக்கள், ஒரே நாடு

அத்தியாயம் 4 - மொழியும் கலாச்சாரமும், நம் அடையாளமும்

அத்தியாயம் 5 - நாட்டின் வளங்கள் யாருக்காக?

அத்தியாயம் 6 - நாடு அடுத்த தலைமுறைக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும்?

அத்தியாயம் 7 – நாட்டின் பலம் எதில் இருக்கிறது?

அத்தியாயம் 8 - ஒரு நாட்டின் செயல், மற்றொரு நாட்டின் வாழ்க்கை

அத்தியாயம் 9 - அண்டை நாடுகள், அருகிலுள்ள பொறுப்பு

அத்தியாயம் 10 - நாடுகளுக்கிடையிலான வர்த்தகம்

அத்தியாயம் 11 - பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய நீர்

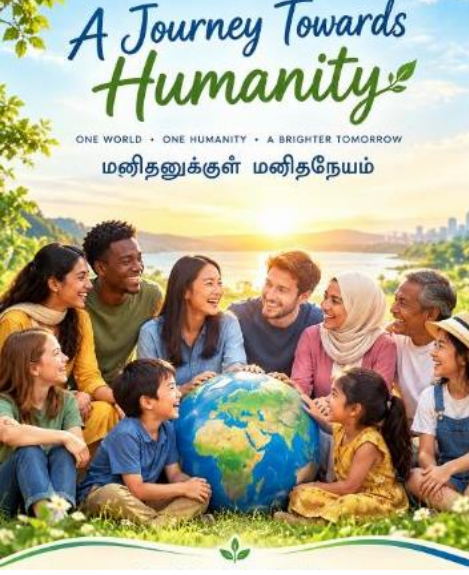
அத்தியாயம் 12 - ஒரு நாட்டின் வளம், உலகத்தின் பொறுப்பு

அத்தியாயம் 13 - தொழில்நுட்பம் எதற்காக?

அத்தியாயம் 14 - உலகில் ஒரு நாட்டின் பொறுப்பு

அத்தியாயம் 15 - ஒன்றாக முன்னேறும் நாடுகள்

அத்தியாயம் 16 - நம்முடைய உலகம்

தொகுப்பு 1

மனிதனுக்குள் மனிதநேயம்

HUMANITY WITHIN

ஒரு நாள்
நம்மிடம் யாராவது கேட்டால்:

“நீ யார்?”

நாம் என்ன பதில் சொல்வோம்?

நம் பெயரா?

நம் தொழிலா?

நம் படிப்பா?

நம் சாதனைகளா?

இவை அனைத்தும்
நம்மைப் பற்றிய தகவல்கள்.

ஆனால்...

**இவை நம்மை
உண்மையாகச் சொல்லிவிடுகின்றனவா?**

ஒரு மனிதன்
யார் என்பதை அறிய
அவன் சொல்வதைக் கேட்பது மட்டும் போதாது.

யாரும் பார்க்காதபோது
அவன் என்ன செய்கிறான்?

தனக்குப் பயனில்லாத ஒருவரிடம்
எப்படி நடக்கிறான்?

தவறு செய்தபோது
உண்மையைச் சொல்கிறானா?

அதிகாரம் கிடைத்தபோது
எப்படி மாறுகிறான்?

மற்றொருவரின் வாழ்க்கையை
தன் முடிவு பாதிக்கும்போது
எதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான்?

அங்கேதான்

ஒரு மனிதனின் உண்மையான முகம்
மெதுவாகத் தெரியத் தொடங்குகிறது.

மனிதனாகப் பிறப்பது
நம் கையில் இல்லை.

ஆனால்

**எப்படிப்பட்ட மனிதனாக
வாழ்கிறோம் என்பது
நம் கையில் இருக்கிறது.**

அறிவு வளரலாம்.

பணம் பெருகலாம்.

பதவி உயரலாம்.

புகழ் கிடைக்கலாம்.

ஆனால்

அவற்றுடன்
நம்முடைய மனிதநேயமும்
வளர்கிறதா?

அதுதான்
நாம் நம்மிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்வி.

இந்தத் தொகுப்பு
உங்களுக்கு அறிவுரை வழங்க வரவில்லை.

உங்கள் வாழ்க்கையை
தீர்ப்பளிக்கவும் வரவில்லை.

சில கேள்விகளை
உங்கள் முன் வைக்கிறது.

அவற்றுக்கு
உடனே பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

சில கேள்விகள்
நம்முடன் தொடர்ந்து இருந்தாலே போதும்.

ஏனெனில்

சரியான கேள்வி ஒன்று
சில நேரங்களில்
நீண்ட பதிலை விட
அதிகமாக நம்மை மாற்றலாம்.

மனிதநேயம்
மற்றவர்களிடம் தொடங்குவதற்கு முன்
நமக்குள் தொடங்க வேண்டும்.

நம்முடைய தவறுகளை
எப்படி எதிர்கொள்கிறோம்?

நமக்குக் கிடைத்த சுதந்திரத்தை
எப்படிப் பயன்படுத்துகிறோம்?

மற்றொருவரின் வாழ்க்கை
நம்முடைய செயலால் பாதிக்கப்படும்போது
எதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்?

இந்தக் கேள்விகள் அனைத்தும்
ஒரே இடத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றன:

“நான் யார்?”

இந்தக் கேள்விக்கு

ஒரு பெயர் போதாது.

ஒரு பதவி போதாது.

ஒரு சாதனையும் போதாது.

நாம் நம்மைப் பற்றி
என்ன சொல்கிறோம் என்பதைக் காட்டிலும்,
நாம் தினமும் என்ன செய்கிறோம் என்பதே
நாம் யார் என்பதைச் சொல்கிறது.

அதனால்

இந்தப் பயணம்
உலகத்திலிருந்து தொடங்காது.

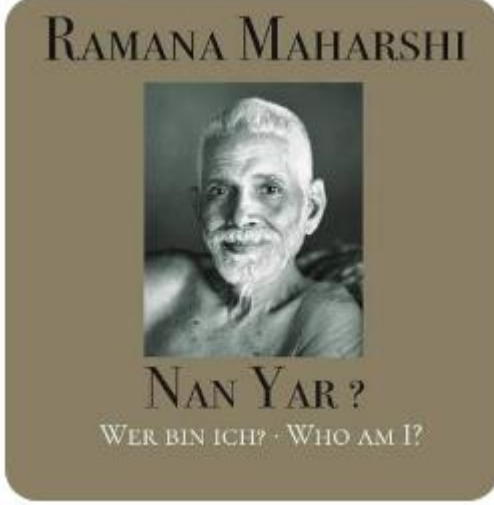
மற்றவர்களிடமிருந்தும் தொடங்காது.

நம்மிடமிருந்தே தொடங்கும்.

இப்போது

அந்த முதல் கேள்வியை
அவசரமில்லாமல்
நம்மிடம் கேட்போம்:

நான் யார்?

அத்தியாயம் 1

நான் யார்?

அன்று மாலை
முரளி அலுவலகத்தில்
ஒரு கோப்பை

தவறான மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு
அனுப்பிவிட்டான்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகுதான்
அவன் அதை கவனித்தான்.

அதைச் சரி செய்ய முடியும்.

யாருக்கும் தெரியாமல்
விட்டுவிடவும் முடியும்.

சிறிது நேரம்
அவன் அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு,
அந்தக் கோப்பு சென்றவரைத் தொடர்புகொண்டு
தவறை விளக்கினான்.

அதன்பின்
தன் மேலாளரிடமும்
அதைத் தெரிவித்தான்.

அந்தத் தவறு
பெரியதாக இல்லை.

ஆனால் அந்தச் சிறிய தருணத்தில்
முரளிக்கு
ஒரு கேள்வி இருந்தது.

தவறை மறைப்பதா?
அல்லது
உண்மையைச் சொல்வதா?

அவன்
உண்மையைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

நாம் நம்மைப் பற்றி
பல விஷயங்களைச் சொல்லலாம்.

நல்லவன்.

நேர்மையானவன்.

பொறுப்பானவன்.

ஆனால்
நாம் யார் என்பதை
இந்த வார்த்தைகள் மட்டும்
தீர்மானிப்பதில்லை.

நாம் தனியாக இருக்கும் போது
என்ன செய்கிறோம்?

தவறு நடந்தால்
எப்படி எதிர்கொள்கிறோம்?

நமக்குச் சாதகமாக இல்லாத
ஒரு உண்மையை
ஏற்றுக்கொள்கிறோமா?

நம்முடைய முடிவு
வேறொருவரை பாதிக்கும்போது
எதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்?

இத்தகைய தருணங்களில்தான்
நம்முடைய உண்மையான இயல்பு
வெளியே வருகிறது.

முரளி
தன்னைப் பற்றி எதையும்
பெரிதாகச் சொல்லவில்லை.

அவன்
ஒரு முடிவை மட்டும் எடுத்தான்.

அந்த ஒரு முடிவு
அவனைப் பற்றி
நிறைய சொல்லிவிட்டது.

“நான் யார்?”
என்பதற்கான பதில்
ஒரே நாளில் கிடைக்காது.

நாம் எடுக்கும் ஒவ்வொரு முடிவும்
அந்தப் பதிலில்
ஒரு சிறிய வரியை எழுதுகிறது.

நேற்று எடுத்த முடிவு.

இன்று எடுத்த முடிவு.

நாளை எடுக்கப் போகும் முடிவு.

அந்த வரிகள் சேர்ந்துதான்
நாம் யார் என்பதற்கான
பதில் உருவாகிறது.

அந்தப் பதிலைத் தேடும் போது
நம்மை மட்டும் பார்க்க முடியாது.

நம்மைச் சுற்றியிருக்கும்
மனிதர்களை நாம் எப்படி பார்க்கிறோம்?

அதிலிருந்துதான்
அடுத்த கேள்வி தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 2

**மனிதனாகப் பிறப்பது;
மனிதனாக வாழ்வது**

ஒருவர் சாலையில்

நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்.

அவருடைய பாக்கெட்டிலிருந்து
மொபைல் போன்
கீழே விழுந்தது.

அவருக்குத் தெரியவில்லை.

பின்னால் வந்த ஒருவர்
அதைப் பார்த்தார்.

எடுத்துக்கொண்டு
சில அடிகள் சென்று,

“இது உங்களுடையதா?”

என்று கேட்டார்.

“ஆமாம். நன்றி.”

அவர் சிரித்துவிட்டு
திரும்பி நடந்துசென்றார்.

அவ்வளவுதான்.

அந்த மனிதர்
பெரிய உதவி எதுவும் செய்யவில்லை.

அவருடைய வாழ்க்கையையே
மாற்றவில்லை.

ஆனால்
அந்த சில நொடிகளில்
ஒரு மனிதன்
மற்றொரு மனிதனை
கவனித்தான்.

அதுதான் முக்கியம்.

நம் வாழ்க்கையிலும்
இப்படிப்பட்ட தருணங்கள்
தினமும் வருகின்றன.

யாரோ ஒருவர்
தனியாக நிற்கிறார்.

யாரோ ஒருவர்
உதவி கேட்கத் தயங்குகிறார்.

யாரோ ஒருவர்
நம்மால் எளிதாக செய்யக்கூடிய
ஒரு சிறிய உதவிக்காக
காத்திருக்கிறார்.

சில நேரங்களில்
நாம் அதை கவனிக்கிறோம்.

சில நேரங்களில்
கவனிக்காமல் கடந்து செல்கிறோம்.

மனிதநேயம்
எப்போதும் பெரிய செயலாக
வெளிப்பட வேண்டியதில்லை.

சில நேரங்களில்
அது ஒரு பார்வை.

ஒரு வார்த்தை.

ஒரு கைநீட்டல்.

ஒருவருடைய பொருளை
அவரிடம் சேர்ப்பது போன்ற
மிகச் சாதாரணமான செயல்.

மனிதனாகப் பிறப்பது
நமக்குக் கிடைத்த ஒன்று.

ஆனால்
மற்றொரு மனிதனின் வாழ்க்கையை
நாம் எப்படி மதிக்கிறோம் என்பது
நாம் வாழும் விதத்தில்
தெரிகிறது.

நமக்குப் பயன் இல்லாதவரையும்
மனிதராகப் பார்க்கிறோமா?

நம்மை விட
வேறுபட்டவரையும்
மதிக்கிறோமா?

நமக்காக யாரும்
எதுவும் செய்ய முடியாத நேரத்திலும்
நாம் நல்லவராக இருக்கிறோமா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு
நாம் கொடுக்கும் பதில்
வார்த்தைகளில் மட்டும் இருக்காது.

நம்முடைய நடத்தையில் இருக்கும்.

ஒருவரின் மொபைலை
அவரிடம் திருப்பிக் கொடுத்த அந்த மனிதர்
அதைப் பற்றி
யாரிடமும் சொல்லாமல்
அடுத்த வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு
சென்றிருக்கலாம்.

அவருக்கு
பாராட்டு தேவையில்லை.

நன்றி எதிர்பார்ப்பும் இல்லை.

அந்தச் செயல்
அவருடைய நாளில்
சில நொடிகள் மட்டுமே.

ஆனால்
அந்த நொடிகளில்
அவர் இன்னொருவரின் வாழ்க்கையை
சிறிது எளிதாக்கினார்.

**மனிதநேயம்
பல நேரங்களில்
அவ்வளவு சிறியதாகத்தான்
தொடங்குகிறது.**

ஒருவரை
கவனிப்பதில்.

ஒருவரை
மதிப்பதில்.

ஒருவருக்காக
சிறிது நேரம்
நிற்பதில்.

அதைப் பார்க்கத் தொடங்கினால்,

**மனிதனாக வாழ்வது
என்றால் என்ன?**

என்ற கேள்வி
நம்மை இன்னும் ஆழமாக
அழைத்துச் செல்லும்.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 3

மனசாட்சி: என்னை வழிநடத்தும்
அமைதியான குரல்

ஒரு கடையில்

ஒருவர் பணம் செலுத்திவிட்டு
வெளியே வந்தார்.

சில அடிகள் சென்ற பிறகு
அவருக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது.

“நான் கொடுத்த பணம்
சரியாகக் கணக்கிடப்பட்டதா?”

என்று நினைத்தார்.

பாக்கெட்டிலிருந்த
ரசீதை எடுத்துப் பார்த்தார்.

கடைக்காரர்
கொடுக்க வேண்டியதைவிட
சிறிது அதிகமாக
பணம் திருப்பிக் கொடுத்திருந்தார்.

அவர்
மீண்டும் கடையை நோக்கி நடந்தார்.

“சார்,
நீங்கள் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்.”

என்று பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

கடைக்காரர்
ரசீதையும் பணத்தையும் பார்த்துவிட்டு,

“நான் கவனிக்கவே இல்லை.
நன்றி.”

என்றார்.

அவர்
சிறிதாகத் தலையசைத்துவிட்டு
வெளியே வந்தார்.

அந்தச் சம்பவம்
அங்கேயே முடிந்துவிட்டது.

யாரும் பாராட்டவில்லை.

யாரும் கேள்வி கேட்கவில்லை.

ஆனால்
அவர் அந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு
வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தாலும்
அவரை யாரும் தடுத்திருக்க முடியாது.

அவருக்குத் தெரியும்.

அதுதான் முக்கியம்.

சில நேரங்களில்
வெளியில் இருந்து
யாரும் நம்மைத் தடுக்க வேண்டியதில்லை.

நமக்குள்
ஒரு சிறிய குரல் எழும்.

“இது சரியா?”

அது சத்தமாக இருக்காது.

கட்டாயப்படுத்தாது.

ஆனால்
சில நொடிகள்
நம்மை நிறுத்தி வைக்கும்.

அந்த அமைதியான குரலைத்தான்
நாம் மனசாட்சி என்று அழைக்கிறோம்.

மற்றவர்கள் பார்க்கும் இடத்தில்
சரியாக நடப்பது எளிதாக இருக்கலாம்.

ஆனால்
யாரும் பார்க்காத இடத்தில்
நம்மை நாமே எப்படி நடத்துகிறோம் என்பதுதான்
நம்முடைய உள்ளத்தைப் பற்றி
அதிகமாகச் சொல்கிறது.

மனசாட்சி
எப்போதும் நம்மைத் தண்டிக்க வருவதில்லை.

சில நேரங்களில்
ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்பே
சிறிது நேரம் நின்று
யோசிக்கச் செய்கிறது.

நாம் அந்தக் குரலைக் கேட்கலாம்.

கேட்காமல் போகலாம்.

ஆனால்
அது எழுப்பிய கேள்வி
நம்முடைய மனதில்
தங்கிவிடும்.

அதனால்
சில நேரங்களில்
நம்மிடம் நாமே கேட்க வேண்டிய
மிக எளிய கேள்வி ஒன்று இருக்கிறது:

“நான் செய்யப்போகும் இது
உண்மையில் சரியா?”

அதற்கான பதிலை
உலகம் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

நம்முடைய மனசாட்சியே
அதைச் சொல்லத் தொடங்கலாம்.

ஆனால் அந்தக் குரலைக் கேட்பது மட்டும் போதுமா?

அதைத் தொடர்ந்து
நாம் என்ன செய்கிறோம்?

அங்கிருந்துதான்
அடுத்த பயணம் தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 4

ஒழுக்கம்: யாரும் பார்க்காத
நேரத்தில் நான் யார்?

அன்று இரவு

அருண் ஒரு வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த நாள் காலை
அலுவலகத்தில் அதைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

அவன் வேலை
கிட்டத்தட்ட முடிந்துவிட்டது.

கடைசியில்
சில சிறிய திருத்தங்கள் மட்டும் இருந்தன.

நேரம் ஆகிவிட்டது.

“காலையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

என்று நினைத்து
கணினியை அணைக்கப் போனான்.

அப்போது
அவன் பார்வை
அந்தக் கோப்பின் மீது விழுந்தது.

வேலை முடிந்ததாக
குறிப்பிட்டு வைத்திருந்தான்.

ஆனால்
அது இன்னும் முழுமையாக முடியவில்லை.

யாரும் இப்போது
அதைப் பார்க்கப் போவதில்லை.

அவன் விரும்பினால்
அப்படியே விட்டுவிட்டு
தூங்கச் செல்லலாம்.

சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு
மீண்டும் கணினியைத் திறந்தான்.

வேலையை முடித்துவிட்டுத்தான்
அவன் எழுந்தான்.

அந்த இரவு
அருணை யாரும் கட்டாயப்படுத்தவில்லை.

யாரும் கண்காணிக்கவில்லை.

யாரும் பாராட்டவும் இல்லை.

ஆனால்
அவன் செய்ய வேண்டியது
அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

அதைச் செய்வதுதான்
ஒழுக்கம்.

ஒழுக்கம் என்பது
விதிகளைப் பின்பற்றுவது மட்டும் அல்ல.

யாரும் நினைவூட்டாதபோதும்
நமக்குத் தெரிந்த பொறுப்பை
நாம் நிறைவேற்றுவது.

யாரும் பார்க்காதபோதும்
நாம் நமக்கே கொடுத்த
வார்த்தையை மதிப்பது.

எப்போதும்
நமக்குப் பிடித்ததைச் செய்வது
எளிது.

ஆனால்
செய்ய வேண்டியதை
செய்ய மனம் இல்லாத நேரத்தில்
நாம் எடுக்கும் முடிவுதான்
நம்முடைய ஒழுக்கத்தை
காட்டுகிறது.

அதற்கு
பெரிய மேடை தேவையில்லை.

ஒரு அறை போதும்.

ஒரு சிறிய வேலை போதும்.

யாரும் இல்லாத
ஒரு நேரம் போதும்.

Chapter 3-ல்
நம் உள்ளம் நம்மிடம்
ஒரு கேள்வியைக் கேட்டது.

இங்கே
அந்தக் கேள்விக்குப் பிறகு
நாம் எடுக்கும் செயல்
முக்கியமாகிறது.

மனசாட்சி
“இது சரியா?” என்று கேட்கலாம்.

ஒழுக்கம்
“அப்படியானால் அதைச் செய்வேன்”
என்று முடிவு செய்கிறது.

அந்த முடிவு
சிறியதாக இருந்தாலும்
நம்மை மெதுவாக
உருவாக்கிக்கொண்டே இருக்கும்.

அடுத்ததாக

நம்முடைய வாழ்க்கையை மட்டும் அல்லாமல்,
நம்முடைய நடத்தையால்
மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை
எப்படி பாதிக்கிறோம்?

என்பதைப் பார்க்கலாம்.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 5

சுதந்திரமும் பொறுப்பும்

ஒரு மாலை
கார்த்திக் தனது நண்பர்களுடன்

விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த நாள்
அவர்களுக்கு ஒரு குழு வேலை
சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒவ்வொருவருக்கும்
ஒரு வேலை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

கார்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பகுதி
இன்னும் முடியவில்லை.

நண்பன் கேட்டான்:

“முடிச்சிட்டியா?”

“இல்லை.
இன்னும் நேரம் இருக்கு.”

என்றான் கார்த்திக்.

அன்று இரவு
அவனுக்கு வேறு வேலைகளும் இருந்தன.

அவன் விரும்பினால்
தன் வேலையைச் செய்யாமல்
விட்டுவிடலாம்.

யாரும் அவனை
கட்டாயப்படுத்தவில்லை.

ஆனால்
அடுத்த நாள்

அவனுடைய நண்பர்களும்
அவன் செய்த வேலையை நம்பித்தான்
தங்கள் வேலையை முடிக்க வேண்டியிருந்தது.

அவன் சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

பிறகு
தன் பகுதியை முடித்துவிட்டு
நண்பர்களுக்கு அனுப்பினான்.

அவனுக்கு
அதைச் செய்யும் சுதந்திரம் இருந்தது.

செய்யாமல் இருப்பதற்கும்
சுதந்திரம் இருந்தது.

ஆனால்
அவனுடைய தேர்வு
அவனை மட்டும் பாதிக்கவில்லை.

வாழ்க்கையிலும்
நமக்கு பல சுதந்திரங்கள் இருக்கின்றன.

எதைப் பேசுவது?

எதைப் பகிர்வது?

எந்த வேலையைச் செய்வது?

ஒரு வாய்ப்பை
எப்படி பயன்படுத்துவது?

ஒருவரிடம்
எப்படி நடப்பது?

பல நேரங்களில்
நமக்காக அந்தத் தேர்வை
வேறு யாரும் செய்ய முடியாது.

தேர்வு நம்முடையது.

ஆனால்
அந்தத் தேர்வின் விளைவுகள்
நம்மைத் தாண்டியும் செல்லலாம்.

ஒரு வார்த்தை
ஒருவரை காயப்படுத்தலாம்.

ஒரு முடிவு
ஒரு குடும்பத்தைப் பாதிக்கலாம்.

ஒரு பொறுப்பின்மை
மற்றொருவரின் நேரத்தையும்
உழைப்பையும் வீணாக்கலாம்.

அதனால்
சுதந்திரம் என்பது
“என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வது”
என்பது மட்டும் அல்ல.

“என்னால் செய்ய முடியும்.
ஆனால் இதன் விளைவு என்ன?”

என்று பார்க்கும் திறனும்
சுதந்திரத்தின் ஒரு பகுதிதான்.

யாராவது நம்மைத் தடுத்தால்
அது கட்டுப்பாடு.

யாரும் தடுக்காதபோது
நாம் எடுக்கும் முடிவுதான்
நம்முடைய பொறுப்பைக் காட்டுகிறது.

அதனால்
சுதந்திரமும் பொறுப்பும்
ஒன்றுக்கொன்று எதிரானவை அல்ல.

சுதந்திரம்
தேர்வு செய்யும் உரிமை.

பொறுப்பு
அந்தத் தேர்வின் விளைவுகளை
ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலை.

கார்த்திக்
தன் வேலையைச் செய்யாமல்
இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால்
அவனுடைய சுதந்திரத்தை
மற்றவர்களின் நேரத்தையும்
நம்பிக்கையையும் மதிக்கும் விதத்தில்
பயன்படுத்தினான்.

நமக்கு சுதந்திரம் இருக்கிறது
என்பது முக்கியம்.

ஆனால்
அந்த சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது
நம்மைத் தாண்டி
யாருடைய வாழ்க்கை
அதைத் தொடுகிறது
என்பதைப் பார்ப்பதும் முக்கியம்.

அப்போது
சுதந்திரம் தனிப்பட்ட உரிமையாக மட்டும்
இருக்காது.

அது
மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து வாழும்
ஒரு பொறுப்பாக மாறுகிறது.

இங்கிருந்து
ஒரு புதிய கேள்வி எழுகிறது:

நம்முடைய தேர்வுகள்
மற்றவர்களின் வாழ்க்கையைத்
தொடும்போது,
அவர்களிடம் நமக்குள்ள
பொறுப்பு என்ன?

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 6

**ஆசை, கோபம், பொறாமை:
என்னுள் எழும் அலைகள்**

அன்று மாலை
விஜய் தனது நண்பன்

புதிய கார் வாங்கியிருப்பதைப் பார்த்தான்.

“நல்லா இருக்கு.
வாழ்த்துகள்!”

என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

நண்பனும் மகிழ்ச்சியாக
சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு
சென்றுவிட்டான்.

விஜய் அங்கேயே
சிறிது நேரம் நின்றான்.

அவனுக்குள் ஒரு எண்ணம் வந்தது.

“அவனுக்கு இருக்கிறது.
எனக்கு ஏன் இல்லை?”

அவன் அந்த எண்ணத்தை
யாரிடமும் சொல்லவில்லை.

ஆனால்
அது அவனுக்குள்
ஏற்கனவே எழுந்துவிட்டது.

அந்த எண்ணத்தைப் பார்த்தபோது
அவனுக்கே புரிந்தது.

அது பொறாமை.

நம்முள் எழும் உணர்வுகள்
எப்போதும்
நாம் அழைத்துக் கொண்டுவருபவை அல்ல.

ஏதாவது ஒன்றைப் பார்த்தால்
“எனக்கும் வேண்டும்”
என்று தோன்றலாம்.

யாராவது நம்மை
காயப்படுத்தினால்
கோபம் வரலாம்.

மற்றொருவர் முன்னேறும்போது
நம்முள் ஒரு சிறிய
குறை உணர்வு வரலாம்.

அந்த உணர்வு
வந்துவிட்டதற்காக
நாம் மோசமான மனிதர்களாகிவிடுவதில்லை.

உணர்வு வருவது இயல்பு.

ஆனால்
அதற்குப் பிறகு
நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதுதான்
முக்கியம்.

கோபம் வந்தவுடன்
கத்த வேண்டியதில்லை.

ஆசை வந்தவுடன்
அதைப் பெறுவதற்காக
எதையும் செய்ய வேண்டியதில்லை.

பொறாமை வந்தவுடன்
மற்றவரைக் குறைக்க வேண்டியதில்லை.

ஒரு உணர்வு
நமக்குள் எழுவதற்கும்,

அதன் அடிப்படையில்
ஒரு செயலைச் செய்வதற்கும்

இடையில்
ஒரு சிறிய இடைவெளி இருக்கிறது.

**அந்த இடைவெளிதான்
நம்முடைய தேர்வு.**

ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லும் முன்
ஒரு நொடி நிற்பது.

ஒரு செய்தியை அனுப்பும் முன்
மீண்டும் படிப்பது.

கோபத்தில் எடுத்த முடிவை
சிறிது நேரம் தள்ளி வைப்பது.

மற்றொருவரைப் பார்த்து
நமக்குள் ஏதோ எழும்போது,

“எனக்கு ஏன் இப்படித் தோன்றுகிறது?”

என்று நம்மையே கவனிப்பது.

சில விநாடிகள் மட்டுமே.

ஆனால்
அந்தச் சில விநாடிகள்
நம்முடைய அடுத்த செயலை
மாற்றிவிடலாம்.

நம்முள் எழும் உணர்வுகளை
அழித்துவிட வேண்டியதில்லை.

அவற்றை
அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

“இப்போது எனக்குக் கோபம் வருகிறது.”

“இப்போது எனக்கு இது வேண்டும்.”

“மற்றவரைப் பார்த்து
எனக்குள் பொறாமை வருகிறது.”

என்று
நம்மால் நம்மையே
கவனிக்க முடிந்தால்,

உணர்வு
நம்மை முழுவதுமாக
கட்டுப்படுத்த வேண்டியதில்லை.

நாம் அதை
கவனிக்கலாம்.

புரிந்துகொள்ளலாம்.

பிறகு
நம்முடைய செயலைத்
தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

**உணர்வுகள் மனிதனுக்குள் எழுவது இயல்பு.
அவற்றுடன் நாம் எப்படி வாழ்கிறோம்
என்பதில்தான் நம் முதிர்ச்சி தெரிகிறது.**

ஆனால்
சில நேரங்களில்
அந்த உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்ட பிறகும்
நாம் தவறாகச் செய்துவிடலாம்.

அப்போது
நம்மிடமிருந்து ஓடாமல்
நம்மையே எதிர்கொள்ள முடியுமா?

**தவறு செய்த பிறகு
அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா?**

அந்தக் கேள்வியுடன்
அடுத்த அத்தியாயம் தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 7

தவறு செய்வது மனிதம்; தவறை
உணர்வது மனிதநேயம்

ஒரு நாள்
ஒருவர் தனது நண்பருடன்
தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி
இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு வந்தது.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே
அவருக்குக் கோபம் வந்தது.

அந்தக் கோபத்தில்
சற்று கடுமையாகப் பேசிவிட்டார்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு
தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு
அமைதியாக இருந்தார்.

அப்போது
தான் பேசிய வார்த்தைகள்
அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தன.

“இதை நான்
இவ்வளவு கடுமையாகச்
சொல்ல வேண்டியதில்லை.”

என்று நினைத்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து
அவரே மீண்டும்
நண்பரை அழைத்தார்.

“நான் கொஞ்சம்
அதிகமாகப் பேசிவிட்டேன்.
மன்னிக்கவும்.”

என்று சொன்னார்.

அவர் பேசிய வார்த்தைகள்
திரும்பப் போகவில்லை.

ஆனால்
அவர் செய்த தவறை
மறைக்கவில்லை.

அதை ஏற்றுக்கொண்டார்.

நாம் எல்லோரும்
சில நேரங்களில்
தவறு செய்கிறோம்.

சில தவறுகள்
நம்மை மட்டும் பாதிக்கும்.

சில தவறுகள்
மற்றொருவரை காயப்படுத்தும்.

தவறு செய்யாமல்
வாழ்வது எப்போதும்
நம்மால் முடியாது.

ஆனால்
தவறு செய்த பிறகு
அதை எப்படி எதிர்கொள்கிறோம்
என்பது நம்முடைய கையில் இருக்கிறது.

தவறை மறைக்கலாம்.

காரணம் சொல்லலாம்.

மற்றொருவர்மீது
பழியைப் போடலாம்.

அல்லது

“ஆம்.
இங்கே நான் தவறு செய்தேன்.”

என்று சொல்லலாம்.

அந்த ஒரு வார்த்தை
சில நேரங்களில்
மிகவும் கடினமானது.

ஆனால்
அதுதான் மாற்றத்திற்கான
முதல் இடம்.

தவறை ஏற்றுக்கொள்வது
நம்மைச் சிறியவராக
மாற்றுவதில்லை.

மாறாக
நம்மோடு நாமே
நேர்மையாக இருக்கச் செய்கிறது.

தேவைப்பட்டால்
மன்னிப்பு கேட்கலாம்.

முடிந்தால்
தவறைச் சரிசெய்யலாம்.

அதே தவறு
மீண்டும் நடக்காமல்
கவனமாக இருக்கலாம்.

அதுவே
தவறிலிருந்து கற்றுக்கொள்வது.

மன்னிப்பு கேட்பது
தோல்வியின் அடையாளம் அல்ல.

சில நேரங்களில்
ஒரு உறவை மீண்டும்
தொடங்குவதற்கான
முதல் கதவாக இருக்கலாம்.

ஆனால் அந்தக் கதவைத் திறந்த பிறகு
இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது.

**நம்மை காயப்படுத்தியவரை
நாம் என்ன செய்வது?**

அவருடைய தவறை
எப்போதும் மனதில் வைத்திருக்கவா?

அல்லது
அதை விடுவிக்க முடியுமா?

மன்னிப்பது என்றால்
அவர் செய்தது சரி
என்று சொல்வதா?

இல்லை.

சில நேரங்களில்
மன்னிப்பு என்பது
மற்றவருடைய தவறை
நியாயப்படுத்துவது அல்ல.

**அந்தத் தவறை
நம்முடைய மனதில்
என்றும் சுமந்து செல்லாமல்
விடுவிப்பது.**

அப்போது
ஒரு புதிய கேள்வி எழுகிறது:

**மன்னிப்பு
மற்றவருக்காகவா?
அல்லது
நம்முடைய மன அமைதிக்காகவா?**

அந்தக் கேள்வியுடன்
அடுத்த அத்தியாயம் தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 8

மன்னிப்பு: மற்றவருக்காகவா,
நமக்காகவா?

ஒரு நாள்
ஒருவர் தனது பழைய நண்பரை
பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு
சந்தித்தார்.

சிறிது நேரம்
இருவரும் பழைய விஷயங்களைப்
பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பேச்சின் நடுவில்
ஒரு பழைய சம்பவம்
அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு
அவருக்கு ஒரு உதவி தேவைப்பட்டிருந்தது.

அதற்காக
அவர் நண்பரிடம்
உதவி கேட்டிருந்தார்.

ஆனால் அந்த நேரத்தில்
நண்பர் ஏற்கனவே
கோபமாக இருந்தார்.

அதனால்,

“உனக்கு எப்போதும்
உன் பிரச்சினைதான் முக்கியம்.”

என்று சொல்லிவிட்டார்.

அந்த வார்த்தை
அவரை மிகவும் காயப்படுத்தியது.

அதற்குப் பிறகு
இருவரும் அவ்வளவாகப்
பேசிக்கொள்ளவில்லை.

இப்போது
பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு
மீண்டும் சந்தித்திருந்தார்கள்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த அவர்,

“ஒரு விஷயம்
இன்னும் எனக்கு நினைவில் இருக்கு.”

என்றார்.

“அந்த நாளில்
நீ சொன்ன அந்த வார்த்தை
என்னை ரொம்ப காயப்படுத்தியது.”

நண்பர் சில நொடிகள்
எதுவும் பேசவில்லை.

பிறகு மெதுவாக,

“ஆமாம்.
எனக்கும் அந்த நாள்
நினைவில் இருக்கு.

நான் கோபத்தில்
அப்படிப் பேசிவிட்டேன்.
அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது.

மன்னித்துவிடு.”

என்றார்.

அவர் உடனே
எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால்
பல ஆண்டுகளாக
தன்னுள் இருந்த ஒரு பாரம்
அந்த நேரத்தில்
சிறிது குறைந்தது.

சில காயங்கள்
உடலில் இருப்பதில்லை.

அவை
நினைவுகளில் இருக்கும்.

ஒரு வார்த்தை.

ஒரு செயல்.

ஒரு அநியாயம்.

சில நேரங்களில்
அவற்றை நாம் பல ஆண்டுகள்
சுமந்துகொண்டிருக்கலாம்.

“அவர் ஏன் அப்படிச் செய்தார்?”

என்று மீண்டும் மீண்டும்
நினைத்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால்
எல்லா கேள்விகளுக்கும்
பதில் கிடைக்காது.

அங்கேதான்
மன்னிப்பு பற்றிய கேள்வி வருகிறது.

மன்னிப்பது என்றால்
நடந்ததை மறந்துவிடுவது அல்ல.

தவறு நடந்ததே இல்லை
என்று சொல்வதும் அல்ல.

நம்மை காயப்படுத்தியதை
சரியானது என்று
ஏற்றுக்கொள்வதும் அல்ல.

சில நேரங்களில்
மன்னிப்பு என்பது

“நடந்தது தவறு.
ஆனால் அந்தத் தவறு
என் வாழ்க்கையை
முழுவதும் ஆள நான்
அனுமதிக்கப் போவதில்லை.”

என்று முடிவு செய்வது.

அதனால்
மன்னிப்பு எப்போதும்
மற்றவருக்காக மட்டும் அல்ல.

சில நேரங்களில்
நம்முடைய மனத்திற்காகவும்.

கோபத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு
வாழ்வதால்
நடந்தது மாறாது.

ஆனால்
அதை விடுவிக்கும்போது
நம்முடைய வாழ்க்கை
மீண்டும் நம்முடையதாகிறது.

அதற்காக
எல்லாவற்றையும்
உடனே மன்னிக்க வேண்டும்
என்பதில்லை.

சில காயங்களுக்கு
நேரம் தேவைப்படும்.

சில உறவுகளுக்கு
தூரம் தேவைப்படலாம்.

மன்னித்தாலும்
மீண்டும் அதே நம்பிக்கையை
கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

மன்னிப்பதும்
மீண்டும் நம்புவதும்
ஒன்றல்ல.

இதைப் புரிந்துகொள்வதும்
மனிதநேயத்தின் ஒரு பகுதி.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே கேட்கலாம்:

“இந்தக் கோபத்தை
இன்னும் எவ்வளவு காலம்
சுமந்துகொண்டிருக்கப் போகிறேன்?”

அந்தப் பதில்
மற்றொருவரிடம் இல்லாமல்
நம்மிடமே இருக்கலாம்.

அப்போது
மன்னிப்பு என்பது
மற்றொருவரை விடுவிப்பது மட்டும் அல்ல.

சில நேரங்களில்
நம்மையே
ஒரு பழைய வலியிலிருந்து
விடுவிப்பதாகவும் இருக்கலாம்.

அந்த விடுதலைக்குப் பிறகு
ஒரு உறவில் இன்னொரு விஷயம்
முக்கியமாகிறது.

நாம் மற்றவர்களிடம்
உண்மையை எதிர்பார்க்கிறோம் என்றால்,
அவர்களிடம் நாம்
எவ்வளவு உண்மையாக
வாழ்கிறோம்?

அங்கிருந்துதான்
அடுத்த அத்தியாயம் தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 9

உண்மை: சொல்லில் மட்டும்
அல்ல, வாழ்விலும்

ஒரு நாள்

ஒரு குடும்பம்
வீட்டில் ஒன்றாக
சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது
ஒருவர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி
தன் கருத்தைச் சொன்னார்.

மற்றவர்கள்
அவருடன் உடன்படவில்லை.

சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்த அவர்,

“நான் இதைப் பற்றி
தவறாக நினைத்திருக்கலாம்.

நீங்கள் சொல்வதையும்
நான் கேட்கிறேன்.”

என்றார்.

அவ்வளவுதான்.

அவர் தனது கருத்தை
உடனே மாற்றவில்லை.

மற்றவர்களின் கருத்தையும்
அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

ஆனால்

தனக்குத் தெரியாததை
தெரியும் என்று
காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அங்கேதான்
உண்மையின் ஒரு வடிவம்
தெரிந்தது.

உண்மை என்பது

நாம் சொல்வது சரி
என்று நிரூபிப்பது மட்டும் அல்ல.

சில நேரங்களில்

“எனக்குத் தெரியவில்லை.”

என்று சொல்வதிலும்
உண்மை இருக்கிறது.

“நான் தவறாக
நினைத்திருக்கலாம்.”

என்று ஏற்றுக்கொள்வதிலும்
உண்மை இருக்கிறது.

“இதுபற்றி நான்
இன்னும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

என்று சொல்வதிலும்
உண்மை இருக்கிறது.

தெரியாததை ஒப்புக்கொள்வது
பலவீனம் அல்ல.

அது
உண்மையை மதிக்கும்
ஒரு நேர்மை.

நாம் பல நேரங்களில்

மற்றவர்கள் நம்மை
அறிவாளியாக,
சரியானவராக,
எல்லாம் தெரிந்தவராக
பார்க்க வேண்டும்
என்று விரும்புகிறோம்.

அதனால்

தெரியாததைத் தெரிந்தது போல
சொல்லலாம்.

நம்முடைய எண்ணத்தை
உண்மை என்று
பிடித்துக்கொள்ளலாம்.

ஆனால்

உண்மையைத் தேடும் மனிதன்
தனக்குச் சாதகமான
பதிலை மட்டும் தேடமாட்டான்.

உண்மை எங்கே இருக்கிறது
என்பதைத்தான் தேடுவான்.

அது
தன்னுடைய எண்ணத்திற்கு
எதிராக இருந்தாலும்.

ஆனால்
உண்மையாக வாழ்வது
என்பது

எல்லாவற்றையும்
எல்லோரிடமும்
சொல்லிவிடுவது அல்ல.

எப்போது பேச வேண்டும்?

எப்படிப் பேச வேண்டும்?

எதைச் சொல்ல வேண்டும்?

எதைச் சொல்லாமல் இருப்பது
மற்றொருவரின் தனிப்பட்ட
உரிமையை மதிப்பதாக இருக்கும்?

இதையும்
நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உண்மை
மற்றொருவரைக்
காயப்படுத்தும்
ஆயுதமாக மாறக்கூடாது.

அதே நேரத்தில்

நமக்குச் சிரமமாக இருக்கிறது
என்பதற்காக
உண்மையை மறைத்துவிடவும்
முடியாது.

உண்மை

நேர்மையுடனும்,
பொறுப்புடனும்,
மனிதநேயத்துடனும்

வாழ்க்கையில் இருக்க வேண்டும்.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“நான் உண்மையைப்
பேசுகிறேனா?”

என்பதைவிட,

“நான் உண்மையாக
வாழ்கிறேனா?”

என்று.

வார்த்தைகள்
நம்மைப் பற்றி
சொல்லலாம்.

ஆனால்

நம்முடைய செயல்களும்,
நமக்குத் தெரியாததை
ஒப்புக்கொள்ளும் நேர்மையும்
நாம் உண்மையில்
யார் என்பதை
காட்டும்.

அதனால்

உண்மை என்பது
ஒரு வார்த்தை அல்ல.

அது
ஒவ்வொரு நாளும்
நாம் வாழும்
ஒரு வழி.

அப்படியானால்

நம்முடைய வார்த்தைகளையும்
செயல்களையும்

மற்றவர்கள் நம்ப முடியுமா?

அந்தக் கேள்வி
அடுத்த கதவைத் திறக்கிறது.

நம்பிக்கை —
ஒரு மனிதனின்
கண்ணுக்குத் தெரியாத
செல்வமா?

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 10

**நம்பிக்கை: ஒரு மனிதனின்
கண்ணுக்குத் தெரியாத செல்வம்**

ஒரு நாள்
இரண்டு நண்பர்கள்
சேர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர்

சிறிது நேரமாக
அமைதியாக இருந்தார்.

பிறகு,

“உன்னிடம்
ஒரு விஷயம் கேட்கணும்.”

என்றார்.

“கேளு.”

என்றார் நண்பர்.

சிறிது தயங்கிய பிறகு
அவர் தனது
குழப்பத்தைப் பகிரத் தொடங்கினார்.

அவருடைய வாழ்க்கையில்
ஒரு முக்கியமான முடிவு.

அதில்
விருப்பமும் இருந்தது.

குழப்பமும் இருந்தது.

எதிர்காலத்தைப் பற்றிய
அச்சமும் இருந்தது.

“இதைக் கூட
யார்கிட்டயும்
சொல்ல முடியல.”

என்றார்.

நண்பர்
உடனே எந்த முடிவையும்
சொல்லவில்லை.

அவருடன் நடந்துகொண்டே,

“நீ என்ன நினைக்கிறேன்னு
முழுசா சொல்லு.
நான் கேட்கிறேன்.”

என்றார்.

அவர்
தன் மனதில் இருந்ததை
மெதுவாகச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

அந்த நேரத்தில்
அவருக்குத் தேவைப்பட்டது
ஒரு உடனடி பதில் அல்ல.

தன் மனதில் இருப்பதை
பயமில்லாமல்
சொல்லக்கூடிய
ஒரு மனிதர்.

அதற்குப் பின்னால்
இருந்தது

நம்பிக்கை.

நம்பிக்கை
கண்ணுக்குத் தெரியாது.

அதை
கையில் பிடிக்க முடியாது.

ஆனால்
ஒரு உறவு
எவ்வளவு வலிமையாக இருக்கிறது
என்பதில்
அதற்கு பெரிய பங்கு இருக்கிறது.

நாம் ஒருவரை
நம்பும்போது,

நம்முடைய
குழப்பங்களையும்,
பலவீனங்களையும்,
பயங்களையும்
மறைக்க வேண்டியதில்லை.

ஏனெனில்

“இவர் என்னைக்
கேலி செய்யமாட்டார்.
அவசரமாகத் தீர்ப்பு
சொல்லமாட்டார்.”

என்ற ஒரு அமைதியான
நம்பிக்கை இருக்கும்.

ஆனால்
நம்பிக்கை
ஒருவர்

“என்னை நம்பலாம்.”

என்று சொல்வதால்
உருவாகாது.

அவர்
எப்படி வாழ்கிறார்
என்பதைப் பார்த்துத்தான்
அது உருவாகிறது.

நாம் சொன்ன
தனிப்பட்ட விஷயத்தை
அவர் பாதுகாக்கிறாரா?

நாம் இல்லாதபோது
நம்மைப் பற்றி
எப்படி பேசுகிறார்?

நாம் குழப்பத்தில் இருக்கும்போது
முதலில் கேட்கிறாரா?

தனக்குப் பயன் இல்லாதபோதும்
நம்மை மதிக்கிறாரா?

இந்தச் சிறிய செயல்கள்தான்
நம்பிக்கையை
மெதுவாக கட்டுகின்றன.

அதேபோல்

ஒரு நம்பிக்கையை
உருவாக்க நீண்ட காலம்
தேவைப்படலாம்.

ஆனால்
அதை உடைக்க
ஒரு செயல் போதும்.

நம்பி சொன்ன
தனிப்பட்ட விஷயத்தை
மற்றவர்களிடம் பகிர்வது.

ஒருவருடைய
பலவீனத்தை
அவருக்கு எதிராக
பயன்படுத்துவது.

நம்பிக்கையுடன் சொன்ன
விஷயத்தை
கேலியாக மாற்றுவது.

இவை
சிறிய செயல்களாகத் தோன்றலாம்.

ஆனால்
அவை விட்டுச் செல்லும்
காயம் நீண்ட நாட்கள்
இருக்கலாம்.

நம்பிக்கை
மற்றவர்களிடம்
நாம் கேட்க வேண்டிய
ஒன்று மட்டும் அல்ல.

நாமும்
மற்றவர்களுக்கு
கொடுக்க வேண்டிய
ஒன்று.

அதனால்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“மற்றவர்கள்
என்னை நம்ப வேண்டும்
என்று நான் விரும்புகிறேனா?”

அப்படியானால்

“அவர்கள் என்னை
நம்புவதற்கான
காரணமாக
நான் எப்படி வாழ்கிறேன்?”

என்ற கேள்வியும்
நம்முடன் இருக்க வேண்டும்.

நம்பிக்கை
வார்த்தைகளில்
கேட்கப்படுவதில்லை.

அது
நம்முடைய நடத்தையில்
மெதுவாக
சம்பாதிக்கப்படுகிறது.

அதனால்தான்

நம்பிக்கை என்பது
ஒரு மனிதனின்
கண்ணுக்குத் தெரியாத
செல்வம்.

ஆனால்
நம்பிக்கையை உருவாக்க
உண்மை மட்டும் போதுமா?

அதைப் பாதுகாக்கும்
அடுத்த அடித்தளம் என்ன?

அங்கிருந்து
மற்றொரு கேள்வி
எழுகிறது:

“படித்தவன் என்றால்
யார்?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 11

கல்வி: படித்தவன் யார்?

ஒரு நாள்
ஒரு சிறுவன்
தன் தந்தையுடன்
சாலையில் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் முன்னால்
ஒரு முதியவர்
சாலையைக் கடக்க
முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தார்.

வாகனங்கள்
தொடர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தன.

சிறுவன்
தந்தையின் கையை விட்டுவிட்டு
முதியவரிடம் சென்றான்.

“தாத்தா,
நான் உங்களை
சாலையின் மறுபக்கம்
அழைத்துச் செல்கிறேன்.”

என்றான்.

முதியவர்
சிறுவனின் கையைப் பிடித்தார்.

இருவரும்
மெதுவாகச் சாலையைக்
கடந்து சென்றார்கள்.

திரும்பி வந்த சிறுவனிடம்
தந்தை கேட்டார்:

“இதை உனக்கு
யார் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள்?”

சிறுவன் சிரித்துவிட்டு,

“யாரும் சொல்லவில்லை.
அவருக்கு உதவி தேவைப்பட்டது.”

என்றான்.

அந்தச் சிறிய பதிலில்
ஒரு பெரிய கல்வி இருந்தது.

ஒருவர்
பல ஆண்டுகள் படித்திருக்கலாம்.

பல தேர்வுகளில்
வெற்றி பெற்றிருக்கலாம்.

பல பட்டங்கள்
பெற்றிருக்கலாம்.

ஆனால்

அவர் கற்றது
அவருடைய வாழ்க்கையில்
எப்படித் தெரிகிறது?

என்பதுதான்
முக்கியமான கேள்வி.

கல்வி என்பது
புத்தகத்தில் இருக்கும்
தகவல்களை நினைவில்
வைத்திருப்பது மட்டும் அல்ல.

அறிந்ததை
வாழ்க்கையில்
எப்படிப் பயன்படுத்துகிறோம்
என்பதும் கல்விதான்.

ஒரு மருத்துவர்
நோயைப் பற்றி
அறிந்திருக்கலாம்.

ஒரு பொறியாளர்
ஒரு பாலத்தை
உருவாக்கத் தெரிந்திருக்கலாம்.

ஒரு ஆசிரியர்
ஒரு பாடத்தை
நன்றாகக் கற்பிக்கலாம்.

ஒரு விவசாயி
நிலத்தைப் பற்றி
அனுபவத்தால்
அறிந்திருக்கலாம்.

ஒவ்வொருவரிடமும்
அறிவு வெவ்வேறு
வடிவத்தில் இருக்கலாம்.

ஆனால்

அந்த அறிவு
மனித வாழ்க்கைக்கு
பயனாகும்போதுதான்
அதன் அர்த்தம் பெரிதாகிறது.

அறிவு
ஒருவரை உயர்த்தலாம்.

அதே அறிவு
தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால்
மற்றொருவரை பாதிக்கவும் முடியும்.

அதனால்
கல்வி என்பது
அறிவைப் பெறுவது மட்டும் அல்ல.

அதை எதற்காக
பயன்படுத்துகிறோம்
என்பதையும் புரிந்துகொள்வது.

சில நேரங்களில்
ஒரு குழந்தை
நமக்குக் கற்றுக்கொடுக்கலாம்.

ஒரு வயதானவர்
தன் அனுபவத்தால்
நமக்குப் புரியாத ஒன்றைப்
புரியவைக்கலாம்.

நம்மைவிட
குறைவாகப் படித்தவர் என்று
நாம் நினைக்கும் ஒருவரிடம்கூட
நமக்குத் தெரியாத
ஒரு வாழ்க்கைப் புரிதல்
இருக்கலாம்.

அதனால்

பள்ளி முடிந்தாலும்
கற்றல் முடியாது.

கல்லூரி முடிந்தாலும்
கற்றல் முடியாது.

ஒரு பட்டம் பெற்ற பிறகும்
கற்றல் தொடரலாம்.

வாழ்க்கை இருக்கும் வரை
கற்றலும் தொடர்கிறது.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

**“நான் எவ்வளவு
படித்திருக்கிறேன்?”**

என்பதற்குப் பதிலாக,

**“நான் படித்தது
என்னை எப்படிப்பட்ட
மனிதனாக மாற்றியுள்ளது?”**

என்று.

அதற்கான பதில்
சான்றிதழ்களில் மட்டும்
இருக்காது.

நாம் பேசும் விதத்தில் இருக்கும்.

நாம் கேட்கும் விதத்தில் இருக்கும்.

நாம் முடிவு எடுக்கும் விதத்தில் இருக்கும்.

மற்றவர்களை
நாம் நடத்தும் விதத்தில் இருக்கும்.

அதனால்

**கல்வி என்பது
அறிவைச் சேர்ப்பது மட்டும் அல்ல.**

**அறிந்ததை
வாழ்க்கையில்
மனிதநேயமாக
மாற்றுவதும் கல்விதான்.**

ஆனால்

அறிவு இருந்தாலே
அது ஞானமாகிவிடுமா?

**அறிவுக்கும்
ஞானத்திற்கும்
என்ன வித்தியாசம்?**

அந்தக் கேள்வி
அடுத்த பயணத்தைத் திறக்கிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 12

அறிவும் ஞானமும்

ஒரு மாலை
ஒரு இளைஞன்
தன் வீட்டில்

ஒரு சிறிய பொருளை
சரிசெய்ய முயன்றுகொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு
தன் தந்தையிடம் கேட்டான்:

“அப்பா,
இது ஏன் வேலை செய்யவில்லை?”

தந்தை
அருகில் வந்து பார்த்தார்.

“என்ன செய்தாய்?”

என்று கேட்டார்.

“இதுதான் பிரச்சினை என்று
நினைத்து
இதைச் சரிசெய்துவிட்டேன்.”

என்றான்.

தந்தை
சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு,

“நீ நினைத்தது
பிரச்சினையாக இருக்கலாம்.

ஆனால்
முழுவதையும் பார்த்த பிறகு
முடிவு செய்வோம்.”

என்றார்.

இளைஞன்
மீண்டும் கவனமாகப் பார்த்தான்.

சிறிது நேரத்தில்
வேறு இடத்தில்தான்
பிரச்சினை இருப்பதை
கண்டுபிடித்தான்.

அவன் சிரித்துவிட்டு,

“நான் அவசரப்பட்டுவிட்டேன்.”

என்றான்.

அந்தச் சிறிய சம்பவத்தில்
ஒரு பெரிய வேறுபாடு இருந்தது.

ஒரு விஷயத்தைத்
தெரிந்துகொள்வது ஒன்று.

அதைச் சரியாகப்
புரிந்துகொண்டு
பயன்படுத்துவது வேறு.

அறிவு
ஒரு விஷயத்தைப்
பற்றி தெரிந்துகொள்ள
உதவுகிறது.

எப்படி செய்வது?

எதற்காக செய்வது?

என்ன விளைவு?

என்பதைப் புரிந்துகொள்ள
அது உதவுகிறது.

ஆனால்

அந்த அறிவை
எப்போது,
எங்கே,
எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும்
என்பதைப் புரிந்துகொள்வது
வேறு நிலை.

அதைத்தான்
ஞானம் என்று
அழைக்கலாம்.

ஒருவரிடம்
நிறைய அறிவு இருக்கலாம்.

பல புத்தகங்கள்
படித்திருக்கலாம்.

பல தகவல்கள்
தெரிந்திருக்கலாம்.

ஆனால்

எல்லாவற்றையும்
தெரிந்திருப்பது
எல்லாவற்றையும்
சரியாகப் பயன்படுத்தத்
தெரியும் என்பதல்ல.

சில நேரங்களில்
ஒரு பதிலைச் சொல்வதைவிட
முதலில் கேட்பது
முக்கியமாக இருக்கலாம்.

சில நேரங்களில்
நம்மால் ஒரு செயலைச்
செய்ய முடிந்தாலும்,

“இதனால்
வேறு யாருடைய

**வாழ்க்கை எப்படி
பாதிக்கப்படும்?”**

என்று சிந்திப்பது
முக்கியமாக இருக்கலாம்.

அறிவு
நமக்கு பல வழிகளைக்
காட்டலாம்.

ஞானம்

**“இந்த நேரத்தில்
எந்த வழி சரியானது?”**

என்று சிந்திக்கச் செய்யும்.

அறிவு
“என்ன செய்யலாம்?”
என்று கேட்கலாம்.

ஞானம்

**“எதைச் செய்வது
சரியானது?”**

என்று கேட்கும்.

ஞானத்துடன்
பணிவும் இருக்கிறது.

நாம் அறிந்ததைவிட
அறியாதது அதிகம்
என்பதை உணரும்போது,

ஒரு குழந்தையிடமிருந்தும்
கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

ஒரு தொழிலாளியிடமிருந்தும்
கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

ஒரு விவசாயியிடமிருந்தும்
கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

நம்முடன்
உடன்படாத ஒருவரிடம்கூட
கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும்”
என்று நினைக்கும் இடத்தில்
கற்றல் நின்றுவிடலாம்.

“இன்னும் என்ன
கற்றுக்கொள்ளலாம்?”

என்று கேட்கும் இடத்தில்
அது மீண்டும் தொடங்குகிறது.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“எனக்குத் தெரிந்தது
எவ்வளவு?”

அதற்குப் பிறகு,

“அதை நான்
எப்படி பயன்படுத்துகிறேன்?”

என்று.

அதற்கும் அப்பால்,

“மற்றவர்களிடமிருந்து
இன்னும் என்ன
கற்றுக்கொள்ள முடியும்?”

என்று.

அறிவு
நம்முடைய பார்வையை
விரிவாக்கலாம்.

ஞானம்
அந்தப் பார்வையை
பொறுப்புடன்
பயன்படுத்தச் செய்யலாம்.

ஆனால்

மற்றொருவர் பேசும்போது
அவரைப் புரிந்துகொள்ளாமல்
ஞானத்தைப் பற்றி
எப்படிப் பேச முடியும்?

கேட்பதும் ஒரு கல்விதானே?

அந்தக் கேள்வியிலிருந்து
அடுத்த அத்தியாயம் தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 13

கேட்பது: புரிந்துகொள்ளும் முதல் படி

ஒரு நாள்

ஒரு அலுவலகத்தில்
இரண்டு பேர்
ஒரு வேலையைப் பற்றி
பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர்
தன் கருத்தை
விரைவாகச் சொல்லிவிட்டு,

“இதுதான் சரி.
இதை இப்படியே
செய்துவிடலாம்.”

என்றார்.

மற்றவர்
அமைதியாக இருந்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து
அவர் கேட்டார்:

“நான் முழுசாக
சொல்லி முடிக்கட்டுமா?”

“சரி.”

என்றார் முதல் நபர்.

அவர்
தன் கருத்தை
முழுவதுமாகச் சொன்னார்.

அதில்
முன்னால் பேசப்பட்ட
விஷயத்தைவிட
வேறு ஒரு முக்கியமான
பிரச்சினை இருந்தது.

அதை கேட்ட பிறகுதான்
முதல் நபருக்குப்
புரிந்தது.

அவர் சிரித்துவிட்டு,

“நான் பதில் சொல்ல
ரொம்ப அவசரப்பட்டுட்டேன்.
முதலில் உன்னை
முழுசாகக் கேட்டிருக்கணும்.”

என்றார்.

சில நேரங்களில்
பிரச்சினைக்கு பதில்
தெரியாமல் இருப்பதில்லை.

முழு பிரச்சினையையும்
கேட்காமல் இருப்பதுதான்
பிரச்சினையாக இருக்கிறது.

நாம் கேட்கிறோம்.

ஆனால்
எல்லா நேரமும்
புரிந்துகொள்ள
கேட்பதில்லை.

சில நேரங்களில்
நாம் பதில் சொல்ல
கேட்கிறோம்.

சில நேரங்களில்
நம்முடைய கருத்தை
சொல்ல வாய்ப்பு கிடைக்க
கேட்கிறோம்.

சில நேரங்களில்
மற்றவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே
நம்முடைய பதிலை
மனதில் தயார்
செய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

அப்போது

காதுகள் கேட்கலாம்.

ஆனால்

**மனம் கேட்காமல்
இருக்கலாம்.**

ஒருவர் பேசும்போது
அவர் சொல்வது
வார்த்தைகள் மட்டும் அல்ல.

அதற்குப் பின்னால்
ஒரு அனுபவம் இருக்கலாம்.

ஒரு பயம் இருக்கலாம்.

ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருக்கலாம்.

ஒரு சொல்ல முடியாத
குழப்பம் இருக்கலாம்.

அதனால்
கேட்பது என்பது
அவர் சொன்ன வார்த்தைகளை
மட்டும் கேட்பது அல்ல.

அவர் சொல்ல வருவதை
புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதும்
கேட்பதுதான்.

ஒரு குழந்தை
தொடர்ந்து ஒரு கேள்வியைக்
கேட்கும்போது,

“சும்மா இரு.”

என்று சொல்லிவிடலாம்.

ஒரு வயதானவர்
ஒரே விஷயத்தை
மீண்டும் மீண்டும்
சொல்லும்போது,

“இதெல்லாம் ஏற்கனவே
சொல்லிட்டங்க.”

என்று நிறுத்திவிடலாம்.

ஒரு நண்பர்
தன் மனதில் இருப்பதைச்
சொல்லும்போது,

“அதைவிட நான் சொல்றதைக்
கேளு.”

என்று உரையாடலை
நம்மிடம் திருப்பிவிடலாம்.

அப்போது
உரையாடல் நடந்திருக்கலாம்.

ஆனால்
புரிதல் நடந்திருக்கிறதா?

கேட்பது
எப்போதும்
ஒப்புக்கொள்வது அல்ல.

மற்றவர் சொல்வதை
கேட்பதால்
அவருடைய கருத்தை
அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டியதில்லை.

வேறுபடலாம்.

கேள்வி கேட்கலாம்.

மறுக்கலாம்.

ஆனால்

முதலில் கேட்கலாம்.

ஏனெனில்

புரிந்துகொள்ளாமல்
முடிவு செய்வது
எளிது.

புரிந்துகொண்டு
முடிவு செய்வது
முதிர்ச்சி.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“நான் மற்றவர்களின்
வார்த்தைகளைக்
கேட்கிறேனா?”

என்பதைவிட,

“அவர்கள் சொல்ல வருவதை
புரிந்துகொள்ள
முயற்சி செய்கிறேனா?”

என்று.

கேட்பது
ஒரு சிறிய செயல் போல
தோன்றலாம்.

ஆனால்

ஒரு மனிதனை
மற்றொரு மனிதனிடம்
நெருக்கமாக்கும்
முதல் பாலம்
அதுவாக இருக்கலாம்.

அப்படியானால்

கேட்பதற்குப் பிறகு
என்ன செய்ய வேண்டும்?

புரிந்ததை
எப்படி வாழ்க்கையில்
பயன்படுத்துவது?

அங்கிருந்து
அடுத்த கேள்வி
தொடங்குகிறது:

“புரிதல் என்றால்
உண்மையில் என்ன?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 14

புரிதல் என்றால் உண்மையில் என்ன?

ஒரு நாள்

ஒரு வீட்டில்

ஒரு சிறிய விஷயம்
பெரிய பிரச்சினையாக மாறியது.

மகன்
வீட்டிற்கு வர வேண்டிய நேரத்தைவிட
தாமதமாக வந்தான்.

வாசலில் நின்றவுடனே
தந்தையின் குரல் கேட்டது:

“எத்தனை முறை சொன்னாலும்
நேரத்துக்கு வரமாட்டேங்கிறியே!”

மகன்
அமைதியாக நின்றான்.

அவன் ஏதோ
சொல்ல நினைத்தான்.

ஆனால்
அந்த நேரத்தில்
சொன்னால்
அது காரணம் சொல்வது போல
தோன்றுமோ என்று
நினைத்தான்.

“சரி...”

என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு
அறைக்குள் சென்றான்.

கதவை மூடிய பிறகு
சிறிது நேரம்
அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவனுக்குள்
ஒரே ஒரு எண்ணம்:

“நான் என்ன நடந்ததுன்னு
சொல்லவே இல்லையே...”

அவன் தந்தை
தன்னைப் பற்றி
தவறாக நினைத்திருப்பது
அவனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

கோபத்தைவிட
அந்தப் புரியாமையே
அவனை அதிகமாக
பாதித்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து
தாய் அறைக்குள் வந்தார்.

“என்ன நடந்தது?”

என்று கேட்டார்.

அப்போது தான்
மகன் மெதுவாகச் சொன்னான்.

வழியில்
ஒரு நண்பனுக்கு
திடீரென்று உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது.

அவனை மருத்துவமனைக்கு
அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

அதனால்தான்
தாமதமாகிவிட்டது.

தாய்

அமைதியாகக் கேட்டார்.

அந்த நேரத்தில்

வெளியில் இருந்து

தந்தையின் குரல் கேட்டது:

“அவன் எங்கே போயிருந்தான்?”

தாய் நடந்ததைச் சொன்னார்.

சிறிது நேரம்

எந்த சத்தமும் இல்லை.

பிறகு

தந்தை மகனின் அறைக்குள் வந்தார்.

மகன்

தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

தந்தை சிறிது நேரம்

அவனைப் பார்த்துவிட்டு,

“நான் முழுசாகத் தெரிஞ்சுக்காம

கோபப்பட்டுட்டேன்.”

என்றார்.

அவ்வளவுதான்.

மகன்

“பரவாயில்லை” என்று

சொல்ல நினைத்தான்.

ஆனால்

அந்த வார்த்தை

உடனே வரவில்லை.

அவனுக்குள்

இத்தனை நேரம் இருந்த

ஒரு இறுக்கம்

மெதுவாகத் தளர்ந்தது.

“அப்பா என்னை
தவறாக நினைக்கல.”

என்ற உணர்வு
அவனுக்குள் வந்தது.

அந்த நிமிடத்தில்
அவனுக்குத் தேவைப்பட்டது
தந்தை தன்னிடம்
மன்னிப்பு கேட்பது மட்டும் அல்ல.

தன்னைப் புரிந்துகொள்ள
அவர் முயற்சி செய்தார்
என்பதுதான்.

சில நேரங்களில்

நாம் ஒருவரைப் பற்றி
ஒரு முடிவுக்கு
விரைவாக வந்துவிடுகிறோம்.

அவர் ஏன் அப்படி
பேசினார்?

ஏன் அப்படி
நடந்துகொண்டார்?

ஏன் அந்த முடிவை
எடுத்தார்?

என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல்

அவருடைய ஒரு செயலை
அவருடைய முழு மனிதராக
பார்த்துவிடுகிறோம்.

ஆனால்
ஒரு மனிதனின்
ஒரு செயலைவிட
அவருக்குப் பின்னால் இருக்கும்
சூழல் பெரியதாக இருக்கலாம்.

அதைப் பார்க்கத் தொடங்குவதுதான்
புரிதலின் ஆரம்பம்.

புரிதல் என்பது

“நீ சொல்வது சரி.”

என்று ஒப்புக்கொள்வது மட்டும் அல்ல.

“நான் உன்னைப் போல
நினைக்கிறேன்.”

என்பதும் அல்ல.

“நீ ஏன் இப்படிச்
சிந்திக்கிறாய்?”

என்று கேட்கத் தொடங்குவது.

ஒருவருடைய
செயலை மட்டும் பார்க்காமல்,

அவருடைய
நிலைமையையும்
பார்க்க முயற்சிப்பது.

அவருடைய
வார்த்தையை மட்டும் கேட்காமல்,

அதற்குப் பின்னால் இருக்கும்
காரணத்தையும்
புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பது.

ஒரு மாணவன்
பாடத்தில் கவனம் செலுத்தாமல்
இருக்கலாம்.

ஒரு பணியாளர்
வழக்கம்போல வேலை செய்யாமல்
இருக்கலாம்.

ஒரு நண்பர்
திடீரென்று அமைதியாக
மாறியிருக்கலாம்.

ஒரு முதியவர்
ஒரே விஷயத்தை
மீண்டும் மீண்டும்
சொல்லலாம்.

நமக்குத் தெரியாத
ஒரு காரணம்
அதற்குப் பின்னால்
இருக்கலாம்.

அதனால்
ஒவ்வொரு முறையும்
உடனடியாகத் தீர்ப்பு
சொல்ல வேண்டியதில்லை.

சில நேரங்களில்

“என்ன நடந்தது?”

என்று கேட்பதே
போதுமானதாக இருக்கலாம்.

ஆனால்
புரிதல் என்றால்
எல்லாவற்றையும்
ஏற்றுக்கொள்வது அல்ல.

தவறு தவறுதான்.

அநியாயம் அநியாயம்தான்.

மற்றவருக்குத் தீங்கு
செய்யும் செயலை

புரிந்துகொண்டோம் என்பதற்காக
அதை சரி என்று
சொல்ல வேண்டியதில்லை.

புரிதல்
தவறை நியாயப்படுத்துவது அல்ல.

மனிதனைப் புரிந்துகொள்ள
முயற்சிப்பது.

அந்த வேறுபாடு
முக்கியமானது.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“நான் ஒருவரைப்
பார்க்கும்போது
அவருடைய செயலை மட்டும்
பார்க்கிறேனா?”

அல்லது

“அதற்குப் பின்னால்
இருக்கும் மனிதனையும்
பார்க்க முயற்சிக்கிறேனா?”

புரிதல்
ஒரு மனிதனின்
கருத்தை மாற்றாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால்
அவரைப் பார்க்கும்
நம்முடைய பார்வையை
மாற்றலாம்.

அந்தப் பார்வை மாறும்போது

ஒருவரின் கருத்தை
மதிப்பது,

ஒருவரின் வாழ்க்கையை
மதிப்பது,

ஒருவரின் இருப்புக்கு
இடம் கொடுப்பது

என்று அடுத்த நிலை
தொடங்குகிறது.

அதன் பெயர்

மரியாதை.

அப்படியானால்

மரியாதை
எனக்குப் பிடித்தவர்களுக்கு மட்டும்
கொடுக்க வேண்டியதா?

அந்தக் கேள்வி
அடுத்த அத்தியாயத்தைத் திறக்கிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 15

மரியாதை: எனக்குப்
பிடித்தவர்களுக்கு மட்டும் அல்ல

ஒரு நாள்

ஒரு வீட்டில்
சிலர் ஒன்றாக
சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த வீட்டில்
சில ஆண்டுகளாக

வேலை செய்து வந்த
ஒரு பெண் இருந்தார்.

அன்று
அவர் வழக்கம்போல்
சாப்பிடும் அறைக்குள்
ஒரு தட்டைக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் கை
சிறிது தவறியதால்
தட்டில் இருந்த உணவு
கொஞ்சம் சிந்திவிட்டது.

மேசையில் இருந்த ஒருவர்
உடனே கோபமாக,

“இதை கூட
சரியாகச் செய்ய முடியாதா?”

என்று கேட்டார்.

அவர்
அமைதியாக,

“மன்னிக்கவும்.”

என்று சொல்லிவிட்டு
அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்யத் தொடங்கினார்.

அருகில் இருந்த சிறுவன்
அதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
தன் தாயிடம் கேட்டான்:

“அவர் தவறு செய்ததுக்காக
அப்படி பேசுமா?”

தாய்
சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார்.

பிறகு சொன்னார்:

“தவறு நடந்ததைச்
சொல்லலாம்.

ஆனா,
அதற்காக
ஒருவரை அவமதிக்க வேண்டியதில்லை.”

சிறுவன்
மீண்டும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான்.

அவர்
எதுவும் நடக்காதது போல
தன் வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அந்த நிமிடத்தில்
அவனுக்குப் புரிந்தது.

ஒருவர் செய்யும் வேலை
அவருடைய வாழ்க்கையின்
முழு அடையாளம் அல்ல.

அவர் முதலில்
ஒரு மனிதர்.

மரியாதை என்பது
நமக்குப் பிடித்தவர்களுக்கு
மட்டும் கொடுக்கப்படுவது அல்ல.

நம்மை நன்றாக நடத்துபவரை
மரியாதையுடன் நடத்துவது
எளிது.

நம்முடன்
உடன்படாதவர்?

நமக்குப் பிடிக்காதவர்?

நம்மிடம்
எந்தப் பயனும் இல்லாதவர்?

அவர்களிடம்
நாம் எப்படி நடக்கிறோம்?

அங்கேதான்
மரியாதையின் உண்மையான
அளவு தெரிகிறது.

மரியாதை என்றால்
எல்லாவற்றையும்
ஏற்றுக்கொள்வது அல்ல.

ஒருவருடைய கருத்துடன்
நாம் உடன்படாமல் இருக்கலாம்.

அவருடைய செயலை
தவறு என்று சொல்லலாம்.

அவருடைய முடிவை
எதிர்க்கலாம்.

ஆனால்

****ஒருவருடைய செயலை
கேள்வி கேட்பது வேறு.**

**அவருடைய மனித மரியாதையை
குறைத்துவிடுவது வேறு.****

**இந்த வேறுபாட்டை
புரிந்துகொள்வது முக்கியம்.**

ஒருவரை
அவருடைய வேலை,
பணம்,
வயது,
பதவி,
தோற்றம்
அல்லது பின்னணி
வைத்து அளப்பது எளிது.

ஆனால்

**மனிதர் என்பதற்காக
மரியாதை கொடுப்பது
மனிதநேயத்தின் அடிப்படை.**

அது
வார்த்தைகளில் மட்டும்
இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவர் பேசும்போது
அவரை அவமதிக்காமல் இருப்பது.

ஒருவர் தவறு செய்தால்
அவரை மனிதராகவே பார்ப்பது.

நம்முடன்
உடன்படாதவரை
கேலி செய்யாமல் இருப்பது.

ஒருவருடைய
தனிப்பட்ட எல்லைகளை
மதிப்பது.

இவையும்
மரியாதைதான்.

சில நேரங்களில்
நாம் ஒருவரை
மரியாதையுடன் நடத்துகிறோம்
என்று நினைப்போம்.

ஆனால்
அவர் நமக்குப்
பயனுள்ளவராக இருக்கும் வரை
மட்டுமே.

பயன் இல்லாதபோது
நம்முடைய பேச்சு மாறிவிட்டால்,

அது
அந்த மனிதருக்கான
மரியாதையா?

அல்லது
அவருடைய நிலைக்கான
மரியாதையா?

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“எனக்குப் பிடித்தவர்களை
நான் எப்படி நடத்துகிறேன்?”

என்பது மட்டும் அல்ல.

“எனக்குப் பிடிக்காதவர்களை
நான் எப்படி நடத்துகிறேன்?”

என்றும்.

நமக்குப் பிடித்தவர்களிடம்
நல்லவராக இருப்பது
எளிதாக இருக்கலாம்.

ஆனால்
நம்முடன் உடன்படாத
ஒருவரிடமும்
அவருடைய மனித மரியாதையை
காப்பாற்ற முடிந்தால்,

அங்கே
நம்முடைய மனிதநேயம்
இன்னும் ஒரு படி
வளர்கிறது.

அப்படியானால்,

“அவர் என்னைப் போல
இல்லை என்பதால்
அவர் என்னைவிட
குறைவானவரா?”

என்ற கேள்வி
நமக்குள் எழுகிறது.

அந்தக் கேள்வி
அடுத்த பயணத்தைத் திறக்கிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 16

வேறுபாடு: என்னைப்
போல இல்லாதவன்
என்பதால் அவன்
குறைவானவனா?

ஒரு நாள்
ஒரு பள்ளியில்
புதிய மாணவன் ஒருவன்
வகுப்பில் சேர்ந்தான்.

அவன்
வேறு ஒரு இடத்திலிருந்து
அந்தப் பள்ளிக்கு
வந்திருந்தான்.

அவன் பேசும் விதம்
மற்ற மாணவர்களைவிட
சிறிது வித்தியாசமாக இருந்தது.

மதிய இடைவேளையில்
சில மாணவர்கள்
அவனைப் பார்த்து
சிரித்தார்கள்.

அவன்
எதுவும் சொல்லாமல்
தனியாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

அதைப் பார்த்த
ஒரு மாணவன்
அவனருகில் சென்று,

“நீ ஏன் தனியா
உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?”

என்று கேட்டான்.

அவன் சிறிது தயங்கி,

“நான் பேசுறது
அவர்களுக்கு வித்தியாசமா
இருக்கிறது போல.”

என்றான்.

அந்த மாணவன்
சிரித்துவிட்டு,

“உன் பேச்சு
எனக்குப் புதுசா இருக்கு.

ஆனா அதனால்
நீ குறைவானவன்
ஆகிட மாட்டியே.

வா.

எங்களோட சாப்பிடலாம்.”

என்றான்.

அந்த மாணவன்
மெதுவாக எழுந்து
அவனுடன் சென்றான்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு
வகுப்பில் ஒரு குழு வேலை
கொடுக்கப்பட்டது.

அப்போது
அந்தப் புதிய மாணவன்
தனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த
ஒரு விஷயத்தில்
மற்றவர்களுக்கு உதவினான்.

அவனைப் பார்த்து
சிரித்திருந்த மாணவர்களில்
ஒருவன் சொன்னான்:

“நீ இதை இவ்வளவு
நன்றாகச் செய்வாய் என்று
எனக்குத் தெரியாது.”

புதிய மாணவன்
சிரித்துவிட்டு,

“நானும் உங்களைப் பற்றி
இன்னும் நிறைய
தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கு.”

என்றான்.

அன்று
அவர்களுக்குள் ஒரு விஷயம்
மாறியது.

**முதலில் தெரிந்தது
வேறுபாடு.

பிறகு தெரிந்தது
மனிதம்.**

நம்மைச் சுற்றி
மனிதர்கள் பல விதமாக
இருக்கிறார்கள்.

மொழி வேறாக இருக்கலாம்.

தோற்றம் வேறாக இருக்கலாம்.

வாழ்க்கை முறை,
திறன்,
சிந்தனை
எல்லாமே வேறாக இருக்கலாம்.

ஆனால்

**வேறுபட்டவர் என்பதால்
ஒருவர் குறைவானவர்
என்று அர்த்தமா?**

ஒருவரால்
நாம் எளிதாகச் செய்யும்
ஒரு செயலைச் செய்ய
முடியாமல் இருக்கலாம்.

அதே நேரத்தில்
நம்மால் முடியாத
வேறு ஒரு செயலில்
அவர் சிறப்பாக இருக்கலாம்.

அதனால்
மனிதர்களை
ஒரே அளவுகோலால்
அளக்க முடியாது.

**ஒருவருடைய ஒரு குறை
அவருடைய முழு மனிதனை
வரையறுக்காது.**

நாம் பல நேரங்களில்
நம்மைப் போல இருப்பவர்களை
விரைவாகப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

ஆனால்
நம்மைப் போல இல்லாத
ஒருவரைச் சந்திக்கும்போது

“இவர் இப்படித்தான்.”

என்று உடனே
ஒரு முடிவுக்கு
வந்துவிடலாம்.

ஆனால்
நமக்குத் தெரியாத
ஒரு கதை அவருக்குப்
பின்னால் இருக்கலாம்.

நமக்குத் தெரியாத
ஒரு திறமை அவருக்குள்
இருக்கலாம்.

அதனால்
தீர்ப்பு சொல்லும் முன்
ஒரு சிறிய இடம் கொடுக்கலாம்.

**“எனக்குத் தெரியாதது
இவரிடம் என்ன இருக்கிறது?”**

என்று கேட்கலாம்.

மனிதநேயம் என்பது
எல்லோரும் ஒரே மாதிரி
இருக்க வேண்டும்
என்று கேட்பதல்ல.

**வேறுபட்டவர்களாக இருந்தாலும்
ஒருவருடைய மனித மதிப்பை
மற்றொருவர் மதிப்பதுதான்
மனிதநேயம்.**

நாம் வேறுபடலாம்.

வேறு மொழியில்
பேசலாம்.

வேறு விதமாக
வாழலாம்.

வேறு விதமாக
சிந்திக்கலாம்.

ஆனால்
ஒருவருடைய மனித மதிப்பு
அவருடைய வேறுபாட்டால்
குறையாது.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“என்னைப் போல இல்லாத
ஒருவரைப் பார்க்கும்போது
நான் முதலில்
எதைப் பார்க்கிறேன்?”

அவருடைய வேறுபாட்டையா?

அல்லது

அவருக்குள் இருக்கும்
மனிதனையா?

இந்தப் பார்வை மாறும்போது
நாம் வாழும் விதமும்
மாறத் தொடங்குகிறது.

ஆனால்
ஒருவரை மதிப்பது
அவருடைய வேறுபாட்டைப்
புரிந்துகொள்வதில் மட்டும்
முடிவதில்லை.

அவருடைய எல்லைகளையும்
மதிக்க வேண்டாமா?

அங்கிருந்து
அடுத்த கேள்வி தொடங்குகிறது:

“பிறரை காயப்படுத்தாமல்
வாழ முடியுமா?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 17

பிறரை காயப்படுத்தாமல் வாழ
முடியுமா?

ஒரு நாள்
ஒரு குடும்பத்தில்
இரண்டு சகோதரர்கள்
பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தம்பி
அண்ணனிடம்
ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி
கருத்து கேட்டான்.

அண்ணன்
வேறு ஒரு வேலையில்
கவனமாக இருந்ததால்,

“இப்போ எனக்கு
நேரம் இல்லை.
பிறகு பேசலாம்.”

என்று சற்று கடுமையாகச் சொன்னான்.

தம்பி
“சரி” என்று சொல்லிவிட்டு
அங்கிருந்து சென்றான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
அண்ணனுடைய வேலை
முடிந்தது.

அவன் தம்பியிடம் சென்று,

“நான் கொஞ்சம்
கடுமையாகப் பேசிட்டேன்.
அப்படி பேச வேண்டியதில்லை.”

என்றான்.

தம்பி சிரித்துவிட்டு,

“பரவாயில்லை.
ஆனா நீ அப்படிச் சொன்னபோது
எனக்கு கொஞ்சம்
வருத்தமாக இருந்தது.”

என்றான்.

அண்ணன் அமைதியாக இருந்தான்.

“அது எனக்குத் தெரியவில்லை.”

என்றான்.

அந்த நாளில்
அவர்களுக்கு ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

நமக்கு சிறியதாகத் தோன்றும்
ஒரு வார்த்தை,
மற்றொருவரின் மனதில்
பெரியதாக இருக்கலாம்.

நாம் எப்போதும்
வேண்டுமென்றே
மற்றவரைக் காயப்படுத்துவதில்லை.

அவசரத்தில் பேசலாம்.

கோபத்தில் பேசலாம்.

நகைச்சுவை என்று நினைத்து
ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லலாம்.

ஆனால்
நாம் மறந்துவிடும்
ஒரு வார்த்தையை
மற்றொருவர் நீண்ட நேரம்
நினைத்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

காயப்படுத்துவது
வார்த்தைகளால் மட்டும்
நடப்பதில்லை.

ஒருவருடைய
தனிப்பட்ட விஷயத்தை
அனுமதியின்றி பகிர்வதும்,

தோற்றம் அல்லது திறனை
வைத்து கேலி செய்வதும்,

இணையத்தில்
சிந்திக்காமல் எழுதுவதும்
ஒருவரை காயப்படுத்தலாம்.

திரையின் மறுபுறமும்
ஒரு மனிதர் இருக்கிறார்.

அதனால்

“நான் சும்மாதான் சொன்னேன்.”

என்பது மட்டும்
எப்போதும் போதாது.

நாம் என்ன நினைத்தோம்
என்பது ஒரு விஷயம்.

அதை மற்றொருவர்
எப்படி உணர்ந்தார்
என்பது வேறு விஷயம்.

இதற்காக
உண்மையைச் சொல்லாமல்
இருக்க வேண்டியதில்லை.

கருத்து வேறுபடலாம்.

தவறைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

“இல்லை” என்று சொல்லலாம்.

நம்முடைய எல்லையையும்
தெளிவாகச் சொல்லலாம்.

ஆனால்

**ஒரு செயலைக்
கண்டிக்கலாம்.

ஒரு மனிதனை
அவமதிக்க வேண்டியதில்லை.**

சில நேரங்களில்
ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லும் முன்
ஒரு நொடி நின்று சிந்திப்பது போதும்.

“இதை நான் கேட்கும்போது
எப்படி உணர்வேன்?”

என்று.

அந்தச் சிறிய இடைவெளி
திரும்பப் பெற முடியாத
ஒரு வார்த்தையைத்
தடுக்கலாம்.

ஆனால்
பிறரை காயப்படுத்தாமல்
வாழ்வது என்றால்
எல்லோரையும்
எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக
வைத்திருக்க வேண்டும்
என்பதல்ல.

சில நேரங்களில்
உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்.

சில நேரங்களில்
எல்லையை வைக்க வேண்டும்.

சில நேரங்களில்
தவறை எதிர்க்க வேண்டும்.

அதைச் செய்யும்போதும்
மற்றவரை மனிதராக
மதிக்க முடியும்.

**மனிதநேயம் என்பது
எப்போதும் அமைதியாக
இருப்பது அல்ல.

உண்மையைச் சொல்லும்போதும்
மற்றவரின் மனித மரியாதையை
காப்பதுதான்.**

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்கலாம்:

“என்னுடைய வார்த்தைகளும்
செயல்களும்
மற்றவர்களிடம்
என்ன தாக்கத்தை
ஏற்படுத்துகின்றன?”

ஒரு வார்த்தையாக இருக்கலாம்.

ஒரு பார்வையாக இருக்கலாம்.

ஒரு அலட்சியமாக இருக்கலாம்.

அல்லது
ஒரு சிறிய கருணையாகவும்
இருக்கலாம்.

நம்மால் ஏற்படுத்தப்படும்
தாக்கம் எப்போதும்
நமக்குத் தெரியாது.

ஆனால்
அதைப் பற்றி சிந்திப்பது
நம்முடைய பொறுப்பு.

அதிலிருந்து
மற்றொரு முக்கியமான
மனிதநேய உணர்வு
தொடங்குகிறது.

கருணை காட்டும்போது கூட
ஒருவருடைய மரியாதையை
நாம் காப்பாற்றுகிறோமா?

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 18

நான் ஏன் பிறந்தேன்?

ஒரு நாள்
ஒரு இளைஞன்
தன் தாயுடன்
மருத்துவமனைக்குச் சென்றான்.

அவர்களுக்குத் தெரிந்த ஒருவர்
அங்கு சிகிச்சைக்காக

அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்துவிட்டு
வெளியே வந்தபோது
இளைஞன் அமைதியாக இருந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
தாயிடம் கேட்டான்:

“அம்மா,
நாம் எல்லோரும்
ஒருநாள் இறக்கப் போகிறோம்
என்றால்,
நாம் ஏன் பிறக்கிறோம்?”

தாய் உடனே
பதில் சொல்லவில்லை.

சில அடிகள் நடந்துவிட்டு,

“எனக்குத் தெரியவில்லை.”

என்றார்.

இளைஞன் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

தாய் சிரித்துவிட்டு,

“எல்லா கேள்விக்கும்
என்னிடம் பதில் இருக்குமா?”

என்றார்.

அவன் சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு கேட்டான்:

“அப்படியென்றால்
நாம் ஏன் வாழ்கிறோம்?”

தாய் யோசித்துவிட்டு,

“அதற்கான பதிலை
நீயே வாழ்ந்து
புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

என்றார்.

அந்த நாள்
அவனுடைய கேள்விக்கு
முழுமையான பதில் கிடைக்கவில்லை.

ஆனால்
ஒரு புதிய பயணம்
அவனுக்குள் தொடங்கியது.

“என் வாழ்க்கைக்கு
என்ன அர்த்தம்?”

நாம் பிறக்கும்போது
நம்முடைய வாழ்க்கையின்
முழு அர்த்தத்தையும்

யாரும் நமக்குக்
கொடுத்து அனுப்புவதில்லை.

ஒரு கட்டத்தில்
நாமே கேட்கத் தொடங்குகிறோம்:

“நான் எப்படி வாழ வேண்டும்?”

சிலர்
வெற்றியில் அர்த்தத்தைக்
காண்கிறார்கள்.

சிலர்
குடும்பத்தில்.

சிலர்
அறிவில்.

சிலர்
படைப்பில்.

சிலர்
சேவையில்.

சிலர்
அமைதியில்.

ஒவ்வொருவருக்கும்
அதன் பதில் வேறுபடலாம்.

அதனால்
ஒருவருடைய வாழ்க்கையை
மற்றொருவருடைய
அளவுகோலால்
அளக்க முடியாது.

ஆனால்
ஒரு கேள்வி
நம்மை நாமே
திரும்பிப் பார்க்கச் செய்யும்:

“நான் வாழ்ந்ததால்
என்ன மாறியது?”

அது பெரிய மாற்றமாக
இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவருடைய
துயரமான நாளில்
அவருடன் இருந்திருக்கலாம்.

ஒரு குழந்தைக்கு
நம்பிக்கை கொடுத்திருக்கலாம்.

தெரிந்ததை
மற்றொருவருக்குக்
கற்றுக் கொடுத்திருக்கலாம்.

ஒருவரை
அவமதிக்காமல்
இருந்திருக்கலாம்.

நாம் செய்த நல்லது
சிறியதாகத் தோன்றலாம்.

ஆனால்
அது மற்றொருவருடைய
வாழ்க்கையில்
சிறியதாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

வாழ்க்கையின் அர்த்தம்
எப்போதும்
நம்முடைய பெயரை
உலகம் நினைவில் வைத்திருப்பதில்
இருக்க வேண்டியதில்லை.

சில நேரங்களில்
நம்மைச் சந்தித்த
ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில்
சிறிது நன்மையை
விட்டுச் செல்வதே
போதுமானதாக இருக்கலாம்.

அதனால்

“நான் ஏன் பிறந்தேன்?”

என்ற கேள்விக்கு
உடனடியாக பதில்
கிடைக்காமல் போகலாம்.

ஆனால்

“எனக்குக் கிடைத்த
இந்த வாழ்க்கையை
நான் எப்படி வாழப் போகிறேன்?”

என்ற கேள்வியை
இன்றே கேட்கலாம்.

அதன் பதில்
ஒரே நாளில்
கிடைக்க வேண்டியதில்லை.

நாம் வாழும் விதத்திலேயே
அது மெதுவாக
உருவாகலாம்.

ஒருநாள்
திரும்பிப் பார்க்கும்போது,

“நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை
எனக்காக மட்டும்
இருக்கவில்லை.”

என்று சொல்ல முடிந்தால்,

அதுவே
நம்முடைய வாழ்க்கையின்
ஒரு பதிலாக இருக்கலாம்.

ஆனால் அந்த வாழ்க்கையை
வழிநடத்தப் போவது யார்?

**நாமா?

அல்லது

மற்றவர்களின் குரல்களா?*

அந்தக் கேள்வி

அடுத்த அத்தியாயத்தைத் திறக்கிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 19

என்னை யார் வழிநடத்த
வேண்டும்?

ஒரு மாலை
அரவிந்த் வீட்டிற்கு வந்தபோது

அவன் முகத்தில்
சிறிய குழப்பம் இருந்தது.

அம்மா கேட்டாள்:

“என்ன ஆச்சு?”

“ஒரு வேலை வாய்ப்பு
வந்திருக்கிறது.”

“அது நல்ல விஷயம்தானே?”

“ஆமாம்.
ஆனா அதை ஏற்றுக்கொள்வதா
வேண்டாமா தெரியல.”

“ஏன்?”

“சம்பளம் நல்லா இருக்கு.
ஆனா வேலை நேரம்
கொஞ்சம் அதிகம்.

ஒரு நண்பன்
ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்றான்.
இன்னொருத்தன்
வேண்டாம்னு சொல்றான்.”

அம்மா சிரித்தாள்.

“நீ என்ன நினைக்கிற?”

அரவிந்த் அமைதியாக இருந்தான்.

“அதுதான் தெரியல.”

“அப்படின்னா
முதலில் அந்த வேலையைப் பற்றி
முழுசா தெரிஞ்சுக்கோ.”

சிறிது நேரம் கழித்து
அவன் கேட்டான்.

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

அம்மா சொன்னாள்:

“நான் சொல்வதைக் கேள்.
உன் நண்பர்கள் சொல்வதையும் கேள்.

ஆனா
முடிவு நீயே யோசிச்சு எடுக்கணும்.”

அரவிந்த் சிரித்தான்.

“அப்படின்னா
நீங்களும் பதில் சொல்லல.”

“எல்லா நேரமும்
நான் உனக்காக
பதில் சொல்ல முடியுமா?”

அந்த இரவு
அவன் அந்த வேலையைப் பற்றி
நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டான்.

அடுத்த நாள்
தன் முடிவை
தானே எடுத்தான்.

முடிவு சரியா தவறா
அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

ஆனால்
அதைப் பற்றி
சிந்தித்து எடுத்த முடிவு
என்பது மட்டும் தெரிந்தது.

நம்முடைய வாழ்க்கையில்
பலர் நமக்கு
வழிகாட்டுகிறார்கள்.

பெற்றோர்
தங்கள் அனுபவத்திலிருந்து
சொல்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்கள்
கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள்.

நண்பர்கள்
தங்கள் பார்வையை
பகிர்கிறார்கள்.

சமூகம்
பல கருத்துகளை
நம்முன் வைக்கிறது.

அவற்றைக் கேட்பது
முக்கியம்.

மற்றவர்களின் அனுபவம்
நமக்குத் தெரியாத
பல விஷயங்களைக்
கற்றுக்கொடுக்கலாம்.

ஆனால்

வழிகாட்டுதலைப் பெறுவது வேறு.
நம்முடைய வாழ்க்கையை
மற்றொருவரிடம் ஒப்படைப்பது வேறு.

அவர்களுடைய வாழ்க்கை
நம்முடைய வாழ்க்கை அல்ல.

அவர்களுடைய சூழ்நிலை
நம்முடைய சூழ்நிலை அல்ல.

அதனால்
ஒவ்வொரு முக்கிய முடிவுக்கும் முன்
ஒரு கேள்வி தேவை:

“நான் இதை ஏன் தேர்ந்தெடுக்கிறேன்?”

சில நேரங்களில்
நம்மை வழிநடத்துவது
நம்முடைய அறிவாக இருக்காது.

ஆசை இருக்கலாம்.

பயம் இருக்கலாம்.

பிறர் பாராட்டு இருக்கலாம்.

பணம் இருக்கலாம்.

“எல்லோரும் இதைத்தான்
செய்கிறார்கள்” என்ற எண்ணமும்
இருக்கலாம்.

அப்போது
நாம் எடுத்த முடிவு
நம்முடையதா?

அல்லது
நம்மைச் சுற்றியிருக்கும்
குரல்களின் முடிவா?

அதனால்
ஒரு முடிவுக்கு முன்
நம்மையே கேட்டுக்கொள்ளலாம்:

“இது எனக்குப் பிடித்ததா?”

என்பதோடு நிற்காமல்,

“இது சரியா?”

என்றும் கேட்கலாம்.

அதன் விளைவு

என்னவாக இருக்கும்?

வேறு யாராவது

இதனால் பாதிக்கப்படுவார்களா?

என்று சிந்திக்கலாம்.

மனசாட்சி

நம்மை நிறுத்தி

கேள்வி கேட்கலாம்.

அறிவு

தகவலைத் தரலாம்.

அனுபவம்

விளைவுகளைச் சொல்லலாம்.

மற்றவர்கள்

புதிய பார்வையைத் தரலாம்.

ஆனால்

அவற்றைக் கேட்டு,

புரிந்துகொண்டு,

பொறுப்புடன் முடிவு செய்வது

நம்முடைய பங்கு.

நாம் தவறான முடிவும்

எடுக்கலாம்.

அப்படி நடந்தால்
அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

தேவைப்பட்டால்
மாற்றிக்கொள்ளலாம்.

தவறிலிருந்து
கற்றுக்கொள்ளலாம்.

அதுவும்
வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி.

அதனால்
“என்னை யார்
வழிநடத்த வேண்டும்?”

என்ற கேள்விக்கு
ஒரே ஒரு பெயரை
சொல்ல முடியாது.

பெற்றோர்
வழிகாட்டலாம்.

ஆசிரியர்
கற்றுக்கொடுக்கலாம்.

நண்பர்கள்
கருத்து சொல்லலாம்.

அனுபவம்
எச்சரிக்கலாம்.

அறிவு
வழிகளைத் திறக்கலாம்.

ஆனால்

என் வாழ்க்கையின்
பொறுப்பை
முழுமையாக

மற்றொருவரிடம்
ஒப்படைக்க முடியாது.

ஒருநாள்
நாம் நம்மையே
கேட்க வேண்டிய
இன்னொரு கேள்வி இருக்கிறது:

“நான் முடிவு எடுக்கும்போது
என்னை உண்மையில்
எது வழிநடத்துகிறது?”

ஆசையா?

பயமா?

பிறர் பாராட்டா?

அல்லது

பணமா?

அங்கேதான்
அடுத்த கேள்வி தொடங்குகிறது:

“பணம் என்னை நடத்துகிறது?
நான் பணத்தை நடத்துகிறேனா?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 20

பணம் என்னை

நடத்துகிறதா, நான்

பணத்தை நடத்துகிறேனா?

சரவணன்

ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில்
வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய சம்பளம்
அவனுடைய தேவைகளைச்
சமாளிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது.

வீட்டுச் செலவுக்கு
ஒரு தொகை கொடுப்பான்.

சிறிது பணத்தை
சேமிப்பான்.

மீதமிருந்ததை
தனக்குத் தேவையானவற்றுக்குச்
செலவு செய்வான்.

ஒருநாள்
அவனுடைய நண்பன்
ஒரு புதிய கைப்பேசியை
வாங்கியிருந்தான்.

“இதைப் பாரு.
புதிய மாடல்.”

என்று காட்டினான்.

சரவணனும்
அதைப் பார்த்தான்.

அவனுடைய கைப்பேசி
நன்றாகவே வேலை செய்துகொண்டிருந்தது.

ஆனால்
புதிய கைப்பேசி
அவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது.

சில நாட்கள் கழித்து
அவன் அதை வாங்கிவிட்டான்.

வீட்டிற்கு வந்ததும்
அவனுடைய தங்கை கேட்டாள்.

“அண்ணா,
புதிய கைப்பேசியா?”

“ஆமாம்.”

“பழையது
வேலை செய்யவில்லையா?”

“வேலை செய்கிறது.”

“அப்படியென்றால்
ஏன் இதை வாங்கினாய்?”

சரவணன் சிரித்தான்.

“பிடித்திருந்தது.
அதனால் வாங்கினேன்.”

அடுத்த நாள்
அம்மா நினைவுபடுத்தினாள்.

“இந்த மாதம்
வீட்டு வாடகையும்,
உன் தங்கையின்
கல்லூரிக் கட்டணமும் இருக்கிறது.”

“சரி.”

என்று சொல்லிவிட்டு
சரவணன் அமைதியாக இருந்தான்.

அந்த இரவு
அவன் தனது கணக்கைப் பார்த்தான்.

புதிய கைப்பேசிக்காக
செலவழித்த பணத்தைப் பார்த்ததும்
சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

அந்தப் பணம்
அவனுடைய வாழ்க்கையை
பெரிதாக மாற்றவில்லை.

ஆனால்
அவன் திட்டமிட்டிருந்த
ஒரு சேமிப்பை
சில மாதங்கள் பின்னுக்குத் தள்ளியது.

அவன் கைப்பேசியை
கையில் எடுத்துப் பார்த்தான்.

அது நன்றாக இருந்தது.

ஆனால்
அவனுக்குள் ஒரு கேள்வி எழுந்தது.

**“எனக்கு இது
உண்மையில் தேவையா?

அல்லது
என்னிடம் இதுவும் இருக்க வேண்டும்
என்று நினைத்ததாலா வாங்கினேன்?”**

சிறிது நேரம் கழித்து
இன்னொரு கேள்வியும் வந்தது.

**“நான் பணத்தைப்
பயன்படுத்துகிறேனா?

அல்லது
பணம் என்னை
முடிவு எடுக்க வைக்கிறதா?***

அந்த இரவு
அவனிடம் உடனடி பதில் இல்லை.

பணம்
நம்முடைய வாழ்க்கையில்
தேவையான ஒன்று.

உணவு,
வீடு,
கல்வி,
மருத்துவம்,
பாதுகாப்பு—

பல தேவைகளுடன்
அது தொடர்புடையது.

அதனால்
பணம் தேவையில்லை
என்று சொல்ல முடியாது.

கேள்வி வேறு.

**பணம் நம்முடைய
வாழ்க்கைக்கு உதவுகிறதா?

அல்லது
நம்முடைய வாழ்க்கையே
பணத்தைச் சுற்றி
மாறத் தொடங்குகிறதா?***

சரவணன் செய்தது
பெரிய தவறு அல்ல.

அவனிடம்
அதை வாங்கும் அளவுக்கு
பணம் இருந்தது.

ஆனால்
அந்தச் செலவு
ஒரு விஷயத்தை
அவனுக்குப் புரிய வைத்தது.

**“என்னால் வாங்க முடிகிறது”
என்பதும்,

“எனக்கு இது தேவை”
என்பதும்
ஒன்றல்ல.**

சில செலவுகள்
தேவைக்காக இருக்கும்.

சில செலவுகள்
விருப்பத்திற்காக இருக்கும்.

சில நேரங்களில்
பிறர் வைத்திருப்பதைப் பார்த்து
நாமும் விரும்புகிறோம்.

அந்த வேறுபாட்டை
கவனிக்கத் தொடங்கும்போது
பணத்துடனான நம்முடைய
உறவும் தெளிவாகத் தொடங்குகிறது.

பணம் சம்பாதிப்பதும்
முக்கியம்தான்.

குடும்பத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள,
எதிர்காலத்திற்காகச் சேமிக்க,
கல்வி மற்றும் மருத்துவம் போன்ற
தேவைகளுக்குத் தயாராக இருக்க
பணம் தேவை.

ஆனால்

“இன்னும் கொஞ்சம் வேண்டும்”

என்பது எப்போது

“எவ்வளவு இருந்தாலும்
போதாது”

என்று மாறுகிறது?

அப்போது
பணம் ஒரு தேவையைத் தாண்டி
நம்முடைய வாழ்க்கையின்
அளவுகோலாக மாறலாம்.

ஒருவர் அதிகமாக
சம்பாதிக்கலாம்.

இன்னொருவர் குறைவாக
சம்பாதிக்கலாம்.

அவர்களின் வாழ்க்கை
வேறுபட்டிருக்கலாம்.

ஆனால்

** பணம் இருப்பதால்
ஒருவர் உயர்ந்தவர் அல்ல.

பணம் குறைவாக இருப்பதால்
ஒருவர் தாழ்ந்தவரும் அல்ல.**

மனிதனின் மதிப்பை
அவனுடைய பணம்
அளக்க முடியாது.

அதே நேரத்தில்
பணம் இல்லாத நிலை
எவ்வளவு கடினமானது என்பதையும்
மறுக்க முடியாது.

அதனால்
பணத்தை மறுப்பதும் தேவையில்லை.

அதன் இடத்தை
புரிந்துகொள்வதே முக்கியம்.

அந்த நாளுக்குப் பிறகு
சரவணன் ஒரு சிறிய பழக்கத்தை
தொடங்கினான்.

எதையாவது வாங்குவதற்கு முன்
தன்னிடம் மூன்று கேள்விகள் கேட்பான்.

**“இது எனக்கு தேவையா?

என்னால் இதை வாங்க முடிகிறதா?

இதை வாங்கிய பிறகு
என்னுடைய மற்ற தேவைகள்
பாதிக்கப்படுமா?”**

அந்தக் கேள்விகள்
அவனுடைய பணத்தை மட்டும்
மாற்றவில்லை.

அவன் எடுக்கும் முடிவுகளையும்
மாற்றத் தொடங்கின.

பணம்
நம்முடைய வாழ்க்கைக்கு
உதவ வேண்டும்.

நம்முடைய வாழ்க்கையை
முழுவதுமாக
அது தீர்மானிக்கக் கூடாது.

**பணத்தைப் பயன்படுத்துவது
ஒரு திறமை.

பணம் நம்மை
நடத்தத் தொடங்குகிறதா என்பதை
கவனிப்பது
ஒரு விழிப்புணர்வு.**

அப்போது
இன்னொரு கேள்வி
இயல்பாக வருகிறது.

வெற்றி என்றால்
உண்மையில் என்ன?

அதிக பணமா?

பிறர் பாராட்டுவதா?

அல்லது

நாம் வாழும் வாழ்க்கை
நமக்கே அர்த்தமுள்ளதாக
இருப்பதா?

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 21

வெற்றி என்றால் என்ன?

விக்னேஷ்
ஒரு சிறிய நிறுவனத்தில்
கணக்குப் பிரிவில்

வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய சம்பளம்
பெரியதாக இல்லை.

ஒவ்வொரு மாதமும்
வீட்டுச் செலவுக்காக
ஒரு தொகையை
அம்மாவிடம் கொடுப்பான்.

மீதமிருப்பதில்
சிறிது சேமிப்பான்.

அவனிடம்
புதிய கார் இல்லை.

சொந்த வீடும் இல்லை.

ஆனால்
வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு வந்த பிறகு
ஒரு மணி நேரம்
தனக்குப் பிடித்த புத்தகங்களைப் படிப்பான்.

சில நாட்களில்
அருகிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு
கணக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பான்.

அதற்காக
எந்தப் பணமும் வாங்கவில்லை.

அவனுடைய வாழ்க்கை
பெரியதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால்
அவனுக்குள்
ஒரு நிறைவு இருந்தது.

ஒருநாள்
பல வருடங்களுக்குப் பிறகு
அவனுடைய பள்ளி நண்பன்
அவனைச் சந்தித்தான்.

இருவரும்
ஒரு தேநீர் கடையில்
உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நண்பன் இப்போது
ஒரு பெரிய நிறுவனத்தில்
வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“நான் இப்போது
நல்ல சம்பளம் வாங்குகிறேன்.
கார் வாங்கிவிட்டேன்.
அடுத்த வருடம்
வீடு வாங்கப் பார்க்கிறேன்.”

என்று அவன்
தன் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொன்னான்.

விக்னேஷ்
மகிழ்ச்சியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
நண்பன் கேட்டான்:

“நீ இன்னும்
அதே நிலையில்தானா?”

விக்னேஷ் சிரித்தான்.

“சம்பளத்தைப் பார்த்தால்,
ஆமாம்.”

“நீயும் கொஞ்சம்
முன்னேற வேண்டும்.”

விக்னேஷ்
அதை மறுக்கவில்லை.

“ஆமாம்.
முன்னேற வேண்டும்.”

“அப்படியென்றால்
ஏன் முயற்சி செய்யவில்லை?”

விக்னேஷ்
சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“முயற்சி செய்கிறேன்.
ஆனால்
எனக்கு என்ன வேண்டும்
என்பதையும்
யோசிக்கிறேன்.”

நண்பன் அவனைப் பார்த்தான்.

“அது என்ன?”

விக்னேஷ் சிரித்தான்.

“எனக்கு
பெரிய வாழ்க்கை
வேண்டும் என்று நினைப்பதில்லை.

எனக்கு
எனக்குப் பிடித்த வாழ்க்கை
வேண்டும்.”

நண்பன்
அதற்கு உடனே
எதுவும் சொல்லவில்லை.

அன்று இரவு
விக்னேஷ் வீட்டிற்கு வந்தான்.

அம்மா கேட்டாள்:

“இன்று நண்பனைப் பார்த்தாயா?”

“ஆமாம்.”

“எப்படி இருக்கிறான்?”

“நன்றாக இருக்கிறான்.”

சிறிது நேரம் கழித்து
அம்மா கேட்டாள்:

“அவன் வாழ்க்கையைப் பார்த்து
உனக்கு வருத்தமாக இருந்ததா?”

விக்னேஷ் சிரித்தான்.

“இல்லை.

அவனுக்கு
அவனுடைய வாழ்க்கை.

எனக்கு
என்னுடைய வாழ்க்கை.”

சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தவன்
பிறகு சொன்னான்:

“ஆனால்
ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

நான் முன்னேற வேண்டும்.

ஆனால்
யாரோ ஒருவருடைய வாழ்க்கையைப் பார்த்து

அதையே வெற்றி என்று
நினைத்து முன்னேறக் கூடாது.”

சிறு வயதிலிருந்தே
“வெற்றி பெற வேண்டும்”
என்று கேட்கிறோம்.

ஆனால்

“வெற்றி என்றால் என்ன?”

என்று
நம்மையே
எத்தனை முறை கேட்டிருக்கிறோம்?

ஒருவருக்கு
நல்ல மதிப்பெண் வெற்றி.

இன்னொருவருக்கு
நல்ல வேலை.

மற்றொருவருக்கு
தன் குடும்பத்தை
நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்வது.

வேறொருவருக்கு
தனக்குப் பிடித்த வாழ்க்கையை
வாழ்வது.

அதனால்
வெற்றிக்கு
ஒரே அளவுகோல்
இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவர்
தன் இலக்கை அடையலாம்.

இன்னொருவர்
நீண்ட காலமாகத் தள்ளிப்போட்ட
ஒரு நல்ல முயற்சியைத் தொடங்கலாம்.

மற்றொருவர்
தன் தவறை உணர்ந்து
தன்னை மாற்றிக்கொள்ளலாம்.

இவையும் வெற்றிதான்.

**வெற்றி என்பது
எப்போதும் மற்றவர்களை விட
முன்னால் செல்வது அல்ல.

சில நேரங்களில்
நேற்றைய நம்மைவிட
இன்றைய நாம்
சிறிது முன்னேறுவதும்
வெற்றிதான்.**

சிக்கல்
மற்றவர்களின் வாழ்க்கையைப் பார்த்து
நம்முடைய வாழ்க்கையை
அளக்கத் தொடங்கும்போதுதான்.

அவரிடம் கார் இருக்கிறது.

என்னிடம் இல்லை.

அவருக்கு அதிக சம்பளம்.

எனக்கு இல்லை.

அவர் வெளிநாடு சென்றுவிட்டார்.

நான் இன்னும் இங்கே இருக்கிறேன்.

இப்படி ஒப்பிட்டுக்கொண்டே இருந்தால்

நமக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கையை
வாழ்வதற்குப் பதிலாக,
மற்றவர்களிடம் இருப்பதை
எண்ணிக்கொண்டே வாழ்ந்து விடலாம்.

அப்போது
நாம் முன்னேறுவது கூட
நமக்காக அல்ல.

யாரையோ
பின்தொடர்வதற்காக.

அதனால்
நம்முடைய வெற்றியைப் பற்றி
சிந்திக்கும்போது
சில கேள்விகள் முக்கியமாகலாம்.

“நான் உண்மையில்
எதை அடைய விரும்புகிறேன்?”

“நான் வளர வேண்டிய இடத்தில்
வளர்கிறேனா?”

“நான் முன்னேறும்போது
என்னுடன் இருப்பவர்களையும்
மதிக்கிறேனா?”

“நான் பெறுவதற்காக
வேறொருவரை இழக்கச் செய்கிறேனா?”

“நான் அடைந்த வாழ்க்கையை
நான் உண்மையாக வாழ்கிறேனா?”

இந்தக் கேள்விகளுக்கான
பதில்கள்
ஒவ்வொருவருக்கும்
வேறுபட்டிருக்கலாம்.

அதுதான் இயல்பு.

வெற்றி
எப்போதும் பெரியதாகத்
தெரிய வேண்டியதில்லை.

உலகம் கவனித்தாத
ஒரு நல்ல முடிவாக இருக்கலாம்.

ஒரு குடும்பத்தை
பொறுப்புடன் நடத்துவதாக இருக்கலாம்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு
ஒரு கனவைத் தொடங்குவதாக இருக்கலாம்.

தவறான பாதையிலிருந்து
திரும்புவதாக இருக்கலாம்.

அதைப் பார்த்து
யாரும் கைதட்டாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால்
அந்த மனிதரின் வாழ்க்கையில்
அது மிகப்பெரிய வெற்றியாக
இருக்கலாம்.

வெற்றி என்ற பெயரில்
எல்லாவற்றையும்
தியாகம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

பணம் தேவை.

முன்னேற்றம் தேவை.

கனவுகள் தேவை.

முயற்சியும் தேவை.

ஆனால்
அவற்றுடன்
மனிதநேயம்,
உறவுகள்,
மன அமைதி,
பொறுப்பு
இருக்க வேண்டாமா?

நாம் உயரும்போது
மற்றவர்களை மிதித்துக்கொண்டு
உயர்ந்தால்,
அதை வெற்றி என்று
அழைக்க முடியுமா?

நாம் நிறையப் பெற்றும்
நம்மையே இழந்துவிட்டால்,
அது முழுமையான வெற்றியா?

விக்னேஷ்
முன்னேற்றத்தை மறுக்கவில்லை.

அவனுக்கும்
ஒருநாள் சொந்த வீடு வாங்க வேண்டும்
என்ற ஆசை இருந்தது.

குடும்பத்திற்கு
மேலும் வசதியான வாழ்க்கை
கொடுக்க வேண்டும்
என்ற எண்ணமும் இருந்தது.

ஆனால்
அவன் முன்னேறும்போது
எதைப் பெறுகிறான் என்பதோடு,
எதை இழக்கிறான் என்பதையும்
கவனிக்க விரும்பினான்.

அவனுக்குப் புரிந்தது:

**வெற்றி என்பது
எவ்வளவு பெற்றிருக்கிறோம்
என்பது மட்டும் அல்ல.

எதைப் பெறும்போது
எதை இழக்கிறோம்
என்பதையும் பார்ப்பது.**

அதனால்
ஒவ்வொரு நாளும்

தன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கத்
தொடங்கினான்:

**“நான் முன்னேறுகிறேனா?

அல்லது
மற்றவர்களைப் பார்த்து
ஒடிக்கொண்டிருக்கிறேனா?”**

அந்தக் கேள்வி
அவனுடைய வாழ்க்கையை
மெதுவாகத் தெளிவாக்கியது.

ஆனால்
ஒருநாள்
நம்மில் ஒவ்வொருவரிடமும்
இன்னொரு கேள்வி வரலாம்:

“இந்த உலகத்திடம்
நான் உண்மையில்
என்ன எதிர்பார்க்கிறேன்?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 22

நான் உலகத்திடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறேன்?

முரளி
ஒரு நாள்
வேலை முடிந்து
வீட்டிற்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தான்.

அன்று
சில வேலைகள் இருந்ததால்
சற்று அவசரமாக இருந்தான்.

பேருந்து நிறுத்தத்தில்
ஒரு வயதானவர்
பேருந்திலிருந்து
இறங்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்.

ஒரு கையில்
சிறிய பை.

மற்றொரு கையில்
கைத்தடி.

படியில் இறங்கும்போது
அவர் தடுமாறினார்.

அவருக்குப் பின்னால்
நின்றவர்கள்
காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சிலர்
அவசரமாகப் பார்த்தார்கள்.

முரளியும்
முதலில்
அவரைக் கடந்து செல்ல நினைத்தான்.

ஆனால்
அடுத்த கணம்
திரும்பிப் பார்த்தான்.

அந்த வயதானவர்
யாராவது உதவுவார்களா
என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

முரளி
அவரிடம் சென்று
கையை நீட்டினான்.

“மெதுவாக இறங்குங்கள்.
நான் உதவுகிறேன்.”

அவர்
முரளியின் கையைப் பிடித்து
மெதுவாகக் கீழே இறங்கினார்.

கீழே வந்ததும்
சிறிது நேரம்
மூச்சைச் சரிசெய்துகொண்டார்.

பிறகு சொன்னார்:

“நன்றி.
எனக்கு கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது.”

“பரவாயில்லை.”

என்று சொல்லிவிட்டு
முரளி அங்கிருந்து நடந்தான்.

சில அடிகள் சென்ற பிறகு
அவனுக்குள் ஒரு கேள்வி எழுந்தது.

***“எனக்கு உதவி தேவைப்படும் போது
யாராவது நின்று உதவ வேண்டும்
என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அப்படியிருக்க,
உதவி தேவைப்படும் ஒருவரை
நான் பார்க்கும்போது
நான் என்ன செய்கிறேன்?”**

அந்தக் கேள்வி
அவனுடன் தொடர்ந்து வந்தது.

நாம்
உலகத்திடம்
பலவற்றை எதிர்பார்க்கிறோம்.

மரியாதை.

நேர்மை.

நியாயம்.

பாதுகாப்பு.

பொறுப்பு.

இவை இல்லாதபோது
நாம் வருத்தப்படுகிறோம்.

சில நேரங்களில்
கேள்வி கேட்கிறோம்.

சில நேரங்களில்
மாற்றம் வேண்டும்
என்று சொல்கிறோம்.

அது தவறல்ல.

ஆனால்

“உலகம் எப்படி இருக்க வேண்டும்?”

என்று கேட்பதோடு
இன்னொரு கேள்வியும்
நம்மிடம் இருக்க வேண்டாமா?

“அந்த உலகத்தை உருவாக்குவதில்
என்னுடைய பங்கு என்ன?”

உலகம் என்பது
தொலைவில் இருக்கும்
ஒரு பெரிய இடம் மட்டும் அல்ல.

நாம் வாழும் வீடு.

நாம் செல்லும் வேலை.

நாம் பயன்படுத்தும் இடங்கள்.

நாம் சந்திக்கும் மனிதர்கள்.

நாம் பேசும் வார்த்தைகள்.

நாம் எடுக்கும் முடிவுகள்.

இவையும்
நாம் வாழும் உலகத்தின்
ஒரு பகுதிதான்.

முரளியால்
உலகத்தின் எல்லா பிரச்சினைகளையும்
தீர்க்க முடியாது.

நம்மாலும் முடியாது.

ஆனால்
நம்முடைய முன்னால் இருக்கும்
ஒரு மனிதரை
கவனிக்க முடியும்.

ஒருவர் சிரமப்படும்போது
அதைப் பார்த்தும்
பார்க்காதது போல
செல்லாமல் இருக்க முடியும்.

ஒரு சிறிய பொறுப்பை
“யாராவது செய்வார்கள்”
என்று தள்ளிவிடாமல்
நம்மால் முடிந்ததைச் செய்ய முடியும்.

இதனால்
உலகம் உடனடியாக மாறிவிடாது.

ஆனால்
நம்முடைய பார்வை மாறலாம்.

முரளிக்கும் அதுதான் நடந்தது.

முன்பு
அவனுக்கு உதவி தேவைப்படும்
ஒருவரைக் கண்டால்,

“யாராவது உதவுவார்கள்.”

என்று நினைத்திருக்கலாம்.

இப்போது

“என்னால் முடியுமா?”

என்று முதலில்
யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

அது பெரிய மாற்றமாகத்
தெரியவில்லை.

ஆனால்
அவனுடைய வாழ்க்கையில்
அது ஒரு புதிய பார்வையாக இருந்தது.

நாம்
ஒரு நல்ல உலகத்தை
விரும்பலாம்.

அதில்
நேர்மை இருக்க வேண்டும்.

மரியாதை இருக்க வேண்டும்.

நியாயம் இருக்க வேண்டும்.

மக்கள் பாதுகாப்பாக
வாழ வேண்டும்.

பலவீனமானவர்
தனியாக விடப்படக் கூடாது.

இவை அனைத்தையும்
நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

ஆனால்
நாம் எதிர்பார்க்கும்
ஒவ்வொரு நல்ல விஷயத்திலும்
நம்முடைய வாழ்க்கைக்கும்
ஒரு சிறிய இடம் இருக்கிறது.

மரியாதை வேண்டும் என்றால்
மரியாதை கொடுக்கவும் வேண்டும்.

நேர்மை வேண்டும் என்றால்
நேர்மையாகவும் வாழ வேண்டும்.

பொறுப்பு வேண்டும் என்றால்
நம்முடைய பொறுப்பையும்
ஏற்க வேண்டும்.

உதவி வேண்டும் என்றால்
நம்மால் முடிந்த இடத்தில்
உதவவும் வேண்டும்.

இதன் பொருள்
உலகத்தின் தவறுகளை

கேள்வி கேட்கக் கூடாது
என்பதல்ல.

****மற்றவர்களிடம்
பொறுப்பை எதிர்பார்ப்பதும் சரி.**

நம்முடைய பொறுப்பை
மறந்துவிடாமல் இருப்பதும்
அதே அளவு முக்கியம்.**

முரளி
அன்று உலகத்தை
மாற்றவில்லை.

ஒரு மனிதனை
கடந்து செல்லாமல்
நின்றான்.

அந்த ஒரு நிகழ்வு
அவனுடைய வாழ்க்கையை
முழுவதுமாக மாற்றவில்லை.

ஆனால்
அவன் பார்க்கும் விதத்தை
மாற்றியது.

சில நேரங்களில்
மாற்றம் என்பது
உலகத்தைப் பெரிய அளவில்
மாற்றுவது அல்ல.

**நாம் தினமும்
கடந்து செல்லும்
மனிதர்களை
இன்னும் கொஞ்சம்
மனிதர்களாகப் பார்க்கத்
தொடங்குவதுதான்.**

அதிலிருந்து
ஒரு புதிய கேள்வி
இயல்பாக வருகிறது:

“உலகம்
என்னிடமிருந்து
என்ன எதிர்பார்க்கலாம்?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

Kindness is the language
which the deaf can hear and
the blind can see.

அத்தியாயம் 23

உலகம் என்னிடமிருந்து
என்ன எதிர்பார்க்கிறது?

அருண்

ஒரு நாள் காலை
அலுவலகத்திற்குச் செல்ல
அவசரமாகப் புறப்பட்டான்.

அன்று
முக்கியமான ஒரு கூட்டம் இருந்தது.

தாமதமாகிவிட்டதால்
வழியில் எங்கும்
நிற்கக்கூடாது என்று
மனதில் முடிவு செய்திருந்தான்.

அலுவலகக் கட்டிடத்தை நோக்கி
நடந்துகொண்டிருந்தபோது,

அவனுக்கு முன்னால்
ஒரு வயதானவர்
திடீரென்று தடுமாறி
கீழே விழுந்தார்.

அவருடைய பை
ஒருபுறம் விழுந்தது.

கையில் இருந்த
மருந்துப் பொட்டலம்
சாலையில் உருண்டது.

அருண்
சில அடிகள்
நடந்து சென்றுவிட்டான்.

கைப்பேசியில்
நேரத்தைப் பார்த்தான்.

இன்னும்
சில நிமிடங்கள்தான் இருந்தன.

“யாராவது பார்த்துக்கொள்வார்கள்.”

என்று நினைத்துக்கொண்டு
மீண்டும் நடந்தான்.

ஆனால்
இரண்டு அடிகள் சென்றதும்
நின்றுவிட்டான்.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

அந்த வயதானவர்
எழுந்திருக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்.

சுற்றிலும்
பலர் இருந்தார்கள்.

ஆனால்
யாரும் அருகில் செல்லவில்லை.

அருண்
திரும்பி ஓடினான்.

“தாத்தா,
காயம் ஏதாவது இருக்கிறதா?”

“இல்லை.
கொஞ்சம் தடுமாறிவிட்டேன்.”

அருண்
அவரை மெதுவாக
எழுந்திருக்க உதவினான்.

சாலையில் கிடந்த
மருந்துப் பொட்டலத்தை
எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“இது உங்களுடையதா?”

“ஆமாம்.”

அவர்

பையை எடுத்துக்கொண்டார்.

பிறகு

அருணைப் பார்த்து

மெதுவாகச் சொன்னார்:

“நன்றி.”

அருண்

கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

கூட்டத்திற்கு

தாமதமாகிவிட்டது.

“பரவாயில்லை.”

என்று சொல்லிவிட்டு

அலுவலகத்தை நோக்கி

வேகமாக நடந்தான்.

அன்று கூட்டத்திற்கு

அவன் தாமதமாகச் சென்றான்.

மேலாளர்

காரணம் கேட்டார்.

அருண்

எதையும் நீளமாக விளக்கவில்லை.

“மன்னிக்கவும்.

தாமதமாகிவிட்டது.”

என்று மட்டும் சொன்னான்.

ஆனால்
அன்று முழுவதும்
அவனுடைய மனதில்
ஒரே வார்த்தைதான்
திரும்பத் திரும்ப வந்தது.

“யாராவது பார்த்துக்கொள்வார்கள்.”

அந்த வயதானவரைச் சுற்றி
பலர் இருந்தார்கள்.

ஆனால்
ஒவ்வொருவரும்
இதே எண்ணத்தோடு
நின்றிருந்தால்,

**அந்த “யாராவது”
யார்?**

அந்தக் கேள்விக்கு
அருணிதம் பதில் இல்லை.

நாம்
பல நேரங்களில்
உலகத்திடம்
நல்லவற்றை எதிர்பார்க்கிறோம்.

நியாயம் வேண்டும்.

பாதுகாப்பு வேண்டும்.

மரியாதை வேண்டும்.

பொறுப்பு வேண்டும்.

நமக்கு உதவி தேவைப்படும்போது
யாராவது
நமக்காக நிற்க வேண்டும்
என்று விரும்புகிறோம்.

ஆனால்
நம்மைச் சுற்றி
அதே தேவை இருக்கும் போது

“யாராவது செய்வார்கள்”

என்று நாமும்
காத்திருந்தால்,

நாம் எதிர்பார்க்கும்
அந்த நல்ல உலகம்
எப்படி உருவாகும்?

உலகம் என்பது
தொலைவில் இருக்கும்
ஒரு பெரிய கருத்து அல்ல.

நாம் சந்திக்கும்
மனிதர்களிலும்
அது இருக்கிறது.

நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்
பொறுப்புகளிலும்
அது இருக்கிறது.

நாம் எடுக்கும்
சிறிய முடிவுகளிலும்
அது இருக்கிறது.

அருண்
அன்று உலகத்தை
மாற்றவில்லை.

ஒரு வயதானவரை
எழுந்திருக்க உதவினான்.

அவனுடைய வாழ்க்கையும்
அதனால் உடனடியாக
மாறவில்லை.

ஆனால்
ஒரு விஷயம் மாறியது.

முன்பு
ஒரு பிரச்சினையைப் பார்த்தால்

“யாராவது செய்வார்கள்.”

என்று நினைத்திருக்கலாம்.

இப்போது

“என்னால் ஏதாவது செய்ய முடியுமா?”

என்று முதலில்
யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

அதன் பொருள்
எல்லாவற்றையும்
தனியாகச் செய்ய வேண்டும்
என்பதல்ல.

உலகத்தின் எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும்
தான் பொறுப்பு
என்றும் அல்ல.

ஆனால்
தன்னால் செய்யக்கூடியதை
மற்றொருவரிடம்
தள்ளிவிடாமல் இருப்பது.

அதுதான்
அவனுக்குப் புரிந்த
சிறிய உண்மை.

நம்முடைய வாழ்க்கையில்
பல நேரங்களில்
மாற்றத்தை எதிர்பார்க்கிறோம்.

யாராவது தொடங்க வேண்டும்.

யாராவது பேச வேண்டும்.

யாராவது உதவ வேண்டும்.

யாராவது பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும்.

ஆனால்

“அந்த யாராவது
நானாக இருக்க முடியுமா?”

என்று கேட்கும் தருணத்தில்தான்
பொறுப்பு நம்முடைய வாழ்க்கைக்குள்
நுழைகிறது.

அது பெரிய செயலில்
தொடங்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவரை
கண்டுகொள்ளாமல் கடந்து செல்லாமல் இருப்பதில்
தொடங்கலாம்.

நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட
ஒரு பொறுப்பை
சரியாகச் செய்வதில்
தொடங்கலாம்.

தவறு நடந்தால்
அதைத் திருத்துவதில்
தொடங்கலாம்.

நம்மால் முடிந்த இடத்தில்
ஒருவருக்கு
இடம் கொடுப்பதில்
தொடங்கலாம்.

சிறியதாக இருந்தாலும்
அது நம்முடைய பங்கு.

அதனால்

“உலகம் என்னிடமிருந்து
என்ன எதிர்பார்க்கிறது?”

என்ற கேள்விக்கு
ஒரே பெரிய பதில்
தேவையில்லை.

சில நேரங்களில்

“என்னால் முடிந்த இடத்தில்
நான் பொறுப்புடன் இருப்பேன்.”

என்பதே போதும்.

அந்த எண்ணம்
ஒரு மனிதனிடமிருந்து
மற்றொரு மனிதனுக்குச் செல்லலாம்.

அங்கிருந்து
ஒரு குடும்பத்திற்கும்.

ஒரு சமூகத்திற்கும்.

ஒருநாள்
ஒரு பெரிய உலகத்திற்கும்.

அப்போது
இன்னொரு கேள்வி
நம்மை எதிர்கொள்ளும்:

“மாற்றம்
உண்மையில்
எங்கிருந்து தொடங்குகிறது?”

மனிதம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 24

அவர்களும் நம்முடைய உறவுகளே

ஒரு குடும்பத்தில்
அனைவரும் ஒரே மாதிரி

இருப்பதில்லை.

ஒருவருக்கு
உடல் வலிமை அதிகமாக இருக்கலாம்.

மற்றொருவருக்கு
உடல் ரீதியாக
சில சிரமங்கள் இருக்கலாம்.

ஒருவர்
தன் பாலின அடையாளத்தை
சமூகம் எதிர்பார்ப்பது போல
வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால்

அவர்களுடைய
மனித உணர்வுகள்
மாறிவிடுவதில்லை.

அவர்களுக்கும்
அன்பு வேண்டும்.

நட்பு வேண்டும்.

மரியாதை வேண்டும்.

ஒருவரிடம்
தங்கள் மனதைத் திறந்து
பேச வேண்டும்.

தங்களையும்
யாராவது புரிந்துகொள்ள வேண்டும்
என்ற ஆசை இருக்கும்.

ஒருநாள்
விக்னேஷ் தனது நண்பர்களுடன்
ஒரு நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றிருந்தான்.

அங்கே
பலர் இருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குள்
மாற்றுத்திறனாளிகளும் இருந்தார்கள்.

மூன்றாம் பாலினத்தவரும்
இருந்தார்கள்.

விக்னேஷின் நண்பன்
அவர்களில் ஒருவரைப் பார்த்து
மெதுவாகச் சிரித்தான்.

விக்னேஷ் கேட்டான்:

“எதுக்கு சிரிக்கிற?”

“ஒன்னுமில்லை.”

“அப்படின்னா
அவரைப் பார்த்து
ஏன் சிரிச்ச?”

அவன் பதில் சொல்லவில்லை.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு
அந்த மனிதர்
அவர்களிடம் வந்து கேட்டார்:

“இந்த நிகழ்ச்சி
எங்கே நடக்குது?”

விக்னேஷ்
அமைதியாகச் சொல்லிக் கொடுத்தான்.

“நன்றி.”

அவர் சிரித்துவிட்டு
அங்கிருந்து சென்றார்.

விக்னேஷ் நண்பனைப் பார்த்தான்.

“நம்மைப் போலத்தானே
அவரும் பேசுறார்.

நம்மைப் போலத்தானே
சிரிக்கிறார்.

அப்புறம்
அவரைப் பார்த்து
நாம் ஏன் சிரிக்கணும்?”

நண்பன்
எதுவும் சொல்லவில்லை.

சில மனிதர்களை
அவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்
என்பதைப் பார்த்தே
நாம் முடிவு செய்து விடுகிறோம்.

அவர்களின் உடல்.

அவர்களின் நடை.

அவர்களின் பேச்சு.

அவர்களின் தோற்றம்.

அவர்களின் பாலின அடையாளம்.

அவர்களின் செயல்படும் விதம்.

இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று
நம்மிடமிருந்து வேறுபட்டால்,

அந்த வேறுபாட்டையே
அவர்களின் முழு அடையாளமாக
மாற்றிவிடுகிறோம்.

அங்கேதான்
மனிதநேயம்
சிறிது சிறிதாக
விலகத் தொடங்குகிறது.

மாற்றுத்திறனாளி ஒருவர்
நம்மிடம் உதவி கேட்டால்
உதவலாம்.

ஆனால்
அவர் எப்போதும்
உதவி தேவைப்படும் மனிதர்
என்று மட்டும் பார்க்கக்கூடாது.

அவருக்கும்
தனக்கான திறமை இருக்கலாம்.

வேலை இருக்கலாம்.

கனவு இருக்கலாம்.

காதல் இருக்கலாம்.

குடும்பம் இருக்கலாம்.

சொந்த முடிவுகள் இருக்கலாம்.

அதேபோல்

மூன்றாம் பாலினத்தவர்
என்ற அடையாளம்
அவருடைய முழு வாழ்க்கையையும்
சொல்லிவிடுவதில்லை.

அவர்களுக்கும்
பெற்றோர் இருக்கலாம்.

உடன்பிறந்தவர்கள் இருக்கலாம்.

நண்பர்கள் இருக்கலாம்.

ஒருவரை நேசிக்கும் மனம் இருக்கலாம்.

தங்களுக்கான எதிர்காலத்தை
உருவாக்க வேண்டும் என்ற
கனவும் இருக்கலாம்.

அடையாளம் வேறுபடலாம்.
உணர்வு வேறுபட வேண்டியதில்லை.

சில நேரங்களில்
கேலி செய்வது
ஒரு சிறிய விஷயமாகத்
தோன்றலாம்.

“சும்மா விளையாட்டுக்குத்தான்.”

“அவர்களும் சிரிக்கட்டுமே.”

“இதைக் கூட தாங்க முடியாதா?”

என்று சொல்லலாம்.

ஆனால்

நமக்கு ஒரு நிமிடம்
சிரிப்பாக இருக்கும் ஒன்று,

அவர்களுக்கு
நீண்ட நாட்கள்
நினைவில் நிற்கும் காயமாக
இருக்கலாம்.

ஒருவரின் உடல் நிலையைப் பற்றி
கேலி செய்வது,

அவருடைய நடையைப் பற்றி
கிண்டல் செய்வது,

அவருடைய குரலைப் பின்பற்றுவது,

அவருடைய பாலின அடையாளத்தை
கேலியாகப் பயன்படுத்துவது,

அவருடைய வாழ்க்கையை
அவருடைய அனுமதியின்றி
மற்றவர்களிடம் பேசுவது—

இவை
சிறிய நகைச்சுவைகள் அல்ல.

ஒருவரின் மரியாதையை
காயப்படுத்தும் செயல்கள்.

ஆனால்
மனிதநேயம் என்றால்
அவர்களைப் பார்த்து
எப்போதும் பரிதாபப்படுவதும் அல்ல.

அவர்களிடம்

“பாவம்.”

என்று பார்ப்பதும் அல்ல.

அவர்களை
வேறொரு உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போல
நடத்துவதும் அல்ல.

அவர்களுடன்
இயல்பாகப் பேசுவது.

தேவைப்பட்டால்
உதவுவது.

தேவை இல்லாதபோது
அவர்களின் வாழ்க்கையில்
அதிகமாக தலையிடாமல் இருப்பது.

அவர்களுடைய முடிவுகளை
மதிப்பது.

அவர்களைப் பற்றி
அவர்களிடம் கேட்காமல்
முடிவு செய்யாமல் இருப்பது.

இதுவும்
மனிதநேயம்தான்.

ஒரு நாள்
விக்னேஷ் அந்த நிகழ்ச்சியில்
மீண்டும் அந்த மனிதரைப் பார்த்தான்.

அவர் தனியாக
அமர்ந்திருந்தார்.

விக்னேஷ் அருகில் சென்று
“நீங்க இங்கதான் வேலை பார்க்கிறீங்களா?”
என்று கேட்டான்.

அவர் சிரித்தார்.

“ஆமாம்.”

சிறிது நேரம்
இருவரும் பேசினார்கள்.

வேலை.

குடும்பம்.

அவருடைய விருப்பங்கள்.

விக்னேஷுக்கு
அப்போது ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

அன்று முதல்
அவன் அவரைப்
“மூன்றாம் பாலினத்தவர்”
என்று மட்டும் பார்க்கவில்லை.

ஒரு மனிதராகப் பார்த்தான்.

அதேபோல்

மாற்றுத்திறனாளியை
“உதவி தேவைப்படும் ஒருவர்”
என்று மட்டும் பார்க்காமல்,

“என்னுடைய வாழ்க்கையில்
இருக்கக்கூடிய இன்னொரு மனிதர்”
என்று பார்க்கத் தொடங்கினான்.

நம்முடைய குடும்பத்தில்
ஒருநாள் யாருக்காவது
உடல் மாற்றம் ஏற்படலாம்.

வயது காரணமாக
நடக்க முடியாமல் போகலாம்.

ஒரு விபத்துக்குப் பிறகு
உதவி தேவைப்படலாம்.

ஒருவர் தன் பாலின அடையாளத்தைப்
பற்றி நம்மிடம் பேசலாம்.

அப்போது

“இவர் நம்மவர் இல்லை”

என்று சொல்ல முடியுமா?

அவர்கள் நம்முடைய
உறவுகளுக்குள் வந்துவிட்டால்
மட்டும்தான் மனிதர்களா?

இல்லை.

அவர்கள்
முதலில் இருந்தே
மனிதர்கள்தான்.

அதனால்

அவர்களை
கேலி செய்யாமல் இருப்பது மட்டும்
போதாது.

அவர்களிடம்
மரியாதையுடன் பேச வேண்டும்.

அவர்களுடைய உணர்வுகளைக்
கேட்க வேண்டும்.

அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தேர்வுகளுக்கு
இடம் கொடுக்க வேண்டும்.

தேவைப்படும் போது
துணையாக இருக்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில்
அவர்களையும்
தங்களுடைய வாழ்க்கையை
தாங்களே வாழக்கூடிய
மனிதர்களாக மதிக்க வேண்டும்.

பாதுகாப்பு மட்டும் அல்ல.
சுதந்திரமும் வேண்டும்.

உதவி மட்டும் அல்ல.
மரியாதையும் வேண்டும்.

இரக்கம் மட்டும் அல்ல.
உறவும் வேண்டும்.

ஏனெனில்

அவர்களுக்கும்
மனது இருக்கிறது.

அவர்களுக்கும்
உறவு வேண்டும்.

அவர்களுக்கும்
அன்பு வேண்டும்.

அவர்களுக்கும்
ஒரு இடம் வேண்டும்.

அந்த இடத்தை
நாம் கொடுக்க வேண்டியவர்கள் அல்ல.

அந்த இடம்
அவர்களுக்கும் உரியது.

அவர்களை
நம்முடைய வாழ்க்கையிலிருந்து
தள்ளி வைத்து

“அவர்களும் மனிதர்கள்தான்”

என்று சொல்வதைவிட,

“அவர்களும் நம்முடைய உறவுகளே”

என்று வாழ்வதுதான்
மனிதநேயம்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 25

மாற்றம் எங்கிருந்து தொடங்குகிறது?

ஒரு அலுவலகத்தில்
ரமேஷ் வேலை செய்துகொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய மேசைக்கு அருகில்
ஒரு சிறிய அலமாரி இருந்தது.

அதில்
அலுவலகத்திற்குத் தேவையான
ஆவணங்களும்
படிவங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆனால்
யாராவது ஒரு படிவத்தைத் தேட வந்தால்
அலமாரி முழுவதையும்
தேட வேண்டியிருக்கும்.

“இது எங்கே?”

“யாராவது பார்த்தீர்களா?”

என்று
ஒவ்வொரு நாளும்
யாராவது கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

ரமேஷுக்கும்
அது எரிச்சலாக இருந்தது.

ஒருநாள்
ஒரு சக ஊழியர்
ஒரு படிவத்தைத் தேடி

நீண்ட நேரம்
அலமாரியைத் திறந்து பார்த்தார்.

“இங்கே ஏன்
எதுவுமே ஒழுங்காக இல்லை?”

என்று சலித்துக்கொண்டார்.

ரமேஷும்
வழக்கம்போல சொன்னான்.

“இந்த அலமாரியை
யாராவது ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும்.”

அதைச் சொல்லிவிட்டு
மீண்டும் தன் வேலையைத்
தொடங்கினான்.

சில நொடிகளுக்குப் பிறகு
அவனுடைய கைகள்
விசைப்பலகையில் நின்றன.

அலமாரி
அவனுக்கு அருகில்தான் இருந்தது.

அவன் எழுந்தான்.

ஒவ்வொரு படிவத்தையும்
வெளியே எடுத்தான்.

தேவையானவற்றை
தனித்தனியாகப் பிரித்தான்.

பழையவற்றை
வேறுபடுத்தி வைத்தான்.

ஒவ்வொன்றுக்கும்
ஒரு பெயர் எழுதினான்.

அதற்கு
அதிக நேரம் ஆகவில்லை.

அடுத்த நாள்
ஒரு சக ஊழியர்
அலமாரியைத் திறந்தார்.

தேவையான படிவத்தை
எளிதாக எடுத்துக்கொண்டார்.

“இப்போது
தேடவே வேண்டியதில்லை.”

என்று சிரித்தார்.

ரமேஷும்
சிரித்தான்.

யாரும்
அவனைப் பாராட்டவில்லை.

யாரும்
அவனுடைய பெயரைச் சொல்லவில்லை.

ஆனால்
அவனுக்குள் ஒரு விஷயம்
தெளிவானது.

நேற்று வரை
அவன் ஒரு பிரச்சினையைப்
பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

இன்று
அதைப் பற்றி பேசாமல்
தன்னால் முடிந்ததைச்
செய்துவிட்டான்.

நம்முடைய வாழ்க்கையிலும்
இப்படிப் பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன.

“யாரும் பொறுப்பாக இல்லை.”

“யாரும் மாறுவதில்லை.”

“இதை யாராவது சரி செய்ய வேண்டும்.”

என்று
நாம் பலவற்றைப்
பற்றி பேசுகிறோம்.

சில பிரச்சினைகள்
உண்மையானவையாக இருக்கலாம்.

சிலவற்றை
நம்மால் தனியாகத் தீர்க்கவும் முடியாது.

ஆனால்
ஒவ்வொரு முறையும்
நம்மிடம் ஒரு கேள்வி இருக்கலாம்:

“இந்த நிலைமையில்
என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?”

அது பெரியதாக
இருக்க வேண்டியதில்லை.

நம்முடைய தவறை
ஒப்புக்கொள்வதாக இருக்கலாம்.

கொடுத்த வாக்கைக்
காப்பதாக இருக்கலாம்.

நம்முடைய பொறுப்பை
மற்றவரிடம் தள்ளாமல்
செய்வதாக இருக்கலாம்.

தவறாகப் பேசியிருந்தால்
திரும்பிச் சென்று
மன்னிப்பு கேட்பதாக இருக்கலாம்.

நாம் எதிர்பார்க்கும்
ஒழுங்கை
நம்முடைய வாழ்க்கையிலேயே
கடைப்பிடிப்பதாக இருக்கலாம்.

அதனால்
மாற்றம் என்பது
எப்போதும் வெளியிலிருந்து
தொடங்குவதில்லை.

சில நேரங்களில்
அது நம்முடைய
சொல்லுக்கும் செயலுக்கும்
இடையில் இருக்கும்
சிறிய தூரத்தைக்
குறைக்கும் இடத்தில்தான்
தொடங்குகிறது.

**“நான் இப்படித்தான்
வாழ வேண்டும்”**

என்று சொல்வது ஒன்று.

அப்படியே
வாழ்வது வேறு.

**“மற்றவர்கள்
பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும்”**

என்று எதிர்பார்ப்பது ஒன்று.

நாமே
பொறுப்பாக இருப்பது வேறு.

இந்த இரண்டிற்கும்
இடையிலுள்ள தூரம்
குறையத் தொடங்கும்போது
மாற்றமும் தொடங்குகிறது.

தொகுப்பின் தொடக்கத்தில்
நாம் கேட்ட கேள்வி:

“நான் யார்?”

பிறகு

“மனிதனாக வாழ்வது என்றால் என்ன?”
என்று பார்த்தோம்.

மனசாட்சி,
ஒழுக்கம்,
பொறுப்பு,
உண்மை,
நம்பிக்கை,
மரியாதை,
வேறுபாடுகளைப் புரிந்துகொள்வது,
பிறரை காயப்படுத்தாமல் வாழ்வது—

இவை அனைத்தும்
வார்த்தைகளாக மட்டும் இருந்தால்
அவற்றுக்கு முழுமையான அர்த்தம் இல்லை.

அவை
நம்முடைய வாழ்க்கையில்
தெரியத் தொடங்கும்போதுதான்
அவற்றின் உண்மையான மதிப்பு
வெளிப்படுகிறது.

அதனால்

“நான் எப்படிப்பட்ட
மனிதராக வாழப் போகிறேன்?”

என்ற கேள்விக்கான பதில்
ஒரே நாளில் கிடைக்காது.

நாம் பேசும் வார்த்தைகளில்.

நாம் எடுக்கும் முடிவுகளில்.

நாம் நடத்தும் உறவுகளில்.

நமக்குக் கிடைத்த
அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும் விதத்தில்.

யாரும் பார்க்காத நேரத்தில்
நாம் செய்யும் செயல்களில்.

அது மெதுவாக
வெளிப்படும்.

ஒரு மனிதனால்
முழு உலகத்தையும்
தனியாக மாற்ற முடியாது.

ஆனால்
அவன் சந்திக்கும்
ஒரு மனிதனை
வேறுபட்ட விதமாக
நடத்த முடியும்.

ஒரு குடும்பத்தின்
எல்லா பிரச்சினைகளையும்
தீர்க்க முடியாது.

ஆனால்
தன்னுடைய பங்கை
சரியாகச் செய்ய முடியும்.

ஒரு சமூகத்தின்
எல்லா குறைகளையும்
சரி செய்ய முடியாது.

ஆனால்
அதில் தன்னுடைய
பொறுப்பைத் தவிர்க்காமல்
இருக்க முடியும்.

அவ்வளவுதான்.

ஆனால்
சில நேரங்களில்

அவ்வளவுதான்
முக்கியமானதாகிறது.

மாற்றம்
எங்கிருந்து தொடங்குகிறது?

ஒருவேளை

“அவர்கள் மாற வேண்டும்”

என்ற இடத்திலிருந்து அல்ல.

“என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?”

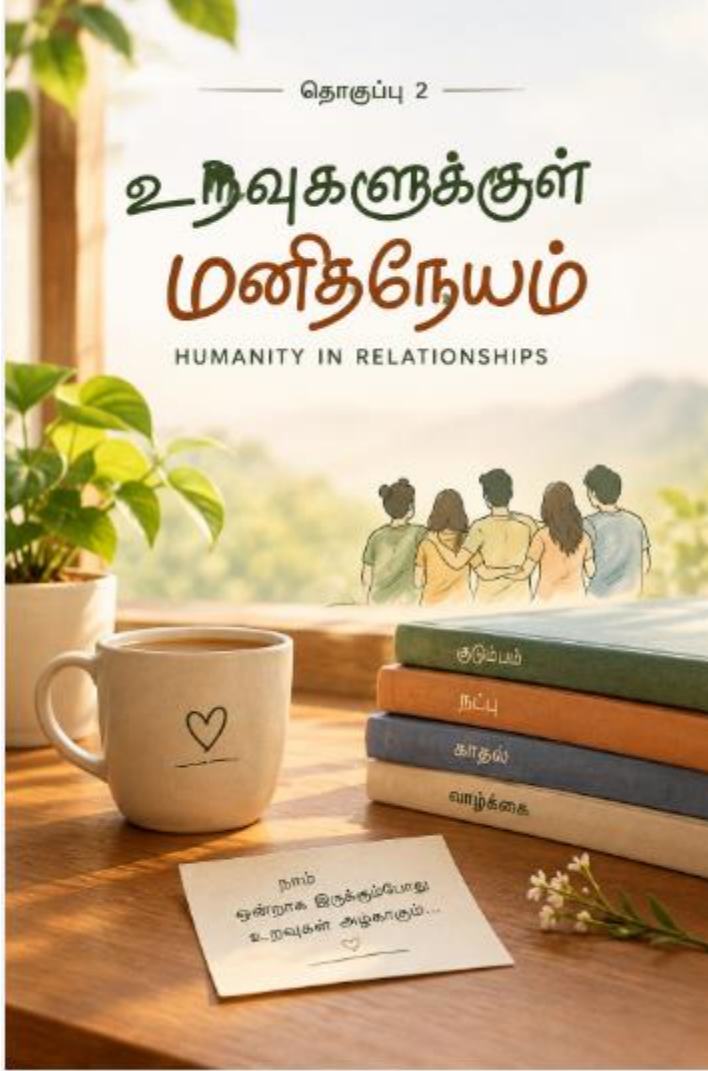
என்று
நம்மையே கேட்கும்
அந்த இடத்திலிருந்து.

அந்தக் கேள்விக்கு
நாம் உண்மையாகப் பதில்
சொல்லத் தொடங்கும்போது,

மாற்றம்
நம்மைச் சுற்றியிருக்கும்
உலகத்தை மட்டும் அல்ல,

நம்முடைய வாழ்க்கையையும்
மாற்றத் தொடங்குகிறது.

மனிதம் தொடர்கிறது...

தொகுப்பு 2

HUMANITY IN RELATIONSHIPS

உறவுகளுக்குள் மனிதநேயம்

நாம் தனியாக வாழவில்லை.

நம்மைச் சுற்றி
எப்போதும்
யாரோ ஒருவர் இருக்கிறார்கள்.

பெற்றோர்.

உடன்பிறந்தவர்கள்.

நண்பர்கள்.

துணைவர்.

குழந்தைகள்.

ஆசிரியர்கள்.

சக பணியாளர்கள்.

நம்முடைய வாழ்க்கையில்
சில நேரம் மட்டும்
வந்து செல்லும் மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள்.

சிலர்
பல ஆண்டுகள்
நம்முடன் பயணிக்கிறார்கள்.

சிலர்
நம்முடைய வாழ்க்கையின்
ஒரு பெரிய பகுதியையே
பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்.

அவர்களுடன்
நாம் எப்படி வாழ்கிறோம்
என்பதில்தான்
உறவுகளுக்குள் இருக்கும்
மனிதநேயம் தெரிகிறது.

ஒருவரை
நம் வாழ்க்கைக்குள்
வரவேற்கும்போது,

அன்பு மட்டும் போதுமா?

அவரை நேசிப்பதுடன்
அவருடைய தனித்தன்மையையும்
மதிக்கிறோமா?

நம்முடைய கருத்து
வேறுபட்டால்
அவரை வேறுபட்டவராகவே
பார்க்க முடிகிறதா?

நெருக்கம் அதிகமானதால்
அவருடைய எல்லைகளையும்
மறந்துவிடுகிறோமா?

ஒரு உறவின் அடிப்படையில்
நம்பிக்கை இருக்கிறது.

ஆனால்
அந்த நம்பிக்கையை
நாம் காப்பாற்றுகிறோமா?

ஒருவர்
நம்மிடம் தன் மனதைத் திறக்கும்போது,

அதை ஒரு பொறுப்பாக
பார்க்கிறோமா?

அல்லது
ஒருநாள் கோபம் வந்தால்
அதே விஷயத்தை
அவருக்கு எதிராக
பயன்படுத்துகிறோமா?

நெருக்கம்
ஒருவருடைய ரகசியங்களை
நமக்கான உரிமையாக
மாற்றிவிடுகிறதா?

உறவுகளில்
கருத்து வேறுபாடுகள் வரும்.

கோபமும் வரும்.

சில நேரங்களில்
ஒரு வார்த்தை கூட
ஆழமாகக் காயப்படுத்தலாம்.

அப்போது

யார் சரி?

என்பதை மட்டும்
நாம் பார்க்கிறோமா?

அல்லது

இந்த உறவு காயமடையாமல்
எப்படி பேசலாம்?

என்றும் யோசிக்கிறோமா?

தவறு செய்தால்
மன்னிப்பு கேட்க
முடிகிறதா?

மன்னித்த பிறகு
அதே காயத்தை
மீண்டும் ஆயுதமாக
பயன்படுத்தாமல் இருக்க
முடிகிறதா?

சில உறவுகள்
நம்மை வளர்க்கின்றன.

சில உறவுகள்
நம்மை சோர்வடையச் செய்கின்றன.

சில உறவுகளில்
நாம் நாமாக இருக்க முடிகிறது.

சில உறவுகளில்
நாம் தொடர்ந்து
வேறொருவராக நடிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

அப்போது
மற்றொரு கேள்வி எழுகிறது:

ஒரு உறவைப் பாதுகாப்பது
எப்போதும் அதிலேயே
தொடர்ந்து இருப்பதா?

சில நேரங்களில்
ஒருவரை நேசித்தபடியே
அவரிடமிருந்து
ஒரு எல்லையை வைத்துக்கொள்ள
முடியுமா?

ஒருவரை மதிப்பது
அவருடைய எல்லா செயல்களையும்
ஏற்றுக்கொள்வதாகிவிடுமா?

குடும்பத்தில்
நம்முடைய பொறுப்பு என்ன?

நட்பில்
நம்பிக்கை என்றால் என்ன?

காதலில்
அன்புக்கும்
உரிமை கொண்டாடுவதற்கும்
இடையிலான எல்லை எது?

பெற்றோராக இருப்பது
குழந்தையின் வாழ்க்கையை
முழுவதும் தீர்மானிப்பதா?

குழந்தையாக இருப்பது
பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்புகளை
முழுவதும் சுமப்பதா?

ஆசிரியர்-மாணவர் உறவில்
மரியாதை எப்படி இருக்க வேண்டும்?

வேலை செய்யும் இடத்தில்
பதவி மாறினாலும்
மனித மரியாதை மாற வேண்டுமா?

ஒரு உறவில்
கொடுத்தலும் பெறுதலும்
எப்படி சமநிலையைப் பெறுகின்றன?

இந்தத் தொகுப்பு
உறவுகளுக்கு
ஒரே ஒரு விதியை
கொடுக்கப் போவதில்லை.

ஏனெனில்
ஒவ்வொரு உறவும்
வேறுபட்டது.

ஆனால்
ஒவ்வொரு உறவிலும்
சில கேள்விகள்
நம்மைத் தொடர்ந்து
எதிர்கொள்ளும்.

நான் அன்பு செய்கிறேனா,
அல்லது உரிமை கொண்டாடுகிறேனா?

நான் நம்புகிறேனா,
அல்லது கட்டுப்படுத்துகிறேனா?

நான் பேசுகிறேனா,
அல்லது காயப்படுத்துகிறேனா?

நான் மன்னிக்கிறேனா,
அல்லது பழைய காயத்தை
வைத்திருக்கிறேனா?

நான் அருகில் இருக்கிறேனா,
அல்லது ஒருவருடைய
வாழ்க்கைக்குள் அதிகமாக
நுழைகிறேனா?

நான் உறவைப் பாதுகாக்கிறேனா,
அல்லது என்னையே
இழந்துகொண்டிருக்கிறேனா?

இவை
பிறரைப் பற்றிய
கேள்விகள் மட்டும் அல்ல.

நம்மைப் பற்றிய
கேள்விகளும் கூட.

அதனால்
இந்தத் தொகுப்பின் பயணம்

ஒரு எளிய கேள்வியுடன்
தொடங்குகிறது:

யாருடன் வாழ வேண்டும்?

அதிலிருந்து
மெதுவாக
நாம் கேட்கப் போகிறோம்:

எப்படி அன்பு செய்வது?

எப்படி நம்புவது?

எப்படி கருத்து வேறுபடுவது?

எப்படி மன்னிப்பது?

எப்போது அருகில் நிற்பது?

எப்போது இடம் கொடுப்பது?

எப்போது ஒரு உறவைப் பாதுகாப்பது?

**எப்போது நம்முடைய
எல்லையைப் பாதுகாப்பது?**

இந்தக் கேள்விகளுக்கான
பதில்கள்
இந்தப் புத்தகத்தின் பக்கங்களில்
மட்டும் இருக்கப் போவதில்லை.

நம்முடைய வீடுகளில்.

நம்முடைய நட்புகளில்.

நம்முடைய காதலில்.

நம்முடைய பணியிடங்களில்.

நம்முடைய உரையாடல்களில்.

சில நேரங்களில்
 நம்முடைய அமைதியிலும் கூட
 அவை நம்மை எதிர்கொள்ளும்.

அங்கிருந்துதான்
 உறவுகளுக்குள் மனிதநேயம்
 உண்மையில் தொடங்குகிறது.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 1

யாருடன் வாழ வேண்டும்?

மீனாவுக்கு
அருணை சில மாதங்களாகத்
தெரியும்.

முதலில்
நண்பர்களாகத்தான்
பழகினார்கள்.

பிறகு
அவர்களுடைய உரையாடல்கள்
கொஞ்சம் நீண்டன.

வேலை.

குடும்பம்.

எதிர்காலம்.

சில நேரங்களில்
எதுவும் இல்லாமல்
நடந்துகொண்டே பேசுவது.

அவனுடன் பேசும்போது
மீனாவுக்கு
ஒரு நிம்மதி இருந்தது.

ஒருநாள்
மாலை இருவரும்
ஒரு சிறிய உணவகத்திற்குச்
சென்றிருந்தார்கள்.

சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு
அருண் பணம் செலுத்த
கவுண்டருக்குச் சென்றான்.

அப்போது
அவர்களுடைய மேசைக்கு வந்த
பணியாளர் ஒருவர்
காலியான தட்டுகளை
எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஒரு தட்டு
அவருடைய கையிலிருந்து
சிறிது வழக்கி
மேசையில் மோதி நின்றது.

அவர் உடனே

“மன்னிக்கவும்.”

என்றார்.

அருண்
அவரைப் பார்த்து

“பரவாயில்லை.”

என்று சொல்லிவிட்டு
அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

அவ்வளவுதான்.

பெரிய சம்பவம்
எதுவும் இல்லை.

ஆனால்
மீனா அந்தச் சிறிய
நிகழ்வைக் கவனித்தாள்.

அருண்
அவளிடம் மட்டும்
நல்லவனாக நடந்துகொள்வதில்லை.

அவனுக்கு முன் நிற்கும்
ஒருவரையும்
அவமானப்படுத்தாமல்
நடந்துகொள்கிறான்.

அன்று வீட்டிற்குத்
திரும்பும் வழியில்
அந்த நிகழ்வு
மீண்டும் மீண்டும்
அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு
அவளுடைய தோழி கேட்டாள்:

“அருணைப் பற்றி
நீ என்ன முடிவு செய்திருக்கிறாய்?”

மீனா சிரித்தாள்.

“எனக்கு அவரைப்
பிடித்திருக்கிறது.”

“அது எனக்குத் தெரியும்.
ஆனால்...?”

மீனா சிறிது நேரம்
யோசித்தாள்.

“அவரைப் பற்றி
இன்னும் தெரிந்துகொள்ள
வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“அவர் என்னிடம்
எப்படி இருக்கிறார்
என்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆனால்
அவர் மற்றவர்களிடம்
எப்படி இருக்கிறார்
என்பதையும்
கவனிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன்.

அது எனக்கு முக்கியமாகத்
தோன்றுகிறது.”

தோழி அமைதியாக இருந்தாள்.

மீனா தொடர்ந்து சொன்னாள்:

“ஒருவரை விரும்புவது
வேறு.

அவருடன் வாழ்க்கையைப்
பகிர்ந்து கொள்வது
வேறு.

அதனால்
அவசரமாக முடிவு எடுக்க
நான் விரும்பவில்லை.

அவரை இன்னும் கொஞ்சம்
அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.”

அவளுடைய முடிவு
“ஆம்” என்றும் இல்லை.

“இல்லை” என்றும் இல்லை.

ஆனால்
ஒருவரை விரும்புவதிலிருந்து
ஒருவரை புரிந்துகொள்ள
முயற்சிக்கும் இடத்திற்குள்
அவள் சென்றிருந்தாள்.

நாம் ஒருவரை
நம் வாழ்க்கைக்குள்
வரவேற்கும்போது,

அவர் நம்மிடம்
எப்படி நடந்துகொள்கிறார்
என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

ஆனால்
அவர் மற்றவர்களிடம்
எப்படி நடந்துகொள்கிறார்
என்பதும்
அவரைப் பற்றி
நமக்கு ஏதோ ஒன்றைச்
சொல்லும்.

ஒருவரை விரும்புவது
ஒரு உணர்வு.

ஆனால்
ஒருவருடன் வாழ்க்கையைப்
பகிர்ந்து கொள்வது
ஒரு முடிவு.

அந்த முடிவில்
உணர்வுக்கு இடம் இருக்கலாம்.

ஆனால்
நடத்தை,

பொறுப்பு,

மற்றவர்களுக்குக் காட்டும்
மரியாதை,

இவையும்
நம்முடைய கவனத்தில்
இருக்க வேண்டியவை.

அதனால்

“எனக்கு இவரைப்
பிடிக்கிறதா?”

என்ற கேள்வியுடன்,

இன்னொரு கேள்வியும்
நம்மிடம் இருக்கலாம்:

“இவருடன் வாழும்போது
நாம் இருவரும்
மனிதர்களாக வளர
இடம் இருக்குமா?”

ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது
அவரை மட்டும்
தேர்ந்தெடுப்பது அல்ல.

அவருடன்
எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை
உருவாக்கப் போகிறோம்
என்பதையும்
தேர்ந்தெடுப்பதுதான்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 2

அன்பு கிடைப்பது மட்டும்
போதுமா?

சரவணனுக்கு
அவன் அம்மா

தினமும் காலையில்
சாப்பாடு செய்து வைப்பார்.

அவன் வேலைக்குச் செல்லும் நேரம்,

அவனுக்குப் பிடித்த உணவு,

அவன் மறந்துவிடும்
சிறிய விஷயங்கள்—

அவள் எல்லாவற்றையும்
கவனித்துக்கொள்வார்.

பல ஆண்டுகளாக
அது அவனுடைய வாழ்க்கையின்
ஒரு சாதாரண பகுதியாகிவிட்டது.

ஒருநாள் காலை
அம்மா உடல்நிலை சரியில்லாமல்
படுக்கையில் இருந்தார்.

சரவணன் வழக்கம்போல்
சமையலறைக்குச் சென்றான்.

அங்கே
எதுவும் தயாராக இல்லை.

சில நொடிகள்
அவன் அப்படியே நின்றான்.

பிறகு
அம்மாவின் அறைக்குச் சென்றான்.

“அம்மா,
உடம்பு எப்படி இருக்கு?”

“கொஞ்சம் சோர்வாக இருக்கு.
நீ இன்று வெளியிலேயே
சாப்பிட்டுக்கோ.”

என்றார்.

சரவணன்
சில நொடிகள் அமைதியாக இருந்தான்.

“நீங்க எதுவும்
சாப்பிடலையா?”

“பிறகு சாப்பிடுறேன்.”

என்றார்.

அவன் வெளியே சென்று
சாப்பிடலாம் என்று நினைத்தான்.

பிறகு
மீண்டும் சமையலறைக்குச் சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில்
இருவருக்கும் தேவையானதை
எளிமையாகச் செய்து
அம்மாவிடம் கொண்டு சென்றான்.

அம்மா அவனைப் பார்த்து
சிரித்தார்.

“நீ வேலைக்குத்
தாமதமாகிடும்.”

“இன்னைக்கு கொஞ்சம்
தாமதமானா பரவாயில்லை.”

என்றான்.

அன்று அலுவலகத்திற்குச்
செல்லும் வழியில்
சரவணன் ஒரு விஷயத்தை
நினைத்துக்கொண்டே இருந்தான்.

அம்மா அவனுக்காக
பல ஆண்டுகளாக
செய்த விஷயங்களை
அவன் பெரிதாக
கவனித்ததே இல்லை.

அவை எல்லாம்
அவனுடைய வாழ்க்கையின்
இயல்பான பகுதியாகவே
தோன்றியிருந்தன.

அன்று மட்டும்
அந்த அன்பின்
மற்றொரு பக்கம்
அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அன்பு கிடைக்கும்போது
அதைப் பெறுவது எளிது.

ஆனால்

அந்த அன்பை
நாம் உணர்கிறோமா?

அதை மதிக்கிறோமா?

தேவைப்படும் நேரத்தில்
நாமும் அருகில் நிற்கிறோமா?

நம்முடைய வாழ்க்கையில்
பலர் நம்மை
அன்புடன் கவனித்துக்கொள்கிறார்கள்.

பெற்றோர்.

நண்பர்கள்.

துணைவர்.

உடன்பிறந்தவர்கள்.

சில நேரங்களில்
நாம் எதிர்பார்க்காத
ஒருவர்கூட.

அவர்கள் நம்மை
நினைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

நம்முடைய சிரமத்தை
கவனிக்கிறார்கள்.

நமக்காக
தங்களுடைய நேரத்தை
ஒதுக்குகிறார்கள்.

ஆனால்

அவர்களுக்கும்
ஒருநாள் நம்முடைய
நேரம் தேவைப்படலாம்.

அப்போது

“அவர் எப்போதும்
எனக்காக இருக்க வேண்டும்”

என்று மட்டும்
நினைக்கிறோமா?

அல்லது

“இப்போது
அவருக்காக நான் இருக்க
முடியுமா?”

என்று கேட்கிறோமா?

அன்பு என்பது
நமக்குக் கிடைக்கும்
ஒரு உணர்வு மட்டும் அல்ல.

அது
சில நேரங்களில்
நம்முடைய கவனத்தையும்
நேரத்தையும்
கேட்கிறது.

ஒருவர் நம்மை
அன்புடன் நடத்துகிறார்
என்பதற்காக
அவருடைய வாழ்க்கையை
நாம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்
என்பதில்லை.

அதேபோல்
அவர் நமக்காக
இருக்கிறார் என்பதற்காக
அவருடைய அன்பை
நாம் எப்போதும்
பெற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்
என்பதுமில்லை.

உறவில்

கொடுப்பதும் இருக்கிறது.

பெறுவதும் இருக்கிறது.

ஒருவருக்கொருவர்
இடம் கொடுப்பதும் இருக்கிறது.

தேவைப்படும் நேரத்தில்
துணையாக இருப்பதும் இருக்கிறது.

சில நேரங்களில்
ஒரு பெரிய உதவி தேவையில்லை.

ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு.

ஒரு சிறிய உதவி.

“எப்படி இருக்கிறாய்?”
என்று கேட்பது.

அல்லது

அருகில் அமைதியாக
உட்கார்ந்திருப்பது கூட
அன்பாக இருக்கலாம்.

அதனால்
ஒரு உறவில்
ஒரு கேள்வி மட்டும்
போதாது:

“அவர் என்னை
எவ்வளவு நேசிக்கிறார்?”

அதற்குப் பக்கத்தில்
இன்னொரு கேள்வியும்
இருக்கலாம்:

“அவர் எனக்குக் கொடுக்கும்
அன்பை நான் எப்படி
மதித்து வாழ்கிறேன்?”

அன்பைப் பெறுவது
மகிழ்ச்சி.

அன்பை உணர்வது
நன்றியுணர்வு.

அன்பை திருப்பிக் கொடுப்பது
உறவின் மனிதநேயம்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 3

நம்பிக்கை என்றால் என்ன?

கவ்யாவும் லதாவும்
பல ஆண்டுகளாக நண்பிகள்.

ஒரு மாலை
இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது,

கவ்யா தன் குடும்பத்தில் நடந்த
ஒரு தனிப்பட்ட விஷயத்தை
லதாவிடம் பகிர்ந்துகொண்டாள்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த பிறகு,

“இதை இப்போது
வேறு யாரிடமும் சொல்லாதே.”

என்றாள்.

லதா தலையசைத்தாள்.

“சொல்லமாட்டேன்.”

அடுத்த நாள்
லதா இன்னொரு நண்பியுடன்
பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப் பேச்சில்
கவ்யாவின் குடும்பத்தைப் பற்றிய
ஒரு விஷயம் வந்தது.

லதாவுக்கு
முந்தைய நாள் நடந்த உரையாடல்
உடனே நினைவுக்கு வந்தது.

அவளுக்குத் தெரிந்த விஷயம்தான்.

சொல்லலாம்.

அதைச் சொன்னால்
பெரிய விஷயமாகவும் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால்
ஒரு நொடி யோசித்த பிறகு
லதா அமைதியாக இருந்தாள்.

“அது என்னிடம்
சொல்லப்பட்ட விஷயம்.
அதை நான் வேறு யாரிடமும்
சொல்ல வேண்டியதில்லை.”

என்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு
கவ்யா லதாவிடம் கேட்டாள்:

“நான் சொன்ன விஷயத்தை
யாரிடமும் சொல்லவில்லையே?”

லதா சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்:

“இல்லை.
நீ என்னிடம் சொன்னதுதானே.”

கவ்யாவின் முகத்தில்
ஒரு சிறிய நிம்மதி தெரிந்தது.

அந்த நொடியில்
லதாவுக்குப் புரிந்தது.

கவ்யா அவளிடம்
ஒரு விஷயத்தை மட்டும்
சொல்லவில்லை.

ஒரு நம்பிக்கையை
அவளிடம் ஒப்படைத்திருந்தாள்.

நம்பிக்கை
பெரிய வார்த்தைகளில்
உருவாக வேண்டியதில்லை.

ஒருவர் நம்மிடம்
தனிப்பட்ட விஷயத்தைப் பகிரும்போது,

அதை அவருடைய அனுமதி இல்லாமல்
வேறொருவரிடம் சொல்லாமல் இருப்பதும்
நம்பிக்கையின் ஒரு வடிவம்.

ஆனால்
நம்பிக்கை என்றால்
எல்லாவற்றையும் கேள்வியின்றி
ஏற்றுக்கொள்வது அல்ல.

நமக்கு உடன்பாடில்லாத விஷயத்தை
நேர்மையாகச் சொல்லலாம்.

கருத்து வேறுபடலாம்.

கேள்வி கேட்கலாம்.

ஆனால்

நேர்மையாகப் பேசுவதற்கும்
மற்றவரின் நம்பிக்கையை
மதிப்பதற்கும் இடம் இருக்க வேண்டும்.

ஒருவர் நம்மை நம்பி
ஒப்படைத்ததை,

அவர் இல்லாத நேரத்திலும்
நாம் காப்போமா?

அவர் நம்மிடம் இல்லாதபோதும்
 அவரைப் பற்றி
 அதே மரியாதையுடன் பேசுவோமா?

அதுதான்
 சில நேரங்களில்
 ஒரு உறவின்
 உண்மையான அளவுகோல்.

நம்பிக்கை கிடைப்பது
 ஒரு மகிழ்ச்சி.

அதை காப்பது
 ஒரு பொறுப்பு.

நம்பிக்கையைப் பெறுவது
 உறவைத் தொடங்கலாம்.

அதை காப்பது
 உறவைத் தொடரச் செய்கிறது.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 4

உறவில் எல்லைகள் தேவையா?

அனுவும்
மாலாவும்
நெருங்கிய நண்பிகள்.

ஒருவருக்கொருவர்
பல விஷயங்களைப்
பகிர்ந்துகொள்வார்கள்.

ஒருநாள்
மாலை நேரத்தில்
இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது,

மாலா சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்து,

“இன்று கொஞ்சம்
தனியாக இருக்க வேண்டும் போல இருக்கு.”

என்றாள்.

அனு அவளைப் பார்த்து
சிரித்தாள்.

“சரி.

நீ பேசத் தயாரானதும்
எனக்குக் கால் பண்ணு.”

என்றாள்.

அதற்குப் பிறகு
அவள் தொடர்ந்து

என்ன நடந்தது என்று
கேட்கவில்லை.

அடுத்த நாள்
மாலாவே அனுவைத் தொடர்புகொண்டாள்.

சிறிது நேரம்
இருவரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பேசிக்கொண்டிருந்தபோது
மாலா சொன்னாள்:

“நேற்று நான்
யாரிடமும் பேச விரும்பவில்லை.

ஆனா நீ அதை
தவறாக எடுத்துக்கொள்ளல.

அதுக்கு நன்றி.”

அனு சிரித்தாள்.

“நண்பராக இருக்கிறது என்றால்
எப்போதும் பேசிக்கொண்டே
இருக்கணும்னு இல்ல.

சில நேரங்களில்
பேசாமல் இருக்கிறதையும்
புரிந்துகொள்ளணும்.”

நெருக்கமான உறவு என்றால்
ஒருவருடைய வாழ்க்கையில்
எல்லா இடங்களிலும்
நுழைவது என்று அர்த்தமல்ல.

அவருக்கு

தனியாக இருக்க வேண்டிய நேரம்
இருக்கலாம்.

சில விஷயங்களை
உடனே பகிர விருப்பம் இல்லாமல்
இருக்கலாம்.

சில முடிவுகளை
தானாக எடுக்க விரும்பலாம்.

அவற்றை மதிப்பதும்
உறவின் ஒரு பகுதிதான்.

அக்கறைக்கும்
கட்டுப்படுத்துவதற்கும்
ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது.

“நீ பாதுகாப்பாக இருக்கிறாயா?”

என்று கேட்பது
அக்கறையாக இருக்கலாம்.

ஆனால்,

“எங்கே போற?”

“யாருடன் போற?”

“எப்போது வருவ?”

“அவருடன் ஏன் பேசுற?”

என்று ஒருவருடைய
ஒவ்வொரு செயலையும்
தொடர்ந்து கண்காணிக்கத் தொடங்கினால்,

அது அக்கறையைத் தாண்டி
கட்டுப்படுத்துதலாக மாறலாம்.

அதேபோல்,

“இந்த முடிவைப் பற்றி
எனக்குக் கொஞ்சம் கவலை இருக்கு.”

என்று சொல்வது வேறு.

“நான் சொல்றதைத்தான்
நீ செய்யணும்.”

என்று சொல்வது வேறு.

முதல் ஒன்று
தன்னுடைய கவலையைப்
பகிர்வது.

இரண்டாவது
மற்றவருடைய முடிவை
தானே எடுக்க முயற்சிப்பது.

நாம் ஒருவரை
நேசிக்கலாம்.

அவரைப் பற்றி
அக்கறை கொள்ளலாம்.

அவருக்கு நல்லது நடக்க வேண்டும்
என்று விரும்பலாம்.

ஆனால்

அதனால் அவருடைய வாழ்க்கையின்
ஒவ்வொரு முடிவையும்
நாமே எடுக்க வேண்டியதில்லை.

அன்பு வழிகாட்டலாம்.

அன்பு கேட்கலாம்.

அன்பு எச்சரிக்கலாம்.

ஆனால்

அன்பின் பெயரில்
ஒருவருடைய சுதந்திரத்தை
பறிக்கக்கூடாது.

சில நேரங்களில்
எல்லை வைப்பது
தூரத்தை உருவாக்குவதற்காக அல்ல.

உறவைப் பாதுகாப்பதற்காக.

“இதைப் பற்றி இப்போது
பேச விரும்பவில்லை.”

“எனக்கு கொஞ்சம் நேரம் வேண்டும்.”

“இந்த முடிவை
நானே எடுக்க விரும்புகிறேன்.”

என்று ஒருவர் சொன்னால்,

அதை மதிக்கத் தெரிந்திருப்பது
உறவின் முதிர்ச்சியாக இருக்கலாம்.

அதேபோல்

நமக்கும்
சில எல்லைகள் இருக்கலாம்.

அவற்றைச் சொல்லத் தெரிந்திருப்பதும்
ஒரு ஆரோக்கியமான உறவின் பகுதிதான்.

நமக்கு நெருக்கமானவர்களிடம்
நாம் கேட்க வேண்டிய கேள்வி

“அவர் என்னுடன்
எவ்வளவு நெருக்கமாக இருக்கிறார்?”

என்பது மட்டும் அல்ல.

அதோடு

“அவருக்குத் தேவையான
தனிப்பட்ட இடத்தை
நான் மதிக்கிறேனா?”

என்றும் கேட்கலாம்.

ஏனெனில்

உறவு என்பது
ஒருவரை நம்முடன்
எப்போதும் வைத்திருப்பது அல்ல.

அவர் அவராகவே இருக்க
அவருக்கு இடம் கொடுப்பதும்
உறவுதான்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 5

கருத்து வேறுபாடு வந்தால்
என்ன செய்வது?

ரமேஷும்
சுரேஷும்

பல ஆண்டுகளாக நண்பர்கள்.

பள்ளி நாட்களிலிருந்தே
ஒருவரை ஒருவர் அறிந்தவர்கள்.

வேலை வேறு.

வாழ்க்கை வேறு.

குடும்பம் வேறு.

ஆனால்
சில முக்கியமான நேரங்களில்
ஒருவருக்கொருவர்
துணையாக இருந்தார்கள்.

அவர்களுடைய பழைய நண்பன்
விஜய்க்கு
சில மாதங்களுக்கு முன்பு
வேலை போயிருந்தது.

அது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு
விஜய் வழக்கம்போல்
நண்பர்களுடன் பேசவில்லை.

வழக்கமாக எல்லோரும்
சந்திக்கும் இடத்திற்குக்கூட
வரவில்லை.

ஒருநாள்
ரமேஷ் அவனைப் பார்க்கச் சென்றான்.

விஜய் கதவைத் திறந்தான்.

முகத்தில்
வழக்கமான சிரிப்பு இல்லை.

ரமேஷ் கேட்டான்:

“எப்படி இருக்கிறாய்?”

விஜய் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு,

“நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்.”

என்றான்.

ஆனால் அந்தப் பதிலில்
“நன்றாக இருக்கிறேன்”
என்பதைவிட,

**“இதைப் பற்றி இப்போது
பேச வேண்டாம்”**

என்ற உணர்வுதான்
ரமேஷுக்குத் தெரிந்தது.

அவன் அதைப் புரிந்துகொண்டான்.

ஆனால்
அவனை அப்படியே
தனியாக விட்டுவிடவும்
அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

அன்றிரவு
ரமேஷும் சுரேஷும்
தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ரமேஷ் சொன்னான்:

“நாளைக்கு விஜயைப்
பார்க்கலாம்.

அவனுடன் கொஞ்ச நேரம்
இருக்கலாம்.”

சுரேஷ் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்து,

“போகலாம்.

ஆனா அவனிடம்
எதையும் கேட்காமல்
அவனுடன் இருக்கலாம்.

அவனுக்கு இப்போது
கொஞ்சம் தனியாக இருக்கணும்னா
அதையும் விட்டுக்கொடுக்கலாம்.”

என்றான்.

ரமேஷ் உடனே சொன்னான்:

“அவன் ஏற்கனவே
தனியாக இருக்கிறான்.

இன்னும் தனியாக விட்டுட்டா
என்ன ஆகும்?

நண்பர்களாக இருக்கிறோம் என்றால்
இப்போது அவன் பக்கத்தில்
நிற்கணும்.”

சுரேஷ் மெதுவாகச் சொன்னான்:

“அவன் பக்கத்தில் நிற்கக்கூடாது
என்று நான் சொல்லல.

ஆனா

அவனுக்கு உதவி செய்வது
என்றால் நமக்குத் தோன்றியதை
அவன்மேல் திணிப்பது இல்லை.

அவனுக்கு இப்போது
என்ன தேவை என்று
அவனிடமும் கேட்கணும்.”

ரமேஷுக்கு அது
சரியாகத் தோன்றவில்லை.

“சில நேரங்களில்
கேட்டுக்கொண்டே இருந்தா
அவனே சொல்ல மாட்டான்.”

என்றான்.

சுரேஷு ம் பதிலளித்தான்:

“அது சரிதான்.

ஆனா

நாம் நல்லது செய்யணும்
என்று நினைக்கிறோம் என்பதற்காக
நமக்குத் தெரிந்ததே சரி
என்று முடிவு செய்ய முடியாதே.”

சில நொடிகள்
இருவரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

பிறகு ரமேஷ் சொன்னான்:

“நீ சொல்றதும் சரிதான்.

ஆனா எனக்கு
அவனை அப்படியே
விட்டுட மனசில்லை.”

சுரேஷ் சிரித்தான்.

“எனக்கும் இல்லை.”

அந்தப் பேச்சு
அங்கேயே முடிந்தது.

அதே இரவு
விஜய் தனது அறையில்
தனியாக அமர்ந்திருந்தான்.

மேசையின் மீது
அவனுடைய பழைய வேலைக்கான
அடையாள அட்டை இருந்தது.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு
அதே அட்டையை அணிந்துகொண்டு
காலையில் அவசரமாக
வீட்டைவிட்டு கிளம்பியவன்.

இப்போது

அடுத்த மாத வாடகை எப்படி?

வீட்டில் இதை எப்படி சொல்வது?

மீண்டும் வேலை கிடைக்குமா?

என்று பல கேள்விகள்
அவன் மனதில் ஓடின.

நண்பர்களிடம் பேச வேண்டும்
என்று தோன்றியது.

அதே நேரத்தில்,

“என்னைப் பற்றி
அவர்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்.”

என்ற எண்ணமும் வந்தது.

தொலைபேசியை எடுத்தான்.

ரமேஷின் பெயரைப் பார்த்தான்.

அழைக்கவில்லை.

சுரேஷின் பெயரைப் பார்த்தான்.

அதையும் அப்படியே வைத்துவிட்டான்.

சில நேரங்களில்
ஒருவருக்கு உதவி தேவைப்படும்போது
அதை எப்படி கேட்பது என்பதே
அவருக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

அடுத்த நாள்
ரமேஷுக்கு முந்தைய நாள்
சுரேஷுடன் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது.

சுரேஷ் சொன்னது
முழுவதும் தவறு என்று
அவனால் சொல்ல முடியவில்லை.

விஜயை அவன் பார்த்தபோது
உண்மையில் பேச விருப்பமில்லாமல்
இருக்கலாம்.

ஆனால்
அவனை அப்படியே விட்டுவிடுவதும்
சரியாகத் தோன்றவில்லை.

மாலையில்
ரமேஷும் சுரேஷும் சந்தித்தார்கள்.

சிறிது நேரம்
இருவரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

பிறகு ரமேஷ் சொன்னான்:

“நேற்று நான்
கொஞ்சம் அவசரமாகப் பேசிட்டேன்.”

சுரேஷ் சிரித்தான்.

“நானும் கொஞ்சம்
என் கருத்தையே சரி என்று
நினைச்சுட்டேன்.”

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

பிறகு விஜய்க்கு
தொலைபேசி செய்தார்கள்.

ரமேஷ் பேசினான்:

“விஜய்,
நாங்கள் உன்னைப் பற்றி
கவலைப்படுறோம்.

நீ பேசணும்னு நினைச்சா
நாங்கள் இருக்கோம்.

பேச விருப்பமில்லையென்றாலும்
பரவாயில்லை.”

சிறிது நேரம் அமைதி.

பிறகு விஜய் மெதுவாகச் சொன்னான்:

“இப்போ எல்லாத்தையும்
பேச முடியாது.

ஆனா...

நீங்க அழைத்தது
நல்லா இருந்தது.”

அவர்கள் எதையும்
வற்புறுத்தவில்லை.

சிறிது நேரம்
அவனுடன் பேசினார்கள்.

பிறகு சுரேஷ் சொன்னான்:

“நீ தயாரானபோது
எதைப் பற்றி வேண்டுமானாலும்
பேசலாம்.”

அன்று
அவர்கள் விஜயின்
பிரச்சினையைத் தீர்க்கவில்லை.

ஆனால்

அவன் தனியாக இல்லை
என்பதை மட்டும்
அவனுக்கு உணர்த்தினார்கள்.

அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு
ரமேஷுக்கும் சுரேஷுக்கும்
ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

நெருக்கமான உறவு என்றால்
எல்லா விஷயங்களிலும்
ஒரே கருத்து இருக்க வேண்டும்
என்று அர்த்தமல்ல.

சில நேரங்களில்
நம்முடைய கருத்து சரியாக இருக்கலாம்.

மற்ற நேரங்களில்
மற்றவருடைய கருத்தில்
நாம் பார்க்காத ஒரு உண்மை
இருக்கலாம்.

சில நேரங்களில்

இருவரிடமும்
ஒரு பகுதி உண்மை இருக்கலாம்.

அதனால்

கருத்து வேறுபாடு
உறவின் பிரச்சினை அல்ல.

ஒருவருடைய கருத்தை
மதிக்காமல் போவதுதான்
பிரச்சினையாகலாம்.

“நான் வேறுபடுகிறேன்.”

என்று சொல்வது ஒன்று.

“நீ புரிந்துகொள்ளவே மாட்டாய்.”

என்று ஒருவரைத் தாக்குவது வேறு.

ஒரு கருத்தை
மறுப்பது ஒன்று.

ஒரு மனிதனை
குறைவாகப் பார்ப்பது வேறு.

நாம் ஒருவரிடம்
நெருக்கமாக இருக்கிறோம் என்பதால்
அவர் நம்மைப் போலவே
சிந்திக்க வேண்டும்
என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

அவருடைய கருத்து
நமக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம்.

அதைப் புரிந்துகொள்ள
நமக்கு நேரம் தேவைப்படலாம்.

ஆனால்

வேறுபடுவதற்கும்
மரியாதையுடன் இருக்கலாம்.

சில நேரங்களில்
நாம் வாதிடுவது
உண்மையைத் தேடுவதற்காக அல்ல.

**நாம் தவறாகத்
தோன்றக்கூடாது என்பதற்காக.**

அப்போது
உரையாடல்
புரிந்துகொள்ளும் இடத்திலிருந்து
வெற்றி பெறும் போட்டியாக
மாறிவிடுகிறது.

அதனால்
கருத்து வேறுபாடு வந்தபோது
நம்மையே கேட்கலாம்:

**“நான் உண்மையைத்
தேடுகிறேனா?

அல்லது
நான் தான் சரி என்று
நிரூபிக்க முயற்சிக்கிறேனா?”**

ஒரு உறவின் வலிமை

“நாம் எப்போதும்
ஒரே மாதிரி நினைக்கிறோம்”

என்பதில் மட்டும் இல்லை.

சில நேரங்களில்

**“நாம் வேறுபடுகிறோம்.

ஆனால்
ஒருவரை ஒருவர்
இழக்க விரும்பவில்லை.”**

என்று சொல்ல முடிவதிலும்
இருக்கிறது.

ஏனெனில்

உறவில்
எல்லா கேள்விகளுக்கும்
ஒரே பதில் தேவையில்லை.

சில நேரங்களில்
 வேறுபட்ட கருத்துகளோடும்
 ஒருவரை ஒருவர் மதித்தபடி
 ஒன்றாக நடக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 6

**கோபப்பட்ட பிறகு என்ன
செய்கிறோம்?**

மீனாவுக்கும்
அவளுடைய தம்பி கார்த்திக்குக்கும்
அடிக்கடி சிறிய சண்டைகள் வரும்.

ஒருநாள்
கார்த்திக் நண்பர்களுடன்

வெளியே செல்லத் தயாரானான்.

மீனா கேட்டாள்:

“எப்போது வருவாய்?”

“தெரியாது.
கொஞ்சம் நேரமாகலாம்.”

“அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டு போ.
அவங்க காத்திருப்பாங்க.”

கார்த்திக்கிற்கு
அந்தக் கேள்வி எரிச்சலாக இருந்தது.

“நான் பார்த்துக்கிறேன்.
ஒவ்வொரு விஷயத்தையும்
நீ ஏன் இவ்வளவு கேட்கிற?”

மீனா அமைதியாக இருந்தாள்.

“உனக்காகத்தான் கேட்கிறேன்.”

கார்த்திக் உடனே சொன்னான்:

“எனக்கு என்ன நல்லது என்று
எனக்குத் தெரியும்.”

அதைச் சொல்லிவிட்டு
வெளியே சென்றுவிட்டான்.

கதவு மூடியதும்
மீனா சில நொடிகள்
அங்கேயே நின்றாள்.

அவளுக்குக் கோபமாக இருந்தது.

“இவ்வளவு சொல்ல வேண்டிய அவசியமா?”

என்று நினைத்தாள்.

அவள் கேட்டது
அவனைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டும்
என்பதற்காக அல்ல.

அம்மா காத்திருப்பாள்
என்பதுதான் அவளுடைய கவலை.

“சரி.

அவனுக்குத் தெரியும் என்றால்
அவனே பார்த்துக்கொள்ளட்டும்.”

என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

ஆனால் அந்தக் கோபத்திற்குள் கூட
ஒரு சிறிய கவலை இருந்துகொண்டே இருந்தது.

“சாப்பிட்டிருப்பானா?

எப்போது வருவான்?”

என்று நினைத்தாள்.

பிறகு தன்னைத்தானே
சமாதானப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“வந்துவிடுவான்.”

அதே நேரத்தில்
கார்த்திக்கும் வெளியே
தன் கோபத்திலேயே இருந்தான்.

“எப்போதும் இப்படித்தான்.

நான் எங்கே போகிறேன்,
எப்போது வருகிறேன் என்று
கேட்டுக்கொண்டே இருப்பாள்.”

என்று நினைத்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
அவனுக்குள் இன்னொரு எண்ணம் வந்தது.

“அவள் சும்மா கேட்கவில்லை.

அம்மா காத்திருப்பாங்க
என்பதற்காகத்தானே
சொல்லச் சொன்னாள்.”

அதை நினைத்ததும்
அவனுடைய கோபம்
கொஞ்சம் குறைந்தது.

ஆனால் உடனே
அவளிடம் சென்று பேச வேண்டும்
என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

“இப்போது போய் பேசினால்
மீண்டும் அதே விஷயம் வரும்.”

என்று நினைத்தான்.

அதனால் அமைதியாக இருந்துவிட்டான்.

இரவு நேரத்தில்
மீனா வீட்டில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கார்த்திக் இன்னும் வரவில்லை.

அவள் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள்.

பிறகு தன்னைத்தானே பார்த்துக்கொண்டாள்.

“நான் ஏன் இன்னும்
அவனைப் பற்றியே
நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்?”

என்று சிரித்துக்கொண்டாள்.

கோபம் இருந்தது.

ஆனால் அந்தக் கோபத்தைவிட
தம்பி நலமாக வீட்டிற்கு வர வேண்டும்
என்ற எண்ணம்தான்
அவளுக்குள் பெரிதாக இருந்தது.

அதே நேரத்தில்
அவளுக்குள் இன்னொரு எண்ணமும் வந்தது.

“நான் கவலைப்பட்டதுதான் உண்மை.

ஆனா அவனுக்கு
நான் எப்போதும் அவனை
கட்டுப்படுத்துற மாதிரி
தோன்றுகிறதோ?”

என்று நினைத்தாள்.

அந்த எண்ணம் வந்ததும்
அவள் உடனே
தன்னைத் தவறு என்று நினைக்கவில்லை.

“நான் கேட்டதும்
தவறில்லை.

ஆனா அவனுக்கு அது
எப்படித் தோன்றியது என்பதையும்
நான் பார்க்கணும்.”

என்று நினைத்தாள்.

அன்று இரவு
கார்த்திக் வீட்டிற்கு வந்தான்.

மீனா சமையலறையில் இருந்தாள்.

சில நொடிகள்
அங்கேயே நின்றான்.

பிறகு மெதுவாகச் சொன்னான்:

“அக்கா...”

மீனா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“நான் கொஞ்சம்
அதிகமாகப் பேசிட்டேன்.”

மீனா சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தாள்.

பிறகு சொன்னாள்:

“நானும் உன்னைப் புரிஞ்சுக்காம
மீண்டும் மீண்டும் கேட்டேன்.”

அதற்குப் பிறகு
இருவரும் பெரிதாக எதுவும் பேசவில்லை.

ஆனால்

அன்றைய கோபம்
அங்கேயே நின்றுவிடவில்லை.

மெதுவாகக் குறைந்தது.

நெருக்கமான உறவுகளில்
கோபம் வராமல் இருப்பது
எப்போதும் சாத்தியமில்லை.

நாம் ஒருவரை ஒருவர்
மிகவும் அறிந்திருப்பதால் கூட
சில வார்த்தைகள்
யோசிக்காமல் வெளிவந்துவிடலாம்.

அதனால் கேள்வி

“நாம் கோபப்படுகிறோமா?”

என்பது மட்டும் அல்ல.

அதைவிட முக்கியமானது:

“கோபப்பட்ட பிறகு
மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர்
அணுகத் தெரிகிறதா?”

என்பதுதான்.

நாம் சொன்ன வார்த்தைகளை
நியாயப்படுத்திக்கொண்டே இருக்கலாம்.

“நான் அப்படித்தான் பேசுவேன்.”

“அவன் முதலில் பேசினான்.”

“அவள்தான் ஆரம்பித்தாள்.”

என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கலாம்.

அல்லது

சிறிது நேரம் கழித்து
நம்முடைய பங்கையும்
பார்க்கலாம்.

“நான் சொன்ன விதம்
அவளை காயப்படுத்தியிருக்கலாம்.”

“நான் கொஞ்சம் அதிகமாகப்
பேசிவிட்டேன்.”

என்று சொல்ல முடிவது
உறவைப் பாதுகாக்கும்
ஒரு சிறிய தைரியம்.

மன்னிப்பு என்பது
“நான் மட்டும் தவறு”
என்று சொல்லுவது அல்ல.

சில நேரங்களில்

“நான் செய்தது
உனக்கு காயமாக இருந்ததை
இப்போது புரிந்துகொள்கிறேன்.”

என்று சொல்வதும் மன்னிப்பின்
ஒரு வடிவமாக இருக்கலாம்.

அதேபோல்
மன்னிப்பதும்
நடந்ததை மறந்துவிடுவது அல்ல.

அதே காயத்தை
மீண்டும் ஏற்படுத்தாமல்
இருக்க முயற்சி செய்வது.

ஒரு உறவு
கோபமே இல்லாமல் இருப்பதால்
வலிமையாக இருப்பதில்லை.

கோபத்திற்குப் பிறகும்
ஒருவரை ஒருவர்
தேர்ந்தெடுக்க முடிவதால்தான்
அது வலிமையாகிறது.

நாம் எல்லோரும்
 சில நேரங்களில்
 தவறான வார்த்தைகளைச் சொல்லலாம்.

ஆனால்

ஒரு சிறிய

“மன்னிக்கவும்.”

சில நேரங்களில்
 ஒரு பெரிய இடைவெளியை
 மூடத் தொடங்கலாம்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 7

சொல்லாமல் புரிந்துகொள்வது

அன்று இரவு
அரவிந்த் வீட்டிற்கு

எதிர்பார்த்ததைவிட
தாமதமாக வந்தான்.

வாசல் கதவைத் திறந்தபோது
வீட்டுக்குள் அமைதியாக இருந்தது.

எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள்.

ஹாலில் மட்டும்
அவனுடைய அப்பா
விளக்கை அணைக்காமல்
உட்கார்ந்திருந்தார்.

அரவிந்தைப் பார்த்ததும்
அவர் எழுந்தார்.

“வந்துட்டியா?”

“ம்...
கொஞ்சம் லேட் ஆயிடுச்சு.”

அப்பா கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

பிறகு அரவிந்தைப் பார்த்தார்.

“சாப்பிட்டியா?”

“வெளியிலேயே சாப்பிட்டேன்.”

“சரி.

போய் தூங்கு.”

அவ்வளவுதான்.

“எங்கே இருந்த?”

என்று கேட்கவில்லை.

“ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

என்றும் கேட்கவில்லை.

அரவிந்த்

தன் அறைக்குச் செல்லத் திரும்பினான்.

சில அடிகள் சென்ற பிறகு

மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அப்பா இன்னும்

அங்கேயே நிற்குகொண்டிருந்தார்.

அரவிந்துக்கு

அப்போது ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

அப்பா அவனிடம்

எதுவும் கேட்கவில்லை.

ஆனால்

அவன் வரும்வரை

தூங்காமல் காத்திருந்தார்.

அந்த அமைதிக்குள்

ஒரு கேள்வி இல்லை.

ஒரு அக்கறை இருந்தது.

அரவிந்த் மெதுவாக

அப்பாவின் அருகில் சென்று உட்கார்ந்தான்.

“நீங்க இன்னும் தூங்கலையா?”

அப்பா சிரித்தார்.

“தூக்கம் வரல.”

அரவிந்த் எதுவும் சொல்லவில்லை.

அப்பாவும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

சில நொடிகள்

இருவரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

பிறகு அரவிந்த் சொன்னான்:

“அப்பா...

இனிமேல் லேட் ஆகும் என்றால்
முன்னடியே சொல்லிடுறேன்.”

அப்பா அவனைப் பார்த்தார்.

“அவ்வளவுதான்.”

என்றார்.

அந்த இரவு
அரவிந்த் அறைக்குள் சென்ற பிறகும்
அந்தச் சிறிய உரையாடல்
அவன் மனதில் இருந்தது.

அப்பா அவனை
கட்டுப்படுத்தவில்லை.

அவனுடைய நண்பர்களைப் பற்றி
கேட்கவில்லை.

அவன் எங்கே சென்றான்
என்று விசாரிக்கவில்லை.

ஆனால்

அவன் பாதுகாப்பாக வீட்டிற்கு
வந்தானா என்பதை மட்டும்
அறிய விரும்பியிருந்தார்.

சில நேரங்களில்
அக்கறை இப்படித்தான் இருக்கும்.

அது நீண்ட பேச்சாக
இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஒரு விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கலாம்.

ஒருவர் கதவைத் திறந்து
காத்திருக்கலாம்.

“வந்துட்டியா?”

என்று ஒரு வார்த்தை
கேட்கலாம்.

அதற்குள்
பல சொல்லப்படாத உணர்வுகள்
இருக்கலாம்.

மறுநாள் காலை
அரவிந்த் வேலைக்குப் புறப்படும்போது
அப்பா வழக்கம்போல்
செய்தித்தாளைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அரவிந்த் வாசலில் நின்று,

“அப்பா...”

என்றான்.

அப்பா மேலே பார்த்தார்.

“நேற்று
காத்திருந்ததுக்கு
நன்றி.”

அப்பா சிரித்தார்.

“அதுக்கெல்லாம் நன்றி சொல்லணுமா?”

அரவிந்தும் சிரித்தான்.

“சொல்லணும்.”

என்றுவிட்டு வெளியே சென்றான்.

நம்மை நேசிப்பவர்கள்

எப்போதும்

“நான் உன்னைப் பற்றி

கவலைப்படுகிறேன்”

என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை.

சில நேரங்களில்

அவர்கள் காத்திருப்பதில்

அக்கறை இருக்கலாம்.

அவர்கள் அமைதியாக இருப்பதில்

புரிதல் இருக்கலாம்.

அவர்கள் கேட்காமல் இருப்பதில்

மரியாதை இருக்கலாம்.

அவர்கள் அருகில் இருப்பதில்

நம்பிக்கை இருக்கலாம்.

அதேபோல்

நாமும் ஒருவருடைய

அமைதியைப் பார்த்து

“அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை.

அதனால் அவருக்கு

எதுவும் இல்லை.”

என்று முடிவு செய்துவிடக்கூடாது.

சில உணர்வுகள்
வார்த்தைகளாக வராது.

அவற்றை
நடத்தையில் பார்க்கலாம்.

ஒரு பார்வையில்.

ஒரு சிறிய காத்திருப்பில்.

ஒரு அமைதியான உதவியில்.

ஒரு “வந்துட்டியா?”
என்ற கேள்வியில் கூட.

அதனால்

ஒருவரை ஒருவர்
புரிந்துகொள்வது என்பது
அவர்கள் சொல்வதை மட்டும்
கேட்பது அல்ல.

சில நேரங்களில்
அவர்கள் சொல்லாமல் விட்டதையும்
கவனிப்பது.

ஆனால் அதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறது.

மற்றவர் சொல்லாததை
நாம் நம்முடைய விருப்பப்படி
கற்பனை செய்து முடிவு செய்வது
புரிதல் அல்ல.

அவருடைய அமைதியை
மரியாதையுடன் கவனிப்பது.

தேவைப்பட்டால்
“எல்லாம் சரியா?”
என்று மெதுவாகக் கேட்பது.

அவர் பேச விரும்பினால்
கேட்பது.

பேச விரும்பவில்லை என்றால்
அந்த இடத்தையும் மதிப்பது.

அதுதான்
சொல்லாமல் புரிந்துகொள்வதற்கும்
அதிகமாக ஊகிப்பதற்கும்
இடையிலான வித்தியாசம்.

சில உறவுகளில்
அன்பு அதிகமாகப் பேசாது.

அது

காத்திருக்கும்.

கவனிக்கும்.

புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யும்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 8

**வாழ்க்கைத் துணையைத்
தேர்ந்தெடுப்பது**

ஒரு திருமணம்
இரண்டு மனிதர்களை

ஒரே வீட்டிற்குள்
கொண்டு வருகிறது.

ஆனால்

ஒரே வீட்டில் வாழ்வது மட்டும்
ஒரு நல்ல உறவை உருவாக்காது.

ஒருவரை ஒருவர்
புரிந்துகொள்வதும்,

மரியாதை செய்வதும்,

வாழ்க்கையின் பொறுப்புகளைப்
பகிர்ந்துகொள்வதும்,

ஒருவருடைய கனவுகளுக்கு
மற்றொருவர் இடம் கொடுப்பதும்

அந்த உறவை
உருவாக்குகின்றன.

அதனால்

**வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பது
ஒரு முக்கியமான முடிவு.**

ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது

அவர் எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார்?

எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்?

எந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்?

என்ன வேலை செய்கிறார்?

என்பதை மட்டும் பார்ப்பது
போதுமானதாக இருக்காது.

அவருடைய இயல்பையும்
பார்க்க வேண்டும்.

அவர் கோபப்படும்போது
எப்படி நடந்து கொள்கிறார்?

தனக்குச் சமமாக இல்லாதவர் என்று
நினைப்பவர்களிடம்
எப்படி பேசுகிறார்?

தன் குடும்பத்தினரை
எப்படி நடத்துகிறார்?

கருத்து வேறுபாடு வந்தால்
கேட்கத் தயாராக இருக்கிறாரா?

தவறு செய்தால்
ஒப்புக்கொள்ள முடிகிறதா?

மற்றவருடைய எல்லைகளை
மதிக்கிறாரா?

சிரமம் வந்தால்
பிரச்சினையிலிருந்து
ஓடிவிடுகிறாரா?

அல்லது

“இதை எப்படி
நாம் சேர்ந்து சமாளிப்பது?”

என்று யோசிக்கிறாரா?

இவை போன்ற விஷயங்கள்
ஒருவருடைய வாழ்க்கையை
புரிந்துகொள்ள உதவும்.

அதேபோல்

நம்மையும்
நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“எனக்கு எப்படிப்பட்ட
துணை வேண்டும்?”

என்று கேட்பதற்கு முன்பு

“நான் எப்படிப்பட்ட
துணையாக இருக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்?”

என்ற கேள்வியையும்
கேட்கலாம்.

நான் கோபப்படும்போது
எப்படி பேசுவேன்?

என்னுடைய கருத்துதான்
எப்போதும் சரி என்று
நினைப்பேனா?

என் துணையின்
தனிப்பட்ட இடத்தை
மதிப்பேனா?

அவருடைய கனவுகளுக்கு
இடம் கொடுப்பேனா?

குடும்பப் பொறுப்புகளை
பகிர்ந்துகொள்வேனா?

பணம் பற்றிய விஷயங்களில்
வெளிப்படையாக இருப்பேனா?

சிரமமான நேரத்தில்
அவருடன் நிற்கத் தயாராக
இருப்பேனா?

இந்தக் கேள்விகளும்
திருமண வாழ்க்கைக்குத்
தேவையானவை.

திருமண வாழ்க்கையில்
எல்லா நாட்களும்
ஒரே மாதிரி இருக்காது.

சில நாட்களில்
சிரிப்பு இருக்கும்.

சில நாட்களில்
கருத்து வேறுபாடு இருக்கும்.

சில நாட்களில்
பணத்தைப் பற்றிய கவலை இருக்கும்.

சில நாட்களில்
குடும்பப் பிரச்சினைகள் வரும்.

சில நாட்களில்
ஒருவருக்கு ஒருவர்
ஆறுதலாக இருக்க வேண்டியிருக்கும்.

அந்த நேரங்களில்

“நீ இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.”

என்று ஒருவர்
மற்றொருவரை மாற்ற முயல்வதைவிட,

“நாம் இதை எப்படி
சேர்ந்து சமாளிப்பது?”

என்று கேட்பது
உறவுக்கு ஒரு பாலமாகலாம்.

அதனால்

திருமணத்திற்கு முன்
ஒருவரை ஒருவர்
தெரிந்துகொள்வது முக்கியம்.

குடும்பத்தைப் பற்றி
பேச வேண்டும்.

பணம் பற்றி
பேச வேண்டும்.

வேலை பற்றி
பேச வேண்டும்.

குழந்தைகள் பற்றி
பேச வேண்டும்.

எங்கே வாழ வேண்டும்?

யாருடைய பெற்றோருக்கு
எப்படித் துணையாக இருக்க வேண்டும்?

வீட்டு பொறுப்புகளை
எப்படி பகிர்ந்துகொள்வது?

ஒருவருடைய தனிப்பட்ட நேரத்துக்கு
எவ்வளவு இடம் கொடுப்பது?

வாழ்க்கையில்
என்ன எதிர்பார்க்கிறோம்?

இவற்றைப் பற்றி
முன்பே பேசிக்கொள்வது
பல குழப்பங்களைத் தவிர்க்கலாம்.

முக்கியமாக

“நாம் இருவரும்
ஒருவருடைய வாழ்க்கையில்
ஒருவருக்கு
எந்த இடம் கொடுக்கப் போகிறோம்?”

என்ற கேள்விக்கு
இருவரும் நேர்மையாக
பதில் தேட வேண்டும்.

ஏனெனில்

திருமணம் என்பது

“எனக்கு ஏற்ற
ஒருவரைக் கண்டுபிடிப்பது”

மட்டும் அல்ல.

அது

“நாம் இருவரும்
ஒருவருக்கொருவர் இடம் கொடுத்து
ஒரு வாழ்க்கையை
உருவாக்க முடியுமா?”

என்பதையும் புரிந்துகொள்வது.

ஒரு நல்ல வாழ்க்கைத் துணை
நம்முடைய வாழ்க்கையை
முழுமையாக்க வருபவர் அல்ல.

நம்முடன் சேர்ந்து
ஒரு வாழ்க்கையை
உருவாக்க வருபவர்.

அதில்

அன்பு இருக்கலாம்.

கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம்.

சிரிப்பு இருக்கலாம்.

சிரமம் இருக்கலாம்.

தனிப்பட்ட கனவுகள் இருக்கலாம்.

ஆனால்

இவை அனைத்திற்கும் நடுவில்

**“நாம் இருவரும்
ஒருவரை ஒருவர்
மரியாதையுடன் நடத்த வேண்டும்”**

என்ற அடிப்படை
இருக்க வேண்டும்.

ஒருவரை ஒருவர்
தேர்ந்தெடுக்கும் இடத்தில்தான்
ஒரு உறவு தொடங்குகிறது.

ஆனால்

ஒவ்வொரு நாளும்
ஒருவரை ஒருவர்
மரியாதையுடன் புரிந்துகொண்டு,

தேவைப்படும் இடத்தில்
விட்டுக்கொடுத்து,

தேவைப்படும் இடத்தில்
துணையாக நின்று,

ஒருவருடைய சுதந்திரத்தையும்
மற்றொருவர் மதிக்கும்போதுதான்

ஒரு வாழ்க்கைத் துணை உறவு
உண்மையான பாலமாகிறது.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 9 — அந்த வீடு ஒரு குடும்பமாக மாறிய நாள்

ராமசாமியின் குடும்பம்
வசதியான குடும்பம் அல்ல.

அதே நேரத்தில்
யாரிடமும் கையேந்த வேண்டிய
நிலையிலும் இல்லை.

அப்பாவின் மாதச் சம்பளம்தான்
குடும்பத்தின் முக்கியமான வருமானம்.

அம்மா வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டாள்.

அந்த வருமானத்தில்

வீட்டு வாடகை,

மின்சாரம்,

மளிகைச் செலவு,

காவ்யாவின் கல்விச் செலவு,

அருணின் கல்லூரிச் செலவு,

தாத்தா, பாட்டியின் மருந்துச் செலவு,

அன்றாடத் தேவைகள்

என்று ஒவ்வொன்றாக
பணம் பிரிந்துகொண்டே இருக்கும்.

மாதம் முடிவதற்குள்
சம்பளமும் முடிந்துவிடும்.

சில மாதங்களில்
எதிர்பாராத மருத்துவச் செலவு வந்தால்,

ராமசாமி
அடுத்த மாதச் சம்பளத்தை நினைத்து
கவலைப்படுவார்.

ஆனால்
அதை குழந்தைகளிடம்
காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்.

லட்சுமிக்கும்
அது தெரியும்.

அவள் வீட்டுச் செலவுகளை
மிகவும் கவனமாக நடத்துவாள்.

காய்கறி வாங்கும்போது
விலையைப் பார்ப்பாள்.

தேவையில்லாத பொருளை
வாங்காமல் இருப்பாள்.

சிறிய தொகையாக இருந்தாலும்
சேமிக்க முயற்சி செய்வாள்.

மாதத்தின் முதல் நாளில்
கிடைக்கும் பணத்தை
அப்படியே செலவு செய்யாமல்,

“இது எதற்காக?”

என்று மனதில்
கணக்குப் போட்டு வைத்துக்கொள்வாள்.

வீட்டு செலவு.

கல்வி.

மருத்துவம்.

பயணம்.

அவசரத் தேவை.

ஒவ்வொன்றுக்கும்
ஒரு சிறிய இடம்.

அந்த வீட்டில்
பணம் அதிகமாக இல்லை.

ஆனால்
அதை எப்படி பயன்படுத்த வேண்டும்
என்பதில் கவனம் இருந்தது.

அதனால்தான்

அருணுக்கு அந்த வேலை வாய்ப்பு
வந்தபோது,

அவன் மனதில்
மகிழ்ச்சியுடன் சேர்ந்து
இன்னொரு எண்ணமும் வந்தது.

“இந்த வேலை கிடைத்தால்
அப்பாவின் சுமையை
கொஞ்சமாவது குறைக்க முடியுமா?”

அவன் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

காவ்யாவின் கல்விச் செலவு
இன்னும் இருக்கிறது.

தாத்தாவின் மருந்து
தொடர்ந்து தேவைப்படுகிறது.

வீட்டிலும் சில செலவுகள்
முடியாமல் இருக்கின்றன.

அப்பாவும்
முன்பைப் போல இளமையாக இல்லை.

அதை நினைத்தபோது
அருணின் மனதில்
ஒரு பொறுப்பு தோன்றியது.

ஆனால்

அதே நேரத்தில்

“நான் இப்போது வேலைக்குப் போனால்
என் வாழ்க்கையும் மாறும்.”

என்ற எண்ணமும் இருந்தது.

அவன் குழம்பினான்.

“குடும்பத்திற்காக
இந்த வாய்ப்பை விட்டுவிட வேண்டுமா?”

என்று நினைத்தான்.

பிறகு

“அல்லது
இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி
என் வாழ்க்கையை முன்னேற்றிக்கொண்டு,
குடும்பத்திற்கும் துணையாக இருக்கலாமா?”

என்று யோசித்தான்.

அந்த இரவு
அவன் அப்பாவின் அறை அருகே சென்றான்.

கதவு பாதியாகத் திறந்திருந்தது.

ராமசாமி
ஒரு சிறிய நோட்டுப் புத்தகத்தில்
ஏதோ கணக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

அருண் சற்றுத் தயங்கினான்.

ராமசாமி அவனைப் பார்த்தார்.

“என்னடா?”

“ஒன்னுமில்லைப்பா.”

அவன் திரும்பிப் போக முயன்றான்.

“வா.”

அருண் அருகில் உட்கார்ந்தான்.

மேசையில் இருந்த
நோட்டுப் புத்தகத்தின் பக்கம்
அவனுடைய பார்வையில் பட்டது.

வீட்டு செலவு.

கல்வி.

மருத்துவம்.

கடன் தவணை.

சேமிப்பு.

என்று சில வரிகள்.

கீழே

“இந்த மாதம் கொஞ்சம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.”

என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அருண் அமைதியாக இருந்தான்.

அப்பா எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார்?

எவ்வளவு செலவாகிறது?

எவ்வளவு மீதம் இருக்கிறது?

என்று அவன் இதுவரை
ஒருபோதும் கேட்டதில்லை.

அவனுக்குத் தேவையானவை
எப்படியோ கிடைத்துவிடும்
என்று மட்டுமே நினைத்திருந்தான்.

அம்மா ஒவ்வொரு ரூபாயையும்
பார்த்து செலவு செய்கிறாள்
என்பதையும் அவன்
அந்த அளவுக்கு கவனித்ததில்லை.

அந்த இரவு
முதன்முறையாக

“இந்த வீட்டை நடத்த
எவ்வளவு கவனம் தேவைப்படுகிறது?”

என்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
அவன் கேட்டான்.

“அப்பா...”

“ம்?”

“நான் இவ்வளவு நாள்
எதையும் கேக்காம இருந்துட்டேனே.”

ராமசாமி அவனைப் பார்த்தார்.

“என்னடா திடீர்னு?”

“வீட்டுல எவ்வளவு செலவு இருக்கு...
எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு
நீங்க சமாளிக்கிறீங்கன்னு
எனக்குத் தெரியவே தெரியல.”

ராமசாமி சிரித்தார்.

“அதெல்லாம் நீ இப்போ
யோசிக்க வேண்டிய வயசு இல்லடா.”

அருண் உடனே சொன்னான்:

“ஆனா இனிமேல்
நான் தெரிஞ்சுக்கணும்.”

ராமசாமி சில நொடிகள்
அவனைப் பார்த்தார்.

“ஏன்?”

“நானும் இந்த குடும்பத்துல
ஒருத்தன்தானே, அப்பா?”

அந்த வார்த்தைக்குப் பிறகு
ராமசாமி எதுவும் சொல்லவில்லை.

அவருடைய முகத்தில்
ஒரு சிறிய மாற்றம் தெரிந்தது.

அருண் தொடர்ந்து சொன்னான்:

“நான் வேலைக்குப் போறேன்.

என்னால முடிஞ்ச அளவுக்கு
வீட்டுக்கும் உதவுறேன்.

ஆனா...”

அவன் சிறிது தயங்கினான்.

“என் வாழ்க்கையையும்
நான் உருவாக்கணும்.”

ராமசாமி தலையசைத்தார்.

“அதுதான் நான் சொல்ல வற்றதும்.”

அருண் அப்பாவைப் பார்த்தான்.

“நாங்க உன்னை வளர்த்தது
நீ எங்களுக்காக மட்டும்
வாழ்ணும்னு இல்ல.

நீ உன் கால்ல
நீ நின்னுக்கணும்.

உன் வாழ்க்கையை
நீ உருவாக்கணும்.

நீ நல்லா வளர்ந்தா
அதுவே எங்களுக்கு
பெரிய சந்தோஷம்.”

அருண் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

ராமசாமி மெதுவாகச் சொன்னார்:

“குடும்பத்துக்கு உதவுறது நல்லது.

ஆனா
அதுக்காக உன் வாழ்க்கையை
நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.”

அந்த வார்த்தை
அருணின் மனதில்
ஆழமாகப் பதிந்தது.

அவனுக்கு அப்போது
ஒரு விஷயம் தெளிவானது.

குடும்பத்தின் சுமையை
ஒருவர் மட்டும் சுமக்க வேண்டியதில்லை.

ஒவ்வொருவரும்
தங்கள் வயதுக்கும்
திறமைக்கும் ஏற்றபடி
பொறுப்பை உணரலாம்.

அன்று முதல்
அருண் பணத்தை
வேறொரு விதமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

கிடைத்த வேலையை
ஒரு சம்பளமாக மட்டும்
பார்க்கவில்லை.

அது

தன் வாழ்க்கையை உருவாக்கும்
ஒரு வாய்ப்பு.

அதே நேரத்தில்

தன் குடும்பத்துடன்
தன் பொறுப்பையும் பகிர்ந்துகொள்ளும்
ஒரு வாய்ப்பு.

என்றும் பார்த்தான்.

தேவையில்லாத செலவுகளை
குறைக்கத் தொடங்கினான்.

எதையாவது வாங்குவதற்கு முன்

“இது உண்மையிலேயே தேவையா?”

என்று யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

அம்மாவும்
அவனுடைய இந்த மாற்றத்தை
கவனித்தாள்.

ஒருநாள் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்:

“என்னடா, இப்போ
ரொம்ப கணக்கு பார்க்கிற?”

அருணும் சிரித்தான்.

“வீட்டை நடத்துறது
அவ்வளவு சுலபமில்லையேம்மா.”

லட்சுமி அவனைப் பார்த்தாள்.

“இப்போதான் புரியுதா?”

“ம்.”

அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால்
அவளுடைய முகத்தில்
ஒரு நிம்மதி இருந்தது.

அன்று அந்த வீட்டில்
பணம் அதிகரிக்கவில்லை.

சம்பளமும் மாறவில்லை.

செலவுகளும் குறையவில்லை.

ஆனால்

ஒரு விஷயம் மாறியது.

அந்த வீட்டில்
பொருளாதாரப் பொறுப்பு
“அப்பாவின் விஷயம்”
என்று மட்டும் இல்லாமல்,

“நம்ம குடும்பத்தின் விஷயம்”
என்று மாறியது.

அதுதான்
அந்த வீட்டில் ஏற்பட்ட
முக்கியமான மாற்றம்.

குடும்பம் என்பது
ஒரே வீட்டில் இருப்பது மட்டும் அல்ல.

ஒருவரின் வருமானத்தை
மற்றொருவர் கேட்பது மட்டும் அல்ல.

ஒருவரின் செலவை
மற்றொருவர் கண்காணிப்பதும் அல்ல.

ஒருவருடைய சுமையை
மற்றொருவர் புரிந்துகொள்வது.

தேவைப்படும் இடத்தில்
பொறுப்பை பகிர்ந்துகொள்வது.

வசதி இருக்கும்போது
அளவோடு வாழ்வது.

கஷ்டம் வரும்போது
ஒருவரை ஒருவர் குறை சொல்லாமல்
சேர்ந்து சமாளிப்பது.

பணம் குறைவாக இருக்கலாம்.

ஆனால்
புரிதல் இருந்தால்
குடும்பத்தில் நிம்மதி இருக்க முடியும்.

வருமானம் அதிகமாக இருக்கலாம்.

ஆனால்
பொறுப்பு இல்லையென்றால்
அதே பணம்
குடும்பத்தில் சுமையாகவும் மாறலாம்.

அருண் அந்த இரவு
ஒரு எண்ணத்துடன் தூங்கச் சென்றான்.

**“என் குடும்பம் என்னை
வளர்த்திருக்கிறது.

நான் வளரும்போது
என் குடும்பத்தையும்
என்னுடன் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.”**

அந்த எண்ணம்
அவனுடைய வாழ்க்கையில்
ஒரு புதிய தொடக்கமாகியது.

அந்த நாள் முதல்
அந்த வீடு

வசிப்பதற்கான இடமாக மட்டும் இல்லாமல்,

ஒவ்வொருவரும்

ஒருவருடைய சுமையை

மற்றொருவர் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கிய

ஒரு குடும்பமாக மாறியது.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 10 — வீட்டுக்கொடுத்தலில் வளரும் குடும்பம்

ஒரு குடும்பத்தில்
எல்லோரும் ஒரே மாதிரி இருக்க
முடியாது.

ஒருவருக்கு ஒரு ஆசை.
மற்றொருவருக்கு வேறு ஒரு எண்ணம்.

ஒருவருக்கு அவசரம்.
மற்றொருவருக்கு பொறுமை.

ஒருவருக்கு பழைய வழக்கம்.
மற்றொருவருக்கு புதிய பாதை.

அப்படியிருக்கும்போது
ஒரே வீட்டுக்குள்
எப்படி எல்லோரும் சேர்ந்து வாழ முடிகிறது?

அதற்கான பதில்
பெரிய வார்த்தைகளில் இல்லை.

ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியில்தான் இருக்கிறது.

செல்வத்தின் வீட்டிலும்
அப்படித்தான்.

செல்வம், அவன் மனைவி அனிதா,
அவர்களுடைய மகன் விக்னேஷ்,
மகள் நித்யா,
செல்வத்தின் அம்மா சரஸ்வதி—

அனைவரும் ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்தாலும்
ஒவ்வொருவருக்கும்
தனித்தனி எண்ணங்கள் இருந்தன.

அந்த வீட்டில்
சண்டையே வராது என்று சொல்ல முடியாது.

சில நாட்களில்
சிறிய விஷயங்கள் பெரியதாகும்.

சில நாட்களில்
பெரிய பிரச்சனைகள்
ஒரு சிறிய பேச்சிலேயே முடிந்துவிடும்.

அதுதான்
அந்த வீட்டின் வாழ்க்கை.

ஒருநாள் மாலை
விக்னேஷ் ஒரு செய்தியுடன் வந்தான்.

“அப்பா... எனக்கு சென்னையில் ஒரு கல்லூரியில் சீட் கிடைச்சிருக்கு.”

செல்வத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

“அருமை!”

ஆனால் விக்னேஷ் தொடர்ந்து சொன்னான்:

“அங்க படிக்க செலவு அதிகமாம்.”

அறையில் ஒரு சிறிய அமைதி.

அந்தக் கல்லூரி நல்லது.

விக்னேஷின் எதிர்காலத்துக்கும் நல்ல வாய்ப்பு.

ஆனால் குடும்பத்தின் நிலைமைக்கும்
ஒரு வரம்பு இருந்தது.

அன்று இரவு
செல்வமும் அனிதாவும்
கணக்குகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டு செலவு.

கல்விக் கட்டணம்.

மருத்துவச் செலவு.

கடன் தவணை.

மாதாந்திர தேவைகள்.

எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தபோது
பணம் போதாதது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

செல்வம் நீண்ட நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

“வண்டி வாங்கலாம்னு
ரொம்ப நாளா நினைச்சுட்டு இருந்தேன்.”

அனிதா அவனைப் பார்த்தாள்.

“இப்போ வேண்டாம்னு நினைக்கிறீங்களா?”

“ம்.”

அனிதா எதுவும் சொல்லவில்லை.

சில நொடிகள் கழித்து,

“நானும் சில நகைகள் இருக்கே...
தேவைப்பட்டா பயன்படுத்தலாம்.”

செல்வம் அவளைப் பார்த்தான்.

“எல்லாத்தையும் வேண்டாம்.”

“எல்லாத்தையும் விற்கச் சொல்லல.”

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து
சிறியதாகச் சிரித்தார்கள்.

அவர்கள் யாரும்
தங்கள் முடிவை பெரிய தியாகமாக
பேசிக்கொள்ளவில்லை.

குடும்பத்தின் தேவையைப் பார்த்து
தங்களுடைய சில ஆசைகளை
பின்னால் வைத்தார்கள்.

அதுவே போதுமானதாக இருந்தது.

அடுத்த நாள்
விக்னேஷிடம் அவர்கள் பேசினார்கள்.

“நீ நல்லா படிக்கணும்.
ஆனா செலவு என்னன்னு நீயும் புரிஞ்சுக்கணும்.”

விக்னேஷ் தலையசைத்தான்.

“நான் வீணா எதுவும் செலவு பண்ண மாட்டேன்.”

செல்வம் சிரித்தான்.

“அதுதான் நாங்க எதிர்பார்க்கறது.”

அந்த நாளில்
விக்னேஷுக்கு ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

பெற்றோர் குழந்தைகளுக்காக
பணம் மட்டும் செலவிடுவதில்லை.

அவர்களுடைய ஆசைகளையும்
சில நேரங்களில்
பின்னால் வைக்கிறார்கள்.

அந்த உணர்வு
விக்னேஷின் மனதில்
நீண்ட நாட்கள் இருந்தது.

ஆனால்
குடும்பத்தில் விட்டுக்கொடுத்தல்
பணம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் மட்டும் இல்லை.

சில வாரங்களுக்குப் பிறகு
விக்னேஷின் படிப்பு குறித்து
செல்வமும் அனிதாவும்
கருத்து வேறுபட்டார்கள்.

“அவன் இப்போ இந்தப் பாடத்தை எடுத்துக்கிட்டா
பின்னாடி கஷ்டப்படுவான்,”
என்றான் செல்வம்.

அனிதா உடனே சொன்னாள்:

“அவன் விருப்பத்தையும் கேட்கணும்.”

“நான் அவனுக்கு நல்லதைத்தான் சொல்றேன்.”

“நல்லது எது என்று
அவனுக்கும் கேட்கணுமே.”

செல்வம் கோபமாகிப் பேசிவிட்டு
அங்கிருந்து சென்றான்.

அனிதாவும் அமைதியாகிவிட்டாள்.

அந்த இரவு
வீட்டில் யாரும் அதிகமாகப் பேசவில்லை.

மறுநாள் காலை
செல்வம் முதலில் பேசினான்.

“நேத்து நான் கோபத்துல பேசிட்டேன்.”

அனிதா அவனைப் பார்த்தாள்.

“நானும் கொஞ்சம் கடுமையா பேசிட்டேன்.”

“விக்னேஷ் என்ன விரும்புறான்னு
முதல்ல அவனிடமே கேட்போம்.”

அனிதா தலையசைத்தாள்.

அவர்கள் தங்கள் கருத்தை
வெற்றி பெறச் செய்யவில்லை.

மகனின் வாழ்க்கைக்கு
சரியான முடிவைத் தேடினார்கள்.

அந்த வித்தியாசம்தான்
அந்த வீட்டை காப்பாற்றியது.

ஒருநாள்
விக்னேஷ் ஒரு தவறு செய்தான்.

கல்லூரி தொடர்பான ஒரு செலவுக்காக
அவனிடம் கொடுத்த பணத்தில்
ஒரு பகுதியை வேறு விஷயத்துக்குச் செலவு செய்திருந்தான்.

உண்மை தெரிய வந்ததும்
செல்வத்திற்கு கோபம் வந்தது.

“எதுக்கு எங்களிடம் சொல்லல?”

விக்னேஷ் தலைகுனிந்தான்.

“பயமா இருந்தது.”

சில நொடிகள்
செல்வம் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிறகு மெதுவாகச் சொன்னான்:

“தப்பு பண்ணியது ஒரு விஷயம்.

அதை மறைத்தது இன்னொரு விஷயம்.”

விக்னேஷின் கண்களில்
கண்ணீர் வந்தது.

“மன்னிச்சிடுங்கப்பா.”

செல்வம் அவன் தோளில் கை வைத்தான்.

“மன்னிச்சுட்டேன்.”

சிறிது நேரம் கழித்து,

“ஆனா இனிமேல்
தவறு நடந்தாலும்
எங்களிடம் சொல்லு.”

அந்த நாளில்
விக்னேஷ் மன்னிப்பின் அர்த்தத்தை
புரிந்துகொண்டான்.

**மன்னிப்பது என்பது
தவறை சரி என்று ஏற்றுக்கொள்வது அல்ல.
அந்தத் தவறிலிருந்து ஒருவர் திருந்த
வாய்ப்பு கொடுப்பது.**

அந்த வீட்டில்
பாட்டியும் ஒரு முக்கியமான மனிதர்.

அவளுக்கு பழைய வாழ்க்கை முறை பிடிக்கும்.

நித்யாவுக்கு
புதிய தலைமுறை வாழ்க்கை பிடிக்கும்.

சில நேரங்களில்
இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு வரும்.

ஒருநாள் நித்யா
முடியை வேறு விதமாக வெட்டிக்கொண்டு வந்தாள்.

பாட்டி பார்த்தவுடன்,

“இது என்னடி?”

நித்யா சிரித்தாள்.

“எனக்கு பிடிச்சிருக்கு பாட்டி.”

“எங்க காலத்துல இப்படியெல்லாம்...”

என்று பாட்டி தொடங்கினாள்.

நித்யா சிரித்தபடி சொன்னாள்:

“உங்க காலத்துல நீங்க உங்களுக்கு பிடிச்ச மாதிரி வாழ்ந்தீங்க.

இப்போ எங்களுக்கும்
கொஞ்சம் இடம் கொடுங்க.”

பாட்டி அவளைப் பார்த்து
சில நொடிகள் அமைதியாக இருந்தாள்.

பிறகு சிரித்தாள்.

“சரி. ஆனா உனக்கு பிடிச்சது
நல்லதா இருக்கணும்.”

“அதுக்கு நீங்க சொல்லித் தரணும்.”

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

தலைமுறைகள் மாறினாலும்
அன்பு மாற வேண்டியதில்லை.

சில பழக்கங்கள் மாறலாம்.

சில எண்ணங்கள் மாறலாம்.

ஆனால்
உறவை விட்டுவிட வேண்டியதில்லை.

ஒருநாள்
நித்யா கேட்டாள்:

“காதல் திருமணம் பண்ணிக்கிட்டா
குடும்பத்துக்கு பிரச்சனை வருமா?”

செல்வம் சிரித்தான்.

“காதல் திருமணம்னாலே
பிரச்சனை வராது.”

“அப்போ?”

அனிதா சொன்னாள்:

“திருமணம் எப்படி நடந்தது என்பதைக் காட்டிலும்
அதற்குப் பிறகு அந்த இரண்டு பேரும்
எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதுதான் முக்கியம்.”

செல்வம் தொடர்ந்தான்:

“குடும்பத்துக்கு கவலை இருந்தா
அதை கேட்கணும்.
அதே நேரம்,
குடும்பமும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையை
புரிஞ்சுக்க முயற்சி செய்யணும்.”

பாட்டி மெதுவாகச் சொன்னாள்:

“முடிவு இரண்டு பேருடையதாக இருக்கலாம்.
ஆனா அந்த முடிவுக்குப் பிறகு
உறவுகளை காப்பது
அவர்களுடைய பொறுப்பு.”

அந்த வார்த்தையில்
அனைவரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

அது போதுமான பதிலாக இருந்தது.

அன்று இரவு
செல்வம் வீட்டின் முன் அமர்ந்திருந்தான்.

அனிதா அருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“என்ன யோசனை?”

செல்வம் சிரித்தான்.

“குடும்பத்தை நடத்துறது
பெரிய பொறுப்பு போல இருக்கு.”

“அதனாலதான்
ஒருத்தர் மட்டும் நடத்தக்கூடாது.”

செல்வம் அவளைப் பார்த்தான்.

“எல்லாரும் சேர்ந்து
நடத்தணும்.”

அந்த வார்த்தை
அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

குடும்பம் என்பது
ஒருவர் சம்பாதிப்பது மட்டும் அல்ல.

ஒருவர் சமையல் செய்வது மட்டும் அல்ல.

ஒருவர் குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கொள்வது மட்டும் அல்ல.

ஒருவர் முடிவு எடுப்பதும் அல்ல.

ஒவ்வொருவரும் தங்களால் முடிந்த இடத்தில்
தங்களுடைய பங்கைச் செய்வதுதான் குடும்பம்.

சில நேரங்களில்
பணம் தேவைப்படும்.

சில நேரங்களில்
நேரம் தேவைப்படும்.

சில நேரங்களில்
ஒரு நல்ல வார்த்தை போதும்.

சில நேரங்களில்
அமைதியாக அருகில் உட்கார்ந்திருப்பதே
பெரிய உதவியாக இருக்கும்.

அந்த வீட்டில்
எல்லோரும் ஒரே கருத்தில் இல்லை.

ஆனால்
ஒருவருடைய கருத்தை
மற்றொருவர் கேட்கத் தயாராக இருந்தார்கள்.

எல்லோரும் தவறு செய்யாமல் இல்லை.

ஆனால்
தவறுக்குப் பிறகு
திரும்பி வர ஒரு கதவு இருந்தது.

எல்லோருடைய ஆசைகளும்
நிறைவேறவில்லை.

ஆனால்
ஒருவருடைய ஆசைக்காக
மற்றொருவரின் வாழ்க்கை முழுவதும்
தியாகமாக்கப்படவில்லை.

அதுதான்
அந்த குடும்பத்தின் பலம்.

ஒருவர் மட்டும் உயர்வது குடும்பத்தின் வெற்றி அல்ல.

ஒருவர் விழும்போது
மற்றவர்கள் அவரை எழுப்பி,
அவர் மீண்டும் நடக்கத் துணை நிற்பதே
குடும்பத்தின் உண்மையான வெற்றி.

வீடு பெரியதாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

வருமானம் அதிகமாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

எல்லா பிரச்சனைகளும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டியதில்லை.

பிரச்சனை வந்தபோது
“நீ பார்த்துக்கோ” என்று
ஒதுங்காமல்,

“நாம் பார்த்துக்கலாம்”

என்று சொல்லும் மனம் இருந்தால்,

அந்தக் குடும்பம் ஏற்கனவே

வளர ஆரம்பித்துவிட்டது.

குடும்பத்தை உயர்த்துவது

ஒரே பெரிய முடிவால் நடப்பதில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும்

சிறிய சிறிய முடிவுகளால் நடக்கிறது.

ஒரு கோபத்தை அடக்குவது.

ஒரு தவறை ஒப்புக்கொள்வது.

ஒருவரின் கனவை கேட்பது.

தேவையில்லாத செலவைத் தவிர்ப்பது.

தவறு செய்தவரை திருத்துவது.

தகுந்த இடத்தில் மன்னிப்பது.

மற்றவரின் வாழ்க்கைக்கு

தேவையான இடத்தை விட்டுக் கொடுப்பது.

இவைதான்

ஒரு குடும்பத்தின்

தெரியாத செங்கற்கள்.

அவற்றால் கட்டப்படுவதுதான்

ஒரு வீடு அல்ல—

ஒரு குடும்பம்.

உறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 11 — ஒரு குடும்பம் உருவாக்கும் சமூகம்

ஒரு நல்ல குடும்பம்

எதற்காக தேவை?

அந்த வீட்டில் இருப்பவர்கள்
நிம்மதியாக வாழ்வதற்காக மட்டும் அல்ல.

ஒரு குடும்பத்தில்
வளரும் பழக்கங்கள்,
அந்த வீட்டைத் தாண்டியும் செல்கின்றன.

ஒரு குழந்தை
வீட்டில் எப்படி பேசக் கற்றுக்கொள்கிறதோ,

அதேபோல
நானை பள்ளியிலும் பேசும்.

வீட்டில்
மற்றவரை எப்படி மதிக்கக் கற்றுக்கொள்கிறதோ,

அதேபோல
வெளியிலும் நடந்து கொள்ளும்.

அதனால்

ஒரு நல்ல சமூகத்தின் விதை
ஒரு நல்ல குடும்பத்திலேயே
விழுகிறது.

செல்வத்தின் குடும்பத்தில்
அது பெரிய கொள்கையாக
யாரும் பேசிக்கொண்டிருக்கவில்லை.

அவர்கள் வாழ்ந்த விதத்திலேயே
அது இருந்தது.

செல்வம்.

அனிதா.

விக்னேஷ்.

நித்யா.

பாட்டி சரஸ்வதி.

அந்த வீட்டுக்கு யார் வந்தாலும்
அவர்களை மரியாதையுடன் நடத்துவது
அவர்களுடைய இயல்பாக இருந்தது.

பால் கொண்டு வருபவர்.

குப்பை சேகரிக்க வருபவர்.

வீட்டு வேலைக்காக வருபவர்.

அருகில் வசிக்கும் முதியவர்.

அவர்களின் வேலை என்ன என்பதற்கு முன்பாக,

அவர்கள் மனிதர்கள்
என்பதைத்தான்
அந்த வீட்டில் பார்த்தார்கள்.

அதை குழந்தைகள்
சிறுவயதிலிருந்தே பார்த்து வளர்ந்தார்கள்.

ஒருநாள்
நித்யா பள்ளியில் இருந்து
வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அந்தத் தெருவின் மூலையில்
ஒரு முதியவர்
தனியாக நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அவரிடம் ஒரு முகவரி இருந்தது.

ஆனால்
அந்த இடம் எங்கே என்று
அவருக்குத் தெரியவில்லை.

நித்யா அவரிடம் சென்று,

“யாரைத் தேடுறீங்க?”

என்று கேட்டாள்.

அவர் முகவரியைச் சொன்னார்.

நித்யாவுக்கும்
அந்த இடம் சரியாகத் தெரியவில்லை.

அவள் அவரை
அருகிலிருந்த கடைக்குக் கூட்டிச் சென்றாள்.

அங்கு விசாரித்தபோது
அந்த முகவரி
அடுத்த தெருவில் இருப்பது தெரிந்தது.

நித்யா அவரை
அந்த இடம் வரை அழைத்துச் சென்றாள்.

முதியவர் நன்றி சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

நித்யா வீட்டுக்கு வந்ததும்
அனிதா கேட்டாள்:

“இவ்வளவு நேரம் எங்கே போயிருந்த?”

“ஒரு தாத்தாவுக்கு
வழி தெரியல.
அவரை இடம் வரை கூட்டிட்டு போனேன்.”

அனிதா சிரித்தாள்.

“சரி பண்ணிருக்க.”

அவ்வளவுதான்.

யாரும் அதை
பெரிய சாதனையாகப் பார்க்கவில்லை.

ஏனென்றால்

நித்யா செய்தது
அவள் வீட்டில் தினமும் பார்த்த
ஒரு சாதாரணமான மனிதநேயம்தான்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு
விக்னேஷ் கல்லூரியில்
ஒரு நண்பனுடன் சண்டையிட்டு
வீட்டுக்கு வந்தான்.

முகத்தில் கோபம் தெரிந்தது.

செல்வம் கேட்டான்:

“என்னாச்சு?”

விக்னேஷ் நடந்ததைச் சொன்னான்.

அவன் நண்பன்தான் தவறு செய்ததாக
முழுமையாக நம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

செல்வம் உடனே
“அவன்தான் தப்பு”
என்று சொல்லவில்லை.

அவன் கேட்டது ஒன்றுதான்.

“நீ அவனிடம் என்ன பேசின?”

விக்னேஷ் அமைதியாக இருந்தான்.

“நீ கோபப்பட்ட மாதிரி
அவனும் கோபப்பட்டிருக்கலாமே?”

விக்னேஷ் கொஞ்சம் யோசித்தான்.

சண்டையில்
தன் வார்த்தைகளும் கடுமையாக இருந்தது
அவனுக்குப் புரிந்தது.

அடுத்த நாள்
அவன் நண்பனிடம் பேசினான்.

“நேத்து நானும்
கோபத்துல அதிகமா பேசிட்டேன்.”

அவனுடைய நண்பனும்
தன் தவறை ஒத்துக்கொண்டான்.

பெரிய பிரச்சனை
அங்கேயே முடிந்தது.

அதைப் பார்த்த சரஸ்வதி பாட்டி
சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்:

“வீட்டுல எப்படி பேசுறோமோ,
அப்படித்தான் வெளியிலும்
பிரச்சனையை சமாளிக்க கற்றுக்கறோம்.”

விக்னேஷ் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால் அந்த வார்த்தை
அவனுக்குள் நன்றாகப் பதிந்தது.

ஒரு குடும்பம்
சமூகத்தை உருவாக்குவது
இப்படித்தான்.

“நல்லவனாக இரு.”

“மற்றவர்களுக்கு உதவு.”

“மரியாதையாக பேசு.”

என்று குழந்தைகளிடம்
சொல்வது மட்டும் போதாது.

வீட்டில் பெரியவர்கள்
அதை வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.

பெண்களை மதிப்பது.

ஆண்களின் பொறுப்பை
புரிந்துகொள்வது.

முதியவர்களுக்கு
இடம் கொடுப்பது.

குழந்தைகளின் கருத்தையும்
கேட்பது.

வேறுபட்ட கருத்து வந்தாலும்
அவமதிக்காமல் பேசுவது.

தவறு செய்தால்
மன்னிப்பு கேட்பது.

மற்றவர் தவறு செய்தால்
அவரை திருத்துவதற்கான
வழியைத் தேடுவது.

உதவி தேவைப்படுபவரை
முடிந்த அளவு கவனிப்பது.

இவை எல்லாம்
புத்தகத்தில் படிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் அல்ல.

வீட்டில் பார்த்து
வாழ்க்கையில் கற்றுக்கொள்ளும்
விஷயங்கள்.

ஒரு மாலை
அனைவரும் வீட்டில் இருந்தபோது
செல்வம் ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“நம்ம குடும்பம் நல்ல குடும்பமா?”

நித்யா உடனே சொன்னாள்:

“ஆமாம்.”

செல்வம் சிரித்தான்.

“எதனால்?”

நித்யா சொன்னாள்:

“நம்ம வீட்டுல
யாராவது கஷ்டப்பட்டா
மற்றவர்கள் உதவுறாங்க.”

விக்னேஷ் சொன்னான்:

“தவறு பண்ணினா
அதைப் பற்றி பேசுறாங்க.”

அனிதா சொன்னாள்:

“ஒவ்வொருத்தருக்கும்
அவரவர் வாழ்க்கைக்கு
கொஞ்சம் இடம் கொடுக்குறோம்.”

சரஸ்வதி பாட்டி அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு அவள் சொன்னாள்:

“அது நல்லதுதான்.

ஆனா ஒரு குடும்பம்
வீட்டுக்குள்ள மட்டும் நல்லா இருந்தா
போதுமா?”

அனைவரும் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

“வீட்டுக்கு வெளியே
நாம எப்படி இருக்கோம்?”

என்று அவள் கேட்டாள்.

இந்த முறை
யாரிடமும் உடனடி பதில் இல்லை.

அந்தக் கேள்வி
அடுத்த சில நாட்களும்
அவர்களுக்குள் இருந்தது.

நம்ம வீடு சுத்தமாக இருக்கிறது.

ஆனால்
வீட்டுக்கு வெளியே குப்பை போட்டால்?

நம்ம குழந்தைக்கு
நல்ல வாய்ப்பு வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம்.

ஆனால்
மற்ற குழந்தைக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கக்கூடாது
என்று நினைத்தால்?

நம்ம குடும்பத்துக்கு
மரியாதை வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆனால்
மற்ற குடும்பத்தைப் பற்றி
மரியாதையில்லாமல் பேசினால்?

அப்போது
நாம் வீட்டை மட்டும் பார்த்துக்கொள்கிறோம்.

சமூகத்தைப் பார்க்கவில்லை.

அதனால்

நல்ல குடும்பம் என்பது
தன் குடும்பத்தை மட்டும்
பாதுகாப்பது அல்ல.

தான் வாழும் இடத்தையும்
பொறுப்புடன் பார்ப்பது.

அதற்குப் பிறகு ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை
அந்தத் தெருவில்
கனமழை பெய்தது.

மழை நின்ற பிறகு
தெருவின் ஒரு பகுதியில்
தண்ணீர் தேங்கி நின்றது.

ஒவ்வொரு வீட்டினரும்
தங்கள் வீட்டின் வாசலை மட்டும்
சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

செல்வம் வெளியே வந்து
அதைப் பார்த்தான்.

விக்னேஷிடம் சொன்னான்:

“நம்ம வாசல் மட்டும்
சுத்தமா இருந்தா போதுமா?”

விக்னேஷ் சுற்றிப் பார்த்தான்.

“தண்ணீர் போகிற பாதை
அடைஞ்சிருக்கு.”

“ஆமாம்.
அதைச் சுத்தம் பண்ணலாம்.”

இருவரும் வேலை தொடங்கினார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்த
ஒரு அயலவர் வந்தார்.

“என்ன பண்ணறீங்க?”

“தண்ணீர் போக வழி பண்ணறோம்.”

அவரும் சேர்ந்து கொண்டார்.

அதற்குப் பிறகு
இன்னும் இரண்டு பேர் வந்தார்கள்.

சில நேரத்தில்
பலரும் சேர்ந்தார்கள்.

ஒரு மணி நேரத்தில்
தண்ணீர் செல்லும் பாதை
சுத்தமாகிவிட்டது.

அன்று
ஒரு குடும்பம் மட்டும்
தங்கள் வீட்டைக் காப்பாற்றவில்லை.

அந்தக் குடும்பம்
தான் வாழும் தெருவையும்
தன்னுடைய பொறுப்பாகப் பார்த்தது.

அந்த நாள் மாலை
நித்யா பாட்டியிடம் கேட்டாள்:

“பாட்டி, நம்ம மட்டும் ஆரம்பிச்சதால
எல்லாரும் வந்துட்டாங்க.”

சரஸ்வதி பாட்டி சொன்னாள்:

“அதுதான்.

நல்லது எப்போதும்
பெரிய கூட்டத்துலதான்
தொடங்கணும்னு இல்லை.

சில நேரம்
ஒருத்தர் ஆரம்பிச்சா போதும்.

மற்றவர்கள்
அதைப் பார்த்து சேர்வாங்க.”

அது நித்யாவுக்கு புரிந்தது.

ஒரு குடும்பம் மாறினால்
ஒரு குடும்பம் மட்டும் மாறும்.

ஆனால்

ஒரு குடும்பம்
தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களையும்
கவனிக்கத் தொடங்கினால்,
அது இன்னும் சில குடும்பங்களையும்
மாற்றத் தொடங்கும்.

அதிலிருந்து
ஒரு தெரு மாறலாம்.

ஒரு பகுதி மாறலாம்.

அப்படியே
ஒரு சமூகம் மாறலாம்.

அப்படியானால்
ஒரு நல்ல குடும்பத்தை
உருவாக்குவது யார்?

அப்பா மட்டும் அல்ல.

அம்மா மட்டும் அல்ல.

குழந்தைகள் மட்டும் அல்ல.

தாத்தா, பாட்டி மட்டும் அல்ல.

அந்தக் குடும்பத்தில் வாழும்
ஒவ்வொருவரும்.

அதேபோல்

ஒரு நல்ல சமூகத்தை
உருவாக்குவது
அரசாங்கம் மட்டும் அல்ல.

தலைவர்கள் மட்டும் அல்ல.

பள்ளிகள் மட்டும் அல்ல.

அமைப்புகள் மட்டும் அல்ல.

**அந்த சமூகத்தில் வாழும்
ஒவ்வொரு குடும்பமும்.**

ஒரு குடும்பம்
சமூகத்திற்கு நல்ல பங்களிப்பு செய்ய
என்ன செய்ய வேண்டும்?

குழந்தைகளுக்கு
மதிப்பெண்களை மட்டும்
முக்கியமாகச் சொல்லாமல்,

மனிதர்களை மதிக்கவும்
கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்.

உரிமைகளை மட்டும் சொல்லாமல்,

பொறுப்பையும்
புரிய வைக்க வேண்டும்.

வெற்றி பெறுவது எப்படி
என்று மட்டும் சொல்லாமல்,

**மற்றவர் தோல்வியடைந்தபோது
அவரை எப்படி நடத்த வேண்டும்
என்பதையும் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்.**

தங்கள் குடும்பத்தை மட்டும்
பாதுகாக்காமல்,

தாங்கள் வாழும் இடத்தையும்
பாதுகாக்க வேண்டும்.

அனிதா ஒருநாள்
விக்னேஷிடமும் நித்யாவிடமும் சொன்னாள்:

“நீங்க நாளைக்கு
எந்த வேலையில் இருந்தாலும் பரவாயில்லை.

ஆனா

உங்களால இன்னொருத்தருக்கு
அநியாயம் நடக்கக் கூடாது.

உங்களால முடிஞ்ச உதவியை
செய்யாம இருக்கக் கூடாது.

உங்களுக்கு உரிமை இருக்கிற மாதிரி
மற்றவர்களுக்கும் உரிமை இருக்கு
என்பதை மறக்கக்கூடாது.”

செல்வம் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் சொன்னான்:

“நம்ம குழந்தைகள்
நம்மை மட்டும் பார்த்து வளரல.

நம்ம எப்படி வாழ்றோமனு பார்த்து
அவங்களோட வாழ்க்கையையும்
உருவாக்கிக்கிறாங்க.”

அந்த உண்மை
அவர்களுக்கு இப்போது
தெளிவாக இருந்தது.

ஒரு குழந்தை
வீட்டில் கற்றுக்கொள்ளும்
ஒரு சிறிய பழக்கம்,

நாளை

அவனுடைய நண்பர்களிடம் தெரியும்.

அவன் வேலைக்குச் சென்றால்

அவனுடைய சக ஊழியர்களிடம் தெரியும்.

அவன் குடும்பம் அமைத்தால்

அவனுடைய குழந்தைகளிடம் தெரியும்.

அவன் எந்தப் பொறுப்பில் இருந்தாலும்

அவனுடைய மனிதநேயம்

அவனுடன் செல்லும்.

அதனால்

ஒரு நல்ல சமூகத்தின் தொடக்கம்

தெருவில் இல்லை.

அது ஒரு வீட்டின் உள்ளே தொடங்குகிறது.

ஒரு குடும்பம்

தன்னை மட்டும் உயர்த்தாமல்,

தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களையும்

மதிக்கத் தொடங்கும் போது,

அந்த குடும்பம்

ஒரு வீடாக மட்டும் இருப்பதில்லை.

அது

ஒரு நல்ல சமூகத்தின்

சிறிய தொடக்கமாக மாறுகிறது.

ஒரு நல்ல குடும்பம்

இன்னொரு குடும்பத்தை ஊக்குவிக்கலாம்.

சில நல்ல குடும்பங்கள்

ஒரு தெருவை மாற்றலாம்.

பல நல்ல குடும்பங்கள்

ஒரு சமூகத்தை மாற்றலாம்.

அதனால்

ஒரு குடும்பத்தின் பொறுப்பு
அந்த வீட்டின் வாசலோடு
முடிவதில்லை.

அங்கிருந்துதான்
அது தொடங்குகிறது.

தொகுப்பு 3 — சமூகத்தில் மனிதநேயம்

HUMANITY IN SOCIAL GROUPS

ஒரு மனிதன்
தனியாக வாழ்வதில்லை.

அவன் ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்கிறான்.

ஒரு தெருவில் வாழ்கிறான்.

ஒரு சமூகத்தில் வாழ்கிறான்.

ஒரு நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறான்.

உலகத்தின் ஒரு மனிதனாகவும் இருக்கிறான்.

அதனால்

நம்முடைய வாழ்க்கை
நம்மோடு மட்டும் முடிவதில்லை.

நாம் பேசும் ஒரு வார்த்தை
ஒருவரின் நாளை மாற்றலாம்.

நாம் செய்யும் ஒரு சிறிய உதவி
ஒருவரின் பயத்தை குறைக்கலாம்.

நாம் செய்யும் ஒரு தவறு
நமக்குத் தெரியாமலேயே
மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை பாதிக்கலாம்.

நாம் பொறுப்புடன் நடக்கும் ஒரு செயல்
நம்மைத் தாண்டி
பலருக்கும் நன்மையாக மாறலாம்.

இதுதான்
சமூகத்தில் மனிதநேயம்.

ஒரு குடும்பத்தில்
நாம் ஒருவரை ஒருவர்
கவனித்துக்கொள்கிறோம்.

ஆனால்

அந்தக் கவனம்
குடும்பத்தின் வாசலோடு
நின்றுவிட்டால்
அது முழுமையான மனிதநேயம் அல்ல.

நம்முடன் வாழும்
மற்ற மனிதர்களையும்
நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

நம்மைப் போல இல்லாதவர்களையும்
மனிதர்களாகப் பார்க்க வேண்டும்.

நம்முடைய கருத்துக்கு
மாறான கருத்தைக் கொண்டவர்களையும்
கேட்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

நமக்குக் கிடைக்கும்
உரிமைகளைப் போலவே
மற்றவர்களுக்கும் உரிமை இருக்கிறது
என்பதை புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒரு நல்ல சமூகம்
பெரிய கட்டிடங்களால் உருவாகாது.

பெரிய திட்டங்களால் மட்டும் உருவாகாது.

அதில் வாழும்
மனிதர்களின் நடத்தைதான்
அந்த சமூகத்தின் உண்மையான முகம்.

ஒருவர்
மற்றொருவரை மதிக்கிறார்.

ஒருவர்
மற்றொருவருக்கு இடம் கொடுக்கிறார்.

ஒருவர்
தேவைப்படும் நேரத்தில்
மற்றொருவருக்கு துணையாகிறார்.

ஒருவர்
தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை மட்டும் பார்க்காமல்
மற்றவருக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்க வேண்டும்
என்று நினைக்கிறார்.

இவை சிறிய விஷயங்களாகத் தோன்றலாம்.

ஆனால்

ஒரு சமூகத்தை உயர்த்துவது
இப்படிப்பட்ட சிறிய மனிதநேயங்கள்தான்.

சமூகத்தில்
நாம் பல குழுக்களாக வாழ்கிறோம்.

வெவ்வேறு குடும்பங்கள்.

வெவ்வேறு தொழில்கள்.

வெவ்வேறு வயதினர்.

வெவ்வேறு திறன்கள்.

வெவ்வேறு எண்ணங்கள்.

வெவ்வேறு வாழ்க்கை முறைகள்.

இந்த வேறுபாடுகள்
சமூகத்தின் பலவீனம் அல்ல.

அவற்றை மதிக்கத் தெரிந்தால்,

அதே வேறுபாடுகள்
சமூகத்தின் பலமாக மாறும்.

ஒருவரின் வாழ்க்கையை
மற்றொருவர் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யும் போது,

தூரம் குறைகிறது.

மரியாதை வளர்கிறது.

நம்பிக்கை உருவாகிறது.

அங்குதான்
மனிதநேயம்
ஒரு தனிப்பட்ட குணமாக இல்லாமல்,

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாக மாறுகிறது.

இந்தத் தொகுப்பில்
நாம் பெரிய கோட்பாடுகளைப் பார்க்கப் போவதில்லை.

நம்மைச் சுற்றி
தினமும் நடக்கும் வாழ்க்கையைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

ஒரு தெருவில்
ஒருவர் மற்றொருவரை எப்படி பார்க்கிறார்?

ஒரு சமூகத்தில்
வாய்ப்பு இல்லாதவர்களை
எப்படி நடத்துகிறோம்?

வேறுபட்ட திறன் கொண்டவர்களுக்கு
நாம் உண்மையில் இடம் கொடுக்கிறோமா?

முதியவர்கள்
நமக்குள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?

குழந்தைகளின் குரலை
நாம் எவ்வளவு கேட்கிறோம்?

சமூகத்தில்
ஒவ்வொருவருக்கும்
பாதுகாப்பும் மரியாதையும்
கிடைக்கிறதா?

நாம் பயன்படுத்தும்
தொழில்நுட்பம்
மனிதர்களை இணைக்கிறதா
அல்லது பிரிக்கிறதா?

நம்முடைய வளர்ச்சி
மற்றவர்களின் வாழ்க்கையையும்
உயர்த்துகிறதா?

இந்தக் கேள்விகள்
யாரையாவது குற்றம் சொல்லுவதற்காக அல்ல.

நாம் வாழும் சமூகத்தை
நாம் எப்படி உருவாக்குகிறோம்
என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்காக.

ஒரு சமூகத்தின் எதிர்காலம்
அந்த சமூகத்தில் வாழும்
ஒவ்வொரு மனிதனின் நடத்தையிலும்
இருக்கிறது.

அதனால்

“சமூகம் மாற வேண்டும்”
என்று மட்டும் நினைப்பதைவிட,

“இந்த சமூகத்தில்
என்னுடைய பங்கு என்ன?”

என்று நாம் கேட்கத் தொடங்க வேண்டும்.

அந்த ஒரு கேள்வி
நம்முடைய பார்வையை மாற்றும்.

நம்முடைய பார்வை மாறும்போது
நம்முடைய நடத்தை மாறும்.

நம்முடைய நடத்தை மாறும்போது
நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் சூழலும் மாறத் தொடங்கும்.

அப்படித்தான்

ஒரு மனிதனிடமிருந்து
ஒரு குடும்பம்,

ஒரு குடும்பத்திலிருந்து
ஒரு குழு,

ஒரு குழுவிலிருந்து
ஒரு சமூகம்,

ஒரு சமூகத்திலிருந்து
ஒரு பெரிய மனிதநேய உலகம்
உருவாகிறது.

மனிதநேயம்
ஒரு வீட்டுக்குள் மட்டும்
வாழ வேண்டிய ஒன்று அல்ல.

அது

தெருவில் இருக்க வேண்டும்.

பள்ளியில் இருக்க வேண்டும்.

வேலை செய்யும் இடத்தில் இருக்க வேண்டும்.

சமூகக் குழுக்களில் இருக்க வேண்டும்.

பொது இடங்களில் இருக்க வேண்டும்.

நாம் ஒருவரை ஒருவர்
சந்திக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலும்
இருக்க வேண்டும்.

ஏனெனில்

நாம் உருவாக்கும் சமூகம்
நம்முடைய குழந்தைகள்
நாளை வாழப்போகும் சமூகமாகும்.

அந்த சமூகத்தை
நாம் எப்படி விட்டுச் செல்லப் போகிறோம்?

அதற்கான பதில்
வேறு யாரிடமும் இல்லை.

நம்மிடமே இருக்கிறது.

அத்தியாயம் 1 — நாம் வாழும் சமூகம்

“சமூகம் என்றால் என்ன?”

ஒருநாள்
கார்த்திக் தன் நண்பன் அருணிதம் கேட்டான்.

அருண் சிரித்தான்.

“அது பெரிய வார்த்தைடா.
நம்ம ஊர்ல இருக்கிற மக்கள்தான் சமூகம்.”

கார்த்திக் கொஞ்சம் யோசித்தான்.

“அப்படின்னா
நான் மட்டும் தனியா இருந்தா
நான் சமூகத்துல இல்லையா?”

“நீ மட்டும் எங்க போகப் போற?”

அருண் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“வீட்டுக்கு போவ.

அங்க அம்மா இருப்பாங்க.

அப்பா இருப்பாரு.

தங்கச்சி இருப்பா.”

“அப்படித்தான்.

நீ தனி மனிதன்.

ஆனா
நீ தனியா வாழ்றவன் இல்ல.”

அந்த ஒரு வாக்கியம்
கார்த்திக்கின் மனதில் நின்றது.

அன்று இரவு
வீட்டுக்குத் திரும்பிய பிறகும்
அவனுக்கு அந்த எண்ணம் போகவில்லை.

அவன் அறையில் தனியாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவனுக்கு ஒரு வாழ்க்கை இருக்கிறது.

அவனுடைய விருப்பங்கள் இருக்கின்றன.

அவனுடைய கனவுகள் இருக்கின்றன.

அவனுடைய முடிவுகள் இருக்கின்றன.

ஆனால்

அவன் மட்டும் வைத்து
அவனுடைய வாழ்க்கை முழுமையாகிவிடுமா?

அவனுக்கு உணவு தேவை.

அந்த உணவை
யாரோ ஒருவர் உற்பத்தி செய்கிறார்.

அதை யாரோ ஒருவர்
கடைக்கு கொண்டு வருகிறார்.

யாரோ ஒருவர்
விற்பனை செய்கிறார்.

அவன் பயன்படுத்தும்
மின்சாரத்தை யாரோ ஒருவர்
உருவாக்கி வழங்குகிறார்.

அவன் செல்லும் சாலையை
யாரோ ஒருவர் அமைத்திருக்கிறார்.

அவன் படித்த பள்ளியில்
யாரோ ஒருவர் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்.

அவன் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டால்
யாரோ ஒருவர் சிகிச்சை அளிக்கிறார்.

அவன் வேலைக்குச் செல்லும்போது
யாரோ ஒருவருடன் சேர்ந்து வேலை செய்கிறான்.

அவன் வாழும் வீடு கூட
அவன் ஒருவனால் மட்டும் உருவாக்கப்பட்டது அல்ல.

அப்போது கார்த்திக்கிற்கு
ஒரு விஷயம் புரிய ஆரம்பித்தது.

ஒரு மனிதன் தனி மனிதனாக இருக்கலாம்.
ஆனால் அவனுடைய வாழ்க்கை
தனியாக உருவாகவில்லை.

மறுநாள் காலை
அவன் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தான்.

வாசலில்
அவனுடைய தந்தை நிற்குகொண்டிருந்தார்.

“என்னடா இவ்வளவு யோசனை?”

கார்த்திக் சிரித்தான்.

“அப்பா...

சமூகம் என்றால் என்ன?”

அப்பா சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார்.

பிறகு சொன்னார்:

“நம்மைச் சுற்றி இருக்கிற
மக்கள் கூட்டம் மட்டும் சமூகம் இல்லை.

நாம் ஒருவருடன் ஒருவர்
எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதுதான்
சமூகம்.”

கார்த்திக் அவரைப் பார்த்தான்.

அப்பா தொடர்ந்தார்.

“நீ ஒருத்தன்.

நான் ஒருத்தன்.

உன் அம்மா ஒருத்தி.

நாம மூணு பேரும்
ஒரே வீட்டுல வாழ்றோம்.

அதனால்
நாம ஒரு குடும்பம்.

இதே மாதிரி
பல குடும்பங்கள் சேர்ந்து வாழும்போது
ஒரு சமூகம் உருவாகுது.”

கார்த்திக் கேட்டான்:

“அப்படின்னா
சமூகம் குடும்பங்களால்தான் உருவாகுதா?”

“குடும்பங்களால மட்டும் இல்ல.

குடும்பத்தை உருவாக்குறது
தனிமனிதர்கள்.

அதனால்
சமூகத்தின் முதல் இடம்
ஒரு மனிதனிடம்தான் தொடங்குது.”

அந்த வார்த்தை
கார்த்திக்கிற்கு பிடித்திருந்தது.

சமூகம் எங்கோ தொலைவில் இல்லை.

அது

அவனுக்குள் தொடங்குகிறது.

அவன் வீட்டில் தொடர்கிறது.

அவனுடைய குடும்பத்தில் வளர்கிறது.

அந்த குடும்பம்
மற்ற குடும்பங்களுடன் சேரும்போது
சமூகமாகிறது.

அதனால்

ஒரு சமூகத்தைப் பற்றி பேசுவதற்கு முன்பு,

“அதில் நான் யார்?”

என்று கேட்க வேண்டும்.

ஒரு சமூகத்தில்
நாம் பல வேடங்களில் இருக்கிறோம்.

ஒரு இடத்தில்
நாம் மகன்.

வேறு இடத்தில்
மகள்.

எங்கோ
நாம் நண்பர்.

ஒரு இடத்தில்
மாணவர்.

வேலைக்குச் சென்றால்
ஊழியர்.

யாருக்காவது
வாடிக்கையாளர்.

யாருக்காவது
அயலவர்.

ஒருநாள்
நாம் பெற்றோராகவும் மாறலாம்.

பதவி மாறலாம்.

வேலை மாறலாம்.

வசிக்கும் இடம் மாறலாம்.

ஆனால்

ஒவ்வொரு இடத்திலும்
நம்முடன் வரும் ஒன்று இருக்கிறது.

நம்முடைய மனிதநேயம்.

அதே நாளில்
கார்த்திக் பேருந்தில் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

ஒரு நிறுத்தத்தில்
வயதான ஒருவர் பேருந்தில் ஏறினார்.

இருக்கைகள் அனைத்தும் நிரம்பியிருந்தன.

கார்த்திக்கின் அருகில்
ஒரு இருக்கை இருந்தது.

அவன் எழுந்து
அந்த முதியவருக்கு இடம் கொடுத்தான்.

அவர் உட்கார்ந்தார்.

“நன்றி.”

கார்த்திக் சிரித்தான்.

அந்த நேரத்தில்

அவன் பெரிய சமூகப் பணியொன்றும் செய்யவில்லை.

ஒரு மனிதனாக

மற்றொரு மனிதனைப் பார்த்தான்.

அவ்வளவுதான்.

ஆனால்

சமூகம் இப்படிப்பட்ட

சிறிய தருணங்களில்தான்

உருவாகிறது.

ஒரு மனிதன்

மற்றொரு மனிதனை எப்படி பார்க்கிறான்?

அதுதான்

சமூகத்தின் முதல் கேள்வி.

அவன் மனிதனாகப் பார்க்கிறானா?

அல்லது

அவனுடைய பணத்தைப் பார்த்தா?

அவனுடைய வேலையைப் பார்த்தா?

அவனுடைய பதவியைப் பார்த்தா?

அவனுடைய தோற்றத்தைப் பார்த்தா?

அவனுடைய பின்னணியைப் பார்த்தா?

அல்லது

“இவரும் என்னைப் போல

ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்”

என்று பார்க்கிறானா?

ஒரு சமூகத்தின் தரம்
அதன் உயரமான கட்டிடங்களில் மட்டும் தெரியாது.

அந்த சமூகத்தில்
பலவீனமான நிலையில் இருக்கும் ஒருவரை
அது எப்படி நடத்துகிறது என்பதில்தான்
அதன் உண்மையான உயரம் தெரியும்.

கார்த்திக் வீட்டுக்கு வந்ததும்
அம்மாவிடம் அந்த பேருந்து சம்பவத்தைச் சொன்னான்.

அம்மா கேட்டார்:

“நீ எழுந்து இடம் கொடுத்ததால
உனக்கு என்ன கிடைச்சது?”

கார்த்திக் சிரித்தான்.

“ஒண்ணும் கிடைக்கல.”

அம்மா சொன்னார்:

“அதுதான் சில நல்ல விஷயங்களோட அழகு.

எதுவும் கிடைக்காமலேயே
செய்யத் தோணும்.”

கார்த்திக் அமைதியாக இருந்தான்.

அவன் அன்று புரிந்துகொண்டது:

**சமூகத்தை காப்பது
எப்போதும் பெரிய செயலில் தொடங்காது.**

சில நேரங்களில்

ஒரு இருக்கையை விட்டுக் கொடுப்பதில் தொடங்கும்.

ஒருவரை கேட்பதில் தொடங்கும்.

ஒருவரை அவமதிக்காமல் இருப்பதில் தொடங்கும்.

ஒருவருக்கு உரிய இடத்தை கொடுப்பதில் தொடங்கும்.

ஆனால்

ஒரு மனிதன் மட்டும்
எவ்வளவு நல்லவனாக இருந்தாலும்,

அவன் தனியாக
ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க முடியாது.

அவன் ஒரு குடும்பத்தின்
ஒரு பகுதியாக இருக்கிறான்.

அந்த குடும்பத்தில்
அவன் கற்றுக்கொள்வது
அவனுடைய நடத்தையாகிறது.

அந்த நடத்தை
வெளியே செல்கிறது.

அதுதான்
சமூகத்தைத் தொடுகிறது.

அதனால்

தனிமனிதன் → குடும்பம் → சமூகம்

என்பது வெறும் வரிசை அல்ல.

இது

பொறுப்பு விரிவடையும் பாதை.

ஒரு மனிதன்
தன்னை மட்டும் பார்த்தால்

அவன் வாழ்க்கை
அவனோடு முடிந்துவிடலாம்.

ஒரு குடும்பத்தைப் பார்த்தால்
அவன் பொறுப்பு
சில மனிதர்களிடம் விரிகிறது.

ஒரு சமூகத்தைப் பார்த்தால்
அந்தப் பொறுப்பு
பல மனிதர்களிடம் விரிகிறது.

அதனால்

சமூகத்தைப் பாதுகாப்பது என்றால்
எப்போதும் பெரிய பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பது அல்ல.

நாம் வாழும் இடத்தை
நாம் சேதப்படுத்தாமல் இருப்பது.

பொதுவான இடத்தை
நம்முடைய இடமாக நினைப்பது.

மற்றவரின் உரிமையை
நம்முடைய உரிமையைப் போல மதிப்பது.

பலவீனமாக இருப்பவரை
பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருப்பது.

நமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை
மற்றவருக்கும் மறுக்காமல் இருப்பது.

நாம் தவறு செய்தால்
அதை ஒப்புக்கொள்வது.

நம்மால் முடிந்த இடத்தில்
ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருப்பது.

இவைதான்
சமூகத்தை மெதுவாக
வலுப்படுத்துகின்றன.

அன்று இரவு
கார்த்திக் தன் தந்தையிடம் கேட்டான்:

“அப்பா...

ஒரு நல்ல குடும்பம்
சமூகத்தை எப்படி காப்பாத்தும்?”

அப்பா சிரித்தார்.

“முதல்ல
அந்த குடும்பம்
தன்னை மட்டும் நினைக்கக் கூடாது.”

“அப்புறம்?”

“வீட்டுல குழந்தைகளுக்கு
‘நல்லா படி’ன்னு மட்டும் சொல்லக்கூடாது.

‘நல்ல மனிதனா இரு’ன்னும்
வாழ்ந்து காட்டணும்.”

“அது போதுமா?”

“அது தொடக்கம்.

அந்தக் குழந்தை வெளியே போய்
மற்றவரை மதிக்கணும்.

அவன் வளர்ந்து
தன் குடும்பத்தையும்
அதே வழியில் நடத்தணும்.

அப்படித்தான்
ஒரு குடும்பத்திலிருந்து
சமூகம் நல்லதாக மாறும்.”

கார்த்திக் கேட்டான்:

“அப்படின்னா
சமூகத்தை காப்பது
யாருடைய வேலை?”

அப்பா அவனைப் பார்த்தார்.

“நம்ம எல்லாருடையது.”

அந்த இரவு
கார்த்திக் நீண்ட நேரம் யோசித்தான்.

சமூகம் என்றால்
தன்னைவிட்டு வெளியே இருக்கும்
ஒரு பெரிய அமைப்பு என்று
அவன் நினைத்திருந்தான்.

இப்போது
அவனுக்கு அது வேறுபட்டதாகத் தெரிந்தது.

சமூகம் என்பது
‘மற்றவர்கள்’ அல்ல.

அதில் ‘நானும்’ இருக்கிறேன்.

நான் எப்படி வாழ்கிறேன்?

என் குடும்பத்தை எப்படி நடத்துகிறேன்?

என் குடும்பம்
மற்ற குடும்பங்களை எப்படி பார்க்கிறது?

நாம் வாழும் இடத்தை
எப்படி பாதுகாக்கிறோம்?

நம்மைவிட வேறுபட்டவர்களை
எப்படி நடத்துகிறோம்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கான
நம்முடைய பதில்கள்தான்

நாம் வாழும் சமூகத்தை
உருவாக்குகின்றன.

அதனால்

ஒரு நல்ல சமூகத்தை உருவாக்க
முதலில் உலகத்தை மாற்ற வேண்டியதில்லை.

ஒரு மனிதன்
தன் இடத்தில்
மனிதனாக இருக்க வேண்டும்.

அந்த மனிதன்
ஒரு நல்ல குடும்பத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

அந்த குடும்பம்
தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களையும்
மதிக்க வேண்டும்.

பல குடும்பங்கள்
அப்படி வாழத் தொடங்கும்போது,

சமூகம்
மாறத் தொடங்குகிறது.

ஒரு மனிதனிடமிருந்து
ஒரு குடும்பம்.

ஒரு குடும்பத்திலிருந்து
ஒரு சமூகம்.

ஒரு சமூகத்திலிருந்து
ஒரு நல்ல உலகம்.

அதனால்

சமூகம் என்கே தொடங்குகிறது?

ஒரு தெருவில் அல்ல.

ஒரு அலுவலகத்தில் அல்ல.

ஒரு அரசாங்கத்தில் மட்டும் அல்ல.

ஒரு மனிதனுக்குள் தொடங்குகிறது.

அந்த மனிதன்
வாழும் குடும்பத்தில் வளர்கிறது.

அந்த குடும்பம்
வாழும் சமூகத்தில்
வடிவம் பெறுகிறது.

அதனால்

சமூகத்தை காக்க வேண்டும் என்றால்,
முதலில் மனிதனை காக்க வேண்டும்.

அந்த மனிதனை
உருவாக்கும் இடம்

குடும்பம்.

அந்த குடும்பங்கள்
ஒன்றாக வாழும் இடம்

சமூகம்.

இப்போது கேள்வி ஒன்றுதான்:

நாம் வாழும் சமூகத்தை
நாம் எப்படி உருவாக்கப் போகிறோம்?

வளர்ச்சி தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 2 — சமூகத்தை நான் எப்படி பார்க்கிறேன்?

ஒரு நாள்
சுரேஷ் தனது நண்பன் தினேஷிடம்
கேட்டான்:

“நம்ம ஊர்ல
எவ்வளவு பிரச்சனை இருக்கு தெரியுமா?”

தினேஷ் கேட்டான்:

“என்ன பிரச்சனை?”

“குப்பை.

போக்குவரத்து.

சாலைகள்.

தண்ணீர்.

வேலை இல்லாமை.

படிப்பு.

இன்னும் எவ்வளவோ.”

தினேஷ் சிரித்தான்.

“அதுக்கு நாம என்ன செய்ய முடியும்?”

சுரேஷ் உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

அந்தக் கேள்விதான்
அவனை யோசிக்க வைத்தது.

“நாம என்ன செய்ய முடியும்?”

அதுவரை
சமூகப் பிரச்சனை என்றால்

“அது அரசாங்கம் பார்க்க வேண்டியது.”

“அது அதிகாரிகள் செய்ய வேண்டியது.”

“அது யாராவது ஒரு அமைப்பு செய்ய வேண்டியது.”

என்றுதான்
சுரேஷ் நினைத்திருந்தான்.

ஆனால்

அவன் வாழும் தெருவில்
குப்பை கிடந்தால்
அவன் அதைப் பார்க்கிறான்.

தண்ணீர் வீணாகும்போது
அவன் அதைப் பார்க்கிறான்.

ஒருவருக்கு உதவி தேவைப்படும்போது
அவன் அதைப் பார்க்கிறான்.

ஒரு குழந்தை படிப்பைத் தொடர முடியாமல் போனால்
அதையும் அவன் பார்க்கிறான்.

அப்படியிருக்க

சமூகப் பிரச்சனை
எப்படி மட்டும்

“மற்றவர்களின் பிரச்சனை” ஆகும்?

ஒரு மாலை
சுரேஷ் வீட்டின் அருகே
ஒரு சிறிய கடை வைத்திருந்த
முருகன் கவலையாக உட்கார்ந்திருந்தார்.

சுரேஷ் கேட்டான்:

“என்னாச்சு அண்ணா?”

“கடைக்குப் பக்கத்துல
குப்பை தினமும் குவியுது.

வாடிக்கையாளர்கள் வரவே
சிரமப்படுறாங்க.”

சுரேஷ் சுற்றிப் பார்த்தான்.

அங்கு குப்பை இருந்தது.

ஆனால்

அந்தக் குப்பையை
போட்டது யார்?

ஒருவரை மட்டும்
குற்றம் சொல்ல முடியாது.

அந்தத் தெருவில்
வசிப்பவர்கள் பலரும்
அந்த இடத்தைப் பயன்படுத்தினார்கள்.

சுரேஷ் அன்றிரவு
தன் நண்பர்களிடம் சொன்னான்:

“நம்ம தெருவைப் பற்றி
நாம தினமும் குறை சொல்றோம்.

ஆனா

நாம என்ன செய்யறோம்?”

அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை
சிலர் சேர்ந்து
அந்த இடத்தை சுத்தம் செய்தார்கள்.

அதோடு நிற்கவில்லை.

குப்பை மீண்டும் சேராமல்
அந்த இடத்தை எப்படி பயன்படுத்த வேண்டும்
என்பதைப் பற்றியும்
அருகிலிருந்தவர்களுடன் பேசினார்கள்.

ஒரு வாரத்தில்
அந்த இடம் மாறிவிட்டது.

அப்போது சுரேஷுக்கு
ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

**சமூகப் பிரச்சனையைப் பார்ப்பது
முதல் படி.**

ஆனால்

“இது ஏன் இருக்கிறது?”

என்று கேட்பது அடுத்த படி.

அதற்குப் பிறகு

“இதில் என்னுடைய பங்கு என்ன?”

என்று கேட்பதுதான்
மூக்கியமான படி.

சமூகப் பொறுப்பு என்றால்
எல்லா பிரச்சனைகளையும்
நாமே தீர்க்க வேண்டும்
என்பதல்ல.

நம்மால் முடிந்ததை
நாம் செய்ய வேண்டும்.

நமக்கு தெரிந்த தவறை
முடிந்தால் தடுக்க வேண்டும்.

தேவைப்படும் இடத்தில்
குரல் கொடுக்க வேண்டும்.

மற்றவருடைய உரிமையை
மதிக்க வேண்டும்.

பொது இடத்தை
நம்முடைய இடமாக நினைக்க வேண்டும்.

நமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை
மற்றவரிடமிருந்து பறிக்காமல் இருக்க வேண்டும்.

சமூகத்தில் வாழ்கிறோம்
என்பதை மறக்காமல்
நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதுதான்
சமூகப் பொறுப்பு.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு
சுரேஷ் தனது அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அப்பா,

சமூகம் வளர்ந்தா
நானும் வளர்வேனா?”

அப்பா சிரித்தார்.

“நிச்சயமா.”

“எப்படி?”

“நீ வாழும் தெரு
சுத்தமா இருந்தா
உனக்கும் நல்லதுதானே?

நீ வாழும் இடத்துல
பாதுகாப்பு இருந்தா
உனக்கும் நல்லதுதானே?

நல்ல பள்ளிகள் இருந்தா
உன் குழந்தைக்கும் நல்லதுதானே?

நல்ல மருத்துவ வசதி இருந்தா
உன் குடும்பத்துக்கும் நல்லதுதானே?

நம்பிக்கையோட
மக்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர்
நடத்தினா
உனக்கும் நிம்மதிதானே?”

சுரேஷ் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பா சொன்னார்:

“அதனால
சமூகத்தின் வளர்ச்சி
நம்ம வாழ்க்கைக்கு வெளியே நடக்கிற விஷயம் இல்லை.

அது நம்ம வாழ்க்கைக்குள்ளேயே
நடக்கிற வளர்ச்சி.”

அந்த நாளிலிருந்து
சுரேஷ் “வளர்ச்சி” என்ற வார்த்தையை
வேறுவிதமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

ஒரு புதிய கட்டிடம் கட்டப்படுவது மட்டும்
வளர்ச்சி அல்ல.

ஒரு புதிய சாலை அமைவது மட்டும்
வளர்ச்சி அல்ல.

மக்களின் வருமானம் உயர்வது மட்டும்
வளர்ச்சி அல்ல.

ஒரு சமூகத்தில்

குழந்தைகள் பாதுகாப்பாக வளர வேண்டும்.

முதியவர்கள்

தனிமையில் விடப்படக்கூடாது.

வேலை செய்பவர்களுக்கு

மரியாதை இருக்க வேண்டும்.

பெண்களும் ஆண்களும்

பாதுகாப்பாக வாழ வேண்டும்.

வேறுபட்ட திறன் கொண்டவர்களுக்கும்

சமூகத்தில் இடம் இருக்க வேண்டும்.

கல்வி

வாழ்க்கையை உயர்த்த வேண்டும்.

தொழில்நுட்பம்

மனிதர்களுக்கு உதவ வேண்டும்.

மக்கள்

ஒருவரை ஒருவர்

நம்பிக்கையுடன் பார்க்க வேண்டும்.

இவை வளரும்போது

சமூகமும் வளர்கிறது.

ஒரு நாள்

தினேஷ் மீண்டும் சுரேஷிடம் கேட்டான்:

“நீ இப்போ

எல்லா சமூகப் பிரச்சனையையும்

உன் பிரச்சனை மாதிரி பார்க்கிறியா?”

சுரேஷ் சிரித்தான்.

“எல்லாத்தையும் என்னால தீர்க்க முடியாது.

ஆனா

எனக்கு சம்பந்தமே இல்லாதது மாதிரி
இனி பார்க்க முடியாது.”

தினேஷ் அமைதியாக இருந்தான்.

சுரேஷ் தொடர்ந்தான்.

“நான் இந்த சமூகத்தோட
ஒரு அங்கம்.

அதனால

சமூகம் நல்லா இருந்தா
நானும் நல்லா இருப்பேன்.

சமூகம் பாதிக்கப்பட்டா
அதோட பாதிப்பு
ஒருநாள் என்னையும் தொடும்.”

அந்த உணர்வு
மிகவும் முக்கியமானது.

“நான் சமூகத்தின் ஒரு அங்கம்.”

இந்த எண்ணம்
மனதில் உண்மையாக பதிந்துவிட்டால்,

“அது அவர்களுடைய பிரச்சனை”
என்ற எண்ணம் குறையும்.

“நம்ம பிரச்சனை”
என்ற உணர்வு உருவாகும்.

அதிலிருந்து
பொறுப்பு வருகிறது.

பொறுப்பிலிருந்து
செயல் வருகிறது.

செயலிலிருந்து
மாற்றம் வருகிறது.

ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சி
ஒரே நாளில் நடக்காது.

ஒரு மனிதன்
தன் பொறுப்பை உணர்கிறான்.

அவன் குடும்பத்தில்
அதை வாழ்கிறான்.

அந்தக் குடும்பம்
சுற்றியிருப்பவர்களை
மதிக்கிறது.

இன்னொரு குடும்பமும்
அதைப் பின்பற்றுகிறது.

மெதுவாக

ஒரு தெருவின்
நடத்தை மாறுகிறது.

ஒரு பகுதியின்
சூழல் மாறுகிறது.

மக்களுக்குள்
நம்பிக்கை வளர்கிறது.

அதுதான்
சமூக வளர்ச்சி.

அதனால்

சமூகப் பிரச்சனைகளைப் பார்க்கும்போது
முதலில்

“யார் இதை சரி செய்ய வேண்டும்?”

என்று மட்டும் கேட்காமல்,

“இதில் என்னுடைய பங்கு என்ன?”

என்று கேட்போம்.

சமூக வளர்ச்சியைப் பார்க்கும்போது

“இதனால் எனக்கு என்ன கிடைக்கும்?”

என்று மட்டும் கேட்காமல்,

“சமூகம் வளரும்போது
நானும் என் குடும்பமும்
எப்படி உயரப் போகிறோம்?”

என்று பார்க்கலாம்.

ஏனெனில்

நான் சமூகத்தின் வெளியே இல்லை.

நானே சமூகத்தின் ஒரு அங்கம்.

என் வாழ்க்கை
சமூகத்துடன் இணைந்திருக்கிறது.

என் குடும்பம்
சமூகத்துடன் இணைந்திருக்கிறது.

என் எதிர்காலம்
சமூகத்தின் எதிர்காலத்துடனும்
இணைந்திருக்கிறது.

அதனால்

சமூகத்தை உயர்த்துவது
மற்றவர்களுக்காக மட்டும் அல்ல.

**நம்முடைய வாழ்க்கையை
உயர்த்துவதற்கும் கூட.**

ஒரு மனிதன் வளர்கிறான்.

ஒரு குடும்பம் வளர்கிறது.

ஒரு சமூகம் வளர்கிறது.

அவை ஒன்றுக்கொன்று
தனித்தனியாக இல்லை.

**ஒன்று வளரும்போது
மற்றொன்றும் வளர்கிறது.**

அதனால்தான்

வளர்ச்சி தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 3 — ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஒரு நல்ல சமூகம் வேண்டும்

என்று நாம் எல்லோரும் நினைக்கிறோம்.

ஆனால்

ஒரு நல்ல சமூகம்
உருவாக நாம்
என்ன செய்ய வேண்டும்?

எதைச் செய்ய வேண்டும்?

எதைச் செய்யக்கூடாது?

இந்தக் கேள்விக்கு
பதில் தேடாமல்

“சமூகம் நல்லா இருக்கணும்”
என்று மட்டும் நினைத்தால்
அது எப்படி நடக்கும்?

ஒரு மாலை

விஜய் தனது நண்பன் அருணாடன்
ஒரு குடியிருப்பின் அருகே
நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அந்தக் குடியிருப்பில்
குழந்தைகள் விளையாடுவதற்காக
ஒரு சிறிய பொதுவான இடம் இருந்தது.

அங்கே

சில நாற்காலிகள்.

சில மரங்கள்.

குழந்தைகள் விளையாட
சிறிய இடம்.

முதியவர்கள் உட்கார
ஒரு மூலையும் இருந்தது.

அந்த இடத்தைப் பார்த்த அருண் சொன்னான்:

“இங்க நல்லா இருக்கே.”

விஜய் சிரித்தான்.

“ஆமாம்.

ஆனா இப்போ
அவ்வளவாக யாரும்
பயன்படுத்த முடியல.”

“ஏன்?”

விஜய் எதுவும் சொல்லாமல்
அந்த இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

ஒரு பகுதியில்
சிலர் தங்கள் பொருட்களை
வைத்து வைத்திருந்தார்கள்.

இன்னொரு பகுதியில்
இரண்டு வாகனங்கள்
நீண்ட நேரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

குழந்தைகள் விளையாட வேண்டிய இடத்தில்
அவர்களுக்கு இடமே இல்லை.

அருண் கேட்டான்:

“இது யாரோட இடம்?”

விஜய் சொன்னான்:

“எல்லாரோட இடம்.”

அருண் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

“அப்படின்னா

யாரும் தங்களுக்காக
முழுசா பயன்படுத்தக்கூடாதுல்ல?”

“அதுதான்.”

அந்த வார இறுதியில்
குடியிருப்பில் ஒரு கூட்டம் நடந்தது.

ஒருவர் சொன்னார்:

“என் வண்டியை
இங்க கொஞ்ச நேரம் நிறுத்தினா
என்ன ஆகும்?”

இன்னொருவர் சொன்னார்:

“என் பொருட்களை
இங்கே வைக்க
சிறிது இடம் தேவை.”

மற்றொருவர் சொன்னார்:

“குழந்தைகள் விளையாட்டுமே.
அவர்களுக்கும் இடம் வேண்டும்.”

அப்போது

ஒரு வயதானவர் மெதுவாகச் சொன்னார்:

“நமக்கு ஒவ்வொருவருக்கும்
தேவை இருக்கிறது.

ஆனா

இந்த இடம்
ஒருவருக்காக மட்டும்
உருவாக்கப்படவில்லை.”

அந்த வார்த்தை
அங்கே இருந்த பலரையும்
யோசிக்க வைத்தது.

விஜய் வீட்டுக்கு வந்தபோது
அவனுடைய அம்மா கேட்டார்:

“கூட்டம் எப்படி நடந்தது?”

விஜய் சொன்னான்:

“எல்லாருக்கும்
தங்களுக்கான காரணம் இருந்தது.

ஆனா

ஒவ்வொருவரும்
தங்களுடைய காரணத்தை மட்டும்
பார்த்தா

மற்றவர்களுக்கு
இடமே இருக்காது.”

அம்மா சிரித்தார்.

“அதுதான் சமூக வாழ்க்கை.”

விஜய் அவளைப் பார்த்தான்.

“எப்படி?”

“நம்முடைய உரிமையை
நாம் மதிக்கிறோம்.

அதே நேரத்தில்

மற்றவருடைய உரிமையையும்
மதிக்கிறோம்.

அந்த இரண்டுக்கும்
நடுவில் இருக்கும்
புரிதல்தான்
சமூக வாழ்க்கையை
நல்லதாக வைத்திருக்கிறது.”

அந்த நாளிலிருந்து
விஜய் ஒரு விஷயத்தை
வேறுவிதமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

ஒரு இடம்
பொதுவானது என்றால்

அது
“யாருடைய இடமும் இல்லை”
என்பதல்ல.

“எல்லோருடைய இடமும்”
என்பதுதான்.

அதனால்

அங்கே நமக்கான இடத்தை
எடுத்துக்கொள்ளும்போது

மற்றவருக்கான இடத்தையும்
விட வேண்டும்.

இதுதான்
நாம் செய்ய வேண்டிய
முதல் விஷயங்களில் ஒன்று.

நம்முடைய உரிமையை
மதிப்பது போல

மற்றவருடைய உரிமையையும்
மதிக்க வேண்டும்.

நாம் பேச வேண்டும்.

ஆனால்
மற்றவரும் பேசுவதற்கு
இடம் கொடுக்க வேண்டும்.

நமக்கு வசதி வேண்டும்.

ஆனால்
அந்த வசதிக்காக
மற்றவருக்கு சிரமம்
ஏற்படுத்தக்கூடாது.

நமக்கு சுதந்திரம் வேண்டும்.

ஆனால்
அந்த சுதந்திரம்
மற்றவருடைய வாழ்க்கையை
பாதிக்கக்கூடாது.

ஒரு சமூகத்தில்
மக்கள் எப்போதும்
ஒத்த கருத்தில் இருக்க முடியாது.

ஒருவருக்கு ஒன்று பிடிக்கும்.

இன்னொருவருக்கு
வேறொன்று பிடிக்கும்.

ஒருவர் ஒரு முடிவை
ஆதரிக்கலாம்.

மற்றொருவர்
அதை ஏற்காமல் இருக்கலாம்.

அதற்காக

அவரை எதிரியாக
பார்க்க வேண்டியதில்லை.

கருத்து வேறுபாடு
மனிதர்களுக்குள் இருக்கலாம்.

மரியாதை இல்லாமை
இருக்க வேண்டியதில்லை.

அதேபோல்

நாம் செய்யக்கூடாத
சில விஷயங்களும் இருக்கின்றன.

ஒருவரைப் பற்றி
முழுமையாகத் தெரியாமல்
அவரைப் பற்றி பேசக்கூடாது.

கேள்விப்பட்ட செய்தியை
உண்மை என்று நினைத்து
மற்றவர்களிடம்
பரப்பக்கூடாது.

சமூக வலைத்தளத்தில்
ஒருவரை அவமானப்படுத்தி
வேடிக்கை பார்க்கக்கூடாது.

நம்முடைய கருத்து
சரியானது என்று நினைத்தாலும்

அதை ஏற்காத ஒருவரை
தாழ்வாகப் பார்க்கக்கூடாது.

நம்முடைய வசதிக்காக
மற்றவரின் நேரத்தை
வீணாக்கக்கூடாது.

நமக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது
என்பதற்காக
அதை மற்றவரை
காயப்படுத்த பயன்படுத்தக்கூடாது.

நாம் செய்த தவறை
 “எல்லோரும் செய்கிறார்கள்”
 என்று சொல்லி
 நியாயப்படுத்தக்கூடாது.

ஒரு நாள்
 அருண் விஜயிடம் கேட்டான்:

“நம்மால எல்லாத்தையும்
 சரியா செய்ய முடியுமா?”

விஜய் சிரித்தான்.

“முடியாது.”

“அப்போ நல்ல சமூகம்
 எப்படி உருவாகும்?”

விஜய் சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“எல்லாரும் perfect-ஆ
 இருக்கணும்னு இல்லை.

ஆனா

நம்முடைய செயல்
 மற்றவரை எப்படி பாதிக்கும்
 என்று யோசிக்கணும்.”

அருண் அமைதியாகக் கேட்டான்.

“அதுதான் போதுமா?”

விஜய் சொன்னான்:

“அது ஒரு நல்ல தொடக்கம்.”

சமூகத்தில் வாழ்வது என்றால்

நம்முடைய வாழ்க்கையை மட்டும்
பார்த்து வாழ்வது அல்ல.

நாம் எடுக்கும் ஒரு முடிவு
வேறொருவரின் வாழ்க்கையையும்
தொடலாம்.

நாம் பேசும் ஒரு வார்த்தை
ஒருவரை உயர்த்தலாம்.

அதே வார்த்தை
வேறொரு நேரத்தில்
ஒருவரை காயப்படுத்தவும் முடியும்.

நாம் பகிரும் ஒரு தகவல்
ஒருவருக்கு உதவலாம்.

தவறான தகவல் என்றால்
ஒருவருடைய வாழ்க்கையையே
பாதிக்கலாம்.

நாம் கொடுக்கும் ஒரு சிறிய இடம்
ஒருவருக்கு
பெரிய நிம்மதியாக இருக்கலாம்.

அதனால்

**சமூகப் பொறுப்பு என்பது
பெரிய செயல்களில் மட்டும் இல்லை.**

நாம் தினமும்
எப்படி நடந்து கொள்கிறோம்
என்பதிலேயே அது இருக்கிறது.

ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக

நாம் முதலில்
மற்றவரை மனிதராகப் பார்க்க வேண்டும்.

அவருடைய வயது
என்ன?

அவருடைய வேலை
என்ன?

அவருடைய வசதி
எவ்வளவு?

அவருடைய கருத்து
என்ன?

அவர் நம்மைப் போல
இருக்கிறாரா?

என்பதைத் தாண்டி

“அவருக்கும்
என்னைப் போலவே
மரியாதையுடன் வாழும் உரிமை இருக்கிறது”

என்பதை உணர வேண்டும்.

அன்று மாலை
விஜய் மீண்டும்
அந்தப் பொதுவான இடத்திற்குச் சென்றான்.

குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு முதியவர்
நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஒருவர் தன் வாகனத்தை
சரியான இடத்தில் நிறுத்தினார்.

மற்றொருவர்
தன் பொருட்களை
அங்கிருந்து எடுத்துச் சென்றார்.

இடம் பெரியதாக
மாறவில்லை.

ஆனால்

அதைப் பயன்படுத்தும்
மனிதர்களின் எண்ணம்
சிறிது மாறியிருந்தது.

விஜய் அதை பார்த்து
அமைதியாகச் சிரித்தான்.

அவனுக்குப் புரிந்தது.

சமூகம் மாறுவது
எப்போதும் பெரிய நிகழ்வாக
தெரியாது.

சில நேரங்களில்

ஒருவர் கொஞ்சம்
பின்வாங்குவதில் இருக்கும்.

ஒருவர்
மற்றவருக்கு இடம் கொடுப்பதில் இருக்கும்.

ஒருவர்
தன் தவறை ஒப்புக்கொள்வதில் இருக்கும்.

ஒருவர்
தெரியாதவரையும்
மரியாதையுடன் நடத்துவதில் இருக்கும்.

நாம் செய்ய வேண்டியது:

மரியாதை.

பொறுப்பு.

புரிதல்.

ஒத்துழைப்பு.

நேர்மை.

மற்றவரின் உரிமைக்கான
கவனம்.

நாம் செய்யக்கூடாது:

அலட்சியம்.

அவமதிப்பு.

பொய்யான தகவல்.

சுயநலம்.

மற்றவருடைய உரிமையை
மீறுவது.

நம்முடைய தவறை
நியாயப்படுத்துவது.

இவை பெரிய வார்த்தைகள் அல்ல.

இவை நாம் தினமும்
வாழும் விதம்.

ஒரு நல்ல சமூகம்
“நல்ல மனிதர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள்”
என்பதால் மட்டும் உருவாகாது.

ஒவ்வொருவரும்
தன் வாழ்க்கையை வாழும்போது
மற்றவரின் வாழ்க்கைக்கும்
இடம் கொடுக்கும்போது
அது உருவாகிறது.

நமக்கு உரிமை இருக்கிறது.

அவர்களுக்கும் உரிமை இருக்கிறது.

நமக்கு சுதந்திரம் இருக்கிறது.

அவர்களுக்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது.

நமக்கு கனவு இருக்கிறது.

அவர்களுக்கும் கனவு இருக்கிறது.

இந்த உணர்வு
மனதில் வந்துவிட்டால்

“எனக்கு மட்டும்”
என்ற எண்ணம் குறைந்து,

“நமக்கும்”
என்ற எண்ணம் வளரத் தொடங்கும்.

அதுதான்
ஒரு நல்ல சமூகத்தின்
அடித்தளம்.

ஒரு நல்ல சமூகம்
யாரோ ஒருவர் வந்து
உருவாக்கித் தருவது அல்ல.

நாம் ஒவ்வொருவரும்
தினமும் எப்படி வாழ்கிறோம்
என்பதிலிருந்து அது உருவாகிறது.

நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு நல்ல செயலும்
அந்த சமூகத்தில்
ஒரு நல்ல இடத்தை உருவாக்குகிறது.

நாம் தவிர்க்கும் ஒவ்வொரு தவறும்
மற்றொருவரின் வாழ்க்கைக்கு
ஒரு சிறிய பாதுகாப்பாகிறது.

அதனால்

சமூகம் நல்லதாக வேண்டும்
என்று காத்திருக்க வேண்டாம்.

நாம் நல்ல முறையில் வாழத் தொடங்கும்
அந்த இடத்திலேயே

ஒரு நல்ல சமூகம்
உருவாகத் தொடங்குகிறது.

மனிதநேயம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 4 — ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக நாம் என்ன செய்யக்கூடாது?

முந்தைய அத்தியாயத்தில்
ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக
நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்
என்று பார்த்தோம்.

ஆனால்

சில நேரங்களில்
ஒரு சமூகத்திற்கு நன்மை செய்வதைவிட

நாம் செய்யும் சில தவறுகளை
தவிர்ப்பதே பெரிய உதவியாக இருக்கும்.

ஒரு நாள்

அருண் தனது நண்பன் விஜயிடம்
ஒரு செய்தியைக் காட்டினான்.

“டேய்,
இதைப் பார்த்தியா?

நம்ம ஊர்ல
ஒரு பெரிய சம்பவம் நடந்திருக்காம்.”

விஜய் செய்தியைப் படித்தான்.

“இது எப்போ நடந்தது?”

“தெரியல.”

“யார் சொன்னது?”

“அதுவும் தெரியல.

ஆனா நிறைய பேர்
share பண்ணிருக்காங்க.”

விஜய் சிரித்தான்.

“நிறைய பேர் அனுப்பியிருக்காங்கன்னா
உண்மைன்னு அர்த்தமா?”

அருண் கொஞ்சம் தயங்கினான்.

“இல்ல...”

இருவரும் அந்தச் செய்தியைப் பற்றி
தேடிப் பார்த்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில்
அது பல வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த
ஒரு சம்பவம் என்பதும்,

அதில் சில தகவல்கள்
மாற்றப்பட்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

அருண் சொன்னான்:

“நல்ல வேளை
நான் இன்னும் forward பண்ணல.”

அந்த ஒரு அனுப்பப்படாத செய்தி
அன்று யாரையும் பாதிக்கவில்லை.

ஆனால்

அது அருணுக்கு
ஒரு பாடமாக இருந்தது.

கையில் வந்த தகவல் எல்லாம்
அனுப்ப வேண்டியதில்லை.

சமூக வலைத்தளம்
நம்மை எல்லோரையும்
ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கமாக்கிவிட்டது.

ஒரு செய்தி
சில நொடிகளில்
பல நூறு பேரை சென்றடைகிறது.

அதனால்

நம்முடைய ஒரு share கூட
சிறிய விஷயம் அல்ல.

ஒருவரைப் பற்றிய தவறான தகவல்
அவருடைய பெயரைப் பாதிக்கலாம்.

ஒரு குடும்பத்தைப் பற்றி
பொய்யான செய்தி
பிரச்சனையை உருவாக்கலாம்.

ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி
தவறான தகவல்
தேவையில்லாத பயத்தை உருவாக்கலாம்.

அதனால்

தெரியாததைப் பரப்பாமல் இருப்பது
ஒரு சமூகப் பொறுப்பு.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு

விஜயும் அருணும்
ஒரு கடையில் நின்றிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு முன்
ஒரு புதிய ஊழியர்
வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் கொஞ்சம் மெதுவாக
வேலை செய்தார்.

அருண் மெதுவாகச் சொன்னான்:

“இவருக்கு வேலை
சரியா வரல போல.”

விஜய் உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

சிறிது நேரத்தில்
அந்த ஊழியர்
ஒரு வயதான வாடிக்கையாளருக்கு
மிகவும் பொறுமையாக உதவினார்.

அருண் அதைப் பார்த்தான்.

“நான் அவசரமா
முடிவு பண்ணிட்டேன்.”

விஜய் சொன்னான்:

“நமக்குத் தெரியாத
ஒரு வாழ்க்கையைப் பற்றி
ஒரு நிமிஷத்துல
முடிவு பண்ணிடுறோம்.”

அருண் சிரித்தான்.

“அது உண்மைதான்.”

அந்த நாளுக்குப் பிறகு
ஒருவரைப் பார்த்தவுடன்
உடனே ஒரு முடிவுக்கு வராமல்
சிறிது நேரம் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

அதேபோல்

ஒருவருடைய தனிப்பட்ட விஷயம்
நமக்குத் தெரிந்துவிட்டது என்பதற்காக
அதை மற்றவர்களிடம் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஒருவர் செய்த தவறு
நமக்குத் தெரிந்துவிட்டது என்பதற்காக
அவருடைய முழு வாழ்க்கையையும்
அந்தத் தவறால் அளக்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவருடைய வாழ்க்கை
நம்முடைய வாழ்க்கையைப் போல
இல்லை என்பதற்காக
அதைத் தவறான வாழ்க்கை
என்று முடிவு செய்ய முடியாது.

சமூகத்தில்
வேறுபாடுகள் இருப்பது இயல்புதான்.

அந்த வேறுபாடுகளை
பிரச்சனையாக மாற்றுவது
நம்முடைய அணுகுமுறையில்தான்
தொடங்குகிறது.

ஒரு மாலை

அருண் விஜயிடம் கேட்டான்:

“நம்முடைய சுதந்திரத்துக்கும்
ஒரு எல்லை இருக்கா?”

விஜய் கேட்டான்:

“எதுக்கு கேக்கற?”

“நமக்கு பிடிச்ச மாதிரி
நாம் வாழணும்னு நினைக்கிறோம்.

அது சரிதானே?”

“சரி.”

“அப்போ
எல்லை எங்கே?”

விஜய் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு சொன்னான்.

“நம்முடைய சுதந்திரம்
இன்னொருவருடைய வாழ்க்கையை
பாதிக்க ஆரம்பிக்கிற இடத்தில்தான்
அந்தக் கேள்வி வரும்.”

அருண் அமைதியாக இருந்தான்.

அந்த பதில்
அவனுக்குப் புரிந்தது.

ஒரு சமூகத்தில்
ஒவ்வொருவருக்கும்
தங்கள் வாழ்க்கையை வாழ
உரிமை இருக்கிறது.

ஆனால்

அந்த உரிமையைப் பயன்படுத்தும்போது
மற்றவர்களின் இடத்தையும்
கருத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

அதனால்

பொது இடத்தை
நமக்காக மட்டும் பயன்படுத்துவது,

வரிசையில்
மற்றவர்களைத் தாண்டிச் செல்வது,

நம்முடைய வசதிக்காக
மற்றவர்களுக்கு சிரமம் ஏற்படுத்துவது,

அதிகாரம் இருப்பதால்
மற்றவரை அழுத்துவது

போன்றவை
சிறிய விஷயங்களாகத் தோன்றினாலும்

அவை சேர்ந்து
ஒரு சமூகத்தின் சூழலை மாற்றுகின்றன.

“எனக்கு என்ன?”
என்ற எண்ணமும்
சில நேரங்களில்
அதே பிரச்சனையை உருவாக்கும்.

ஒருவர் தவறாக நடத்தப்பட்டால்
அதைப் பார்த்தும்
நாம் எதுவும் செய்யாமல் இருக்கலாம்.

ஒரு அநியாயம் நடந்தால்
“அது அவர்களுடைய விஷயம்”
என்று கடந்து செல்லலாம்.

ஒவ்வொரு விஷயத்திலும்
நாம் தலையிட வேண்டியதில்லை.

ஆனால்

நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிந்த
ஒரு தவறை
வசதிக்காக மட்டும்
புறக்கணிப்பது சரியா?

என்ற கேள்வியை
நமக்குள் கேட்கலாம்.

அன்று இரவு

அருண் தன் கைபேசியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரு புதிய செய்தி வந்திருந்தது.

முன்பு போல
உடனே forward செய்யவில்லை.

அவன் முதலில் படித்தான்.

பிறகு யோசித்தான்.

“இது உண்மையா?”

என்று பார்த்தான்.

உறுதி இல்லை.

அவன் கைபேசியை
அப்படியே வைத்துவிட்டான்.

சில நொடிகள்தான்.

ஆனால்

அந்தச் சிறிய இடைவெளி
அவனுடைய செயலையும்
மாற்றியது.

சமூகத்தில்
நாம் செய்யக்கூடாதவை
எல்லாம் ஒரு பெரிய பட்டியல் அல்ல.

சில நேரங்களில்

தெரியாததைப் பேசாமல் இருப்பது.

யோசிக்காமல் பகிராமல் இருப்பது.

அவசரமாக ஒருவரை மதிப்பிடாமல் இருப்பது.

நம்முடைய சுதந்திரத்தால்
மற்றவருக்கு பாதிப்பு வருகிறதா
என்று பார்ப்பது.

“எனக்கு என்ன?”

என்று எல்லாவற்றையும்

கடந்து செல்லாமல் இருப்பது.

இவ்வளவு புரிதல் இருந்தாலே
நம்முடைய சமூக வாழ்க்கையில்
பல தேவையற்ற பிரச்சனைகள்
குறையத் தொடங்கும்.

ஒரு நல்ல சமூகம்
நாம் செய்யும் நல்ல செயல்களால் மட்டும்
உருவாகவில்லை.

நாம் தவிர்க்கும் சில தவறுகளாலும்
அது பாதுகாக்கப்படுகிறது.

அதனால்

நாம் பேசுவதற்கு முன்
சிறிது யோசிப்போம்.

பகிர்வதற்கு முன்
உண்மையைப் பார்ப்போம்.

தீர்ப்பு சொல்லும் முன்
முழு விஷயத்தையும் புரிந்துகொள்வோம்.

நம்முடைய உரிமையைப் பயன்படுத்தும்போது
மற்றவரின் இடத்தையும் நினைப்போம்.

அப்போது

நாம் வாழும் சமூகத்தில்
தேவையில்லாத சில சுவர்கள்
மெதுவாக குறையும்.

மனிதர்களுக்குள்
புரிதலுக்கான இடம்
கொஞ்சம் பெரிதாகும்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில்
ஒரு சமூகத்தில்
“மற்றவர்” என்ற எண்ணம் எப்படி உருவாகிறது,

அதை எப்படி “நம்மவர்” என்ற உணர்வாக மாற்றலாம்
என்பதைப் பார்ப்போம்.

மனிதநேயம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 5 — சமூகப் பொறுப்பு மனதில் எப்படி பதியும்?

ஒரு பள்ளியில்

ஒருநாள்

ஆசிரியர்

மாணவர்களிடம் கேட்டார்:

“நீங்கள் பெரியவர்களாகும்போது
என்ன ஆக வேண்டும்?”

ஒருவர் சொன்னான்:

“மருத்துவர்.”

இன்னொருவர்:

“பொறியாளர்.”

மற்றொருவர்:

“ஆசிரியர்.”

இன்னொருவர்:

“விஞ்ஞானி.”

ஒவ்வொருவருக்கும்

ஒரு கனவு இருந்தது.

ஆசிரியர் சிரித்தபடி கேட்டார்:

“அது நல்லது.

ஆனால்

நீங்கள் எந்த வேலை செய்தாலும்,

இந்த சமூகத்திற்கு
நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

மாணவர்கள் அமைதியாகிவிட்டார்கள்.

அந்தக் கேள்விக்கு
உடனடியாக பதில் சொல்ல
யாருக்கும் தெரியவில்லை.

சமூகப் பொறுப்பு என்றால்

பெரிய வயதில்
செய்ய வேண்டிய ஒன்று என்று

பல குழந்தைகள் நினைக்கிறார்கள்.

“நான் இன்னும் சிறியவன்.”

“நான் இன்னும் பள்ளியில் படிக்கிறேன்.”

“நான் என்ன செய்ய முடியும்?”

என்று நினைக்கலாம்.

ஆனால்

பொறுப்பு என்பது
வயது வந்த பிறகு மட்டும்
வருவது அல்ல.

அது

சிறிய வயதிலேயே
மனதில் உருவாகத் தொடங்குகிறது.

ஒரு குழந்தை

வீட்டில்
தனது பொருட்களை மட்டும்
கவனிக்க கற்றுக்கொள்ளலாம்.

அதே குழந்தை

பள்ளியில்
தனக்கு மட்டும் அல்லாமல்
தன் நண்பனையும் நினைக்க கற்றுக்கொள்ளலாம்.

அங்கேதான்

ஒரு சிறிய மாற்றம் தொடங்குகிறது.

“எனக்கு என்ன?”

என்ற எண்ணத்திலிருந்து

“நமக்கு என்ன?”

என்ற எண்ணத்திற்கு.

ஒரு நாள்

அந்தப் பள்ளியில்
மாணவர்களுக்கு ஒரு புதிய பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு வகுப்பும்

ஒரு மாதத்திற்கு
ஒரு சிறிய சமூக முயற்சியை
தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

எந்தப் பெரிய திட்டமும் இல்லை.

பணம் வசூலிக்க வேண்டியதில்லை.

பெரிய மேடை தேவையில்லை.

மாணவர்கள் தங்களால்
செய்யக்கூடிய ஒன்றை
தாங்களே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

மாணவர்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்தார்கள்.

சிலர் குழந்தைகளுக்காக
புத்தகங்களைப் பகிரலாம் என்றார்கள்.

சிலர் முதியவர்களுடன்
நேரம் செலவிடலாம் என்றார்கள்.

சிலர் பள்ளியில்
இளைய மாணவர்களுக்கு
படிப்பில் உதவலாம் என்றார்கள்.

ஒரு குழு

தங்களுக்குத் தெரிந்த
ஒரு திறமையை
மற்றவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்கலாம் என்றது.

ஆசிரியர் எந்தக் குழுவையும்
தேர்ந்தெடுக்கவில்லை.

அவர்கள் தாங்களே
தேர்ந்தெடுக்க அனுமதித்தார்.

அதுதான் முக்கியம்.

ஏனென்றால்

ஒருவரிடம்

“இதைச் செய்”

என்று சொல்லும்போது

அவர் ஒரு வேலையை
செய்யலாம்.

ஆனால்

“நீ என்ன செய்ய முடியும்?”

என்று கேட்கும்போது

அவர் யோசிக்கத் தொடங்குகிறார்.

அந்த யோசனைதான்

பொறுப்பின் தொடக்கம்.

அந்தக் குழுவில் இருந்த
ஒரு மாணவன் கார்த்திக்.

அவன் வீட்டிற்குச் சென்றதும்
தன் தந்தையிடம் சொன்னான்:

“அப்பா,

எங்களுக்கு சமூகப் பொறுப்பு
பற்றிப் பேசினாங்க.”

தந்தை கேட்டார்:

“நீ என்ன செய்யப் போற?”

கார்த்திக் சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“தெரியல.”

தந்தை சிரித்தார்.

“தெரியாதது பரவாயில்லை.

ஆனா

நீ யோசிக்க ஆரம்பிச்சுட்ட.

அதுவே நல்ல விஷயம்.”

அந்த வார்த்தை
கார்த்திக்கின் மனதில் நின்றது.

அடுத்த நாள்

கார்த்திக் தனது நண்பர்களுடன்
பேசினான்.

“நம்மால பெரிய விஷயம்
செய்ய முடியாது.

ஆனா

நமக்குத் தெரிஞ்சதை
யாருக்காவது பயன்படுத்திக்கொடுக்கலாம்.”

அவர்கள்
ஒரு சிறிய முயற்சியைத் தொடங்கினார்கள்.

பள்ளியில்

சில மாணவர்களுக்கு
ஒரு பாடம் புரியவில்லை.

அவர்களுடன்
மாலை நேரத்தில் அமர்ந்து
படிக்க உதவத் தொடங்கினார்கள்.

முதலில்

அது ஒரு மணி நேரம்.

பிறகு

அவர்கள் இல்லாத நாளில்
அந்த மாணவர்களே கேட்டார்கள்.

“இன்று வரமாட்டீங்களா?”

அப்போது கார்த்திக்கிற்கு
ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

தான் பெரிய வேலை
எதுவும் செய்யவில்லை.

ஆனால்

தன் நேரம்
வேறொருவருடைய நாளை
சிறிது எளிதாக்கியிருந்தது.

அதுதான் குழந்தைகளின் மனதில்
சமூகப் பொறுப்பு பதியும் ஒரு வழி.

அவர்களிடம்
பெரிய வார்த்தைகளை
சொல்வதல்ல.

அவர்களுக்கு

சிறிய பொறுப்புகளை
கொடுத்து,

அவர்கள் செய்ததை
மதித்து,

அவர்கள் அனுபவத்தை
அவர்களே புரிந்துகொள்ள
விடுவது.

இளைஞர்களுக்கும்
இதுவே பொருந்தும்.

இன்றைய இளைஞர்களிடம்
அறிவு இருக்கிறது.

தொழில்நுட்பம் தெரியும்.

புதிய விஷயங்களை
வேகமாக கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

உலகத்தைப் பற்றி
அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும்
அவர்களுக்கு அதிகம்.

அவர்களிடம்
“நீங்கள் நாளைய தலைமுறை”

என்று மட்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால்

அவர்களின் இன்றைய பங்கு
மறைந்து போய்விடும்.

அவர்கள்

இன்றைய சமூகத்தின் ஒரு பகுதி.

அதனால்

அவர்களுக்கு
பொறுப்பும் இன்றே தேவை.

ஒரு இளைஞனிடம்

“சமூகத்துக்காக ஏதாவது செய்”

என்று சொல்வது எளிது.

ஆனால்

“உன்னிடம் இருக்கும் திறமையை
சமூகத்திற்கு எப்படி பயன்படுத்தலாம்?”

என்று கேட்பது
அவனை வேறு விதமாக
யோசிக்க வைக்கும்.

ஒருவருக்கு
தொழில்நுட்பம் தெரிந்திருக்கலாம்.

இன்னொருவருக்கு
கற்பிக்கும் திறன் இருக்கலாம்.

மற்றொருவருக்கு
மக்களுடன் பேசும் திறன் இருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு
கலை தெரிந்திருக்கலாம்.

மற்றொருவருக்கு
ஒரு பிரச்சனையைப் பார்த்து
புதிய தீர்வு யோசிக்கும் திறன் இருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு திறமையும்

ஒருவரின் தனிப்பட்ட முன்னேற்றத்திற்காக மட்டும்
இருக்க வேண்டியதில்லை.

அது

மற்றவர்களுக்கும்
பயனாக முடியும்.

ஆனால்

இங்கே ஒரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது.

குழந்தைகளையும்
இளைஞர்களையும்

சமூகப் பொறுப்பு என்ற பெயரில்
சுமையாக்கக் கூடாது.

அவர்கள்

உலகத்தின் எல்லா பிரச்சனைகளையும்
தீர்க்க வேண்டியவர்கள் அல்ல.

அவர்களுக்கு

“நீங்கள்தான் சமூகத்தை மாற்ற வேண்டும்”

என்று அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

அவர்களுக்கு தேவையானது

பொறுப்பை உணரும் மனம்.

“என்னால் முடிந்ததை
நான் செய்யலாம்”

என்ற எண்ணம்.

அந்தப் பள்ளியின்
ஆசிரியர் ஒருநாள்
மாணவர்களிடம் சொன்னார்:

“நீங்கள் செய்தது
பெரிய விஷயம் இல்லை.

ஆனால்

நீங்கள் ஒரு விஷயத்தை
புரிந்துகொண்டீர்கள்.

ஒரு சமூகத்திற்கு
நல்லது நடக்க

எப்போதும்
யாராவது ஒருவர் வந்து
தொடங்க வேண்டும் என்று
காத்திருக்க வேண்டியதில்லை.

நாமும் தொடங்கலாம்.”

மாணவர்கள் அமைதியாகக் கேட்டார்கள்.

இந்த முறை

அவர்களுக்கு அந்த வார்த்தைகள்
புதியதாகத் தெரியவில்லை.

ஏனென்றால்

அவர்கள் அதை
ஏற்கனவே வாழ்ந்து பார்த்திருந்தார்கள்.

குழந்தைகளின் மனதில்
சமூகப் பொறுப்பு பதிய வேண்டும் என்றால்

அவர்களுக்கு

நல்ல வார்த்தைகள் மட்டும்
கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

நல்ல அனுபவங்களும்
கொடுக்க வேண்டும்.

வீட்டில்

அவர்களின் கருத்தைக் கேட்க வேண்டும்.

பள்ளியில்

அவர்களுக்கு பொறுப்பு கொடுக்க வேண்டும்.

சமூகத்தில்

அவர்கள் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு
கொடுக்க வேண்டும்.

அவர்கள் செய்த சிறிய நல்ல செயலையும்

“இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை”

என்று குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது.

ஏனென்றால்

ஒரு சிறிய பொறுப்பு

ஒரு சிறிய அனுபவமாகத் தொடங்கி,

ஒருநாள்

ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை முறையாக
மாறலாம்.

இன்று

ஒரு குழந்தை

தன் நண்பனை நினைக்கிறது.

நாளை

அது தன் வகுப்பை நினைக்கும்.

பிறகு

தன் பள்ளியை நினைக்கும்.

அதன்பிறகு

தான் வாழும் சமூகத்தை நினைக்கும்.

ஒரு இளைஞன்

தன் திறமை தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு மட்டும்
பயன்பட வேண்டியதில்லை என்பதை உணர்கிறான்.

அங்கிருந்து

சமூகப் பொறுப்பு

ஒரு பாடமாக இல்லாமல்

ஒரு இயல்பாக மாறத் தொடங்குகிறது.

ஒரு நல்ல சமூகத்தை உருவாக்க

பெரியவர்கள் மட்டும் போதாது.

குழந்தைகளின் மனதில்

விதைக்கப்படும் எண்ணங்களும்,

இளைஞர்களுக்கு
கொடுக்கப்படும் வாய்ப்புகளும்,

அவர்கள் பார்க்கும்
முன்மாதிரிகளும்

அந்த சமூகத்தின்
அடுத்த வடிவத்தை உருவாக்குகின்றன.

அதனால்

குழந்தைகளிடம்

“நல்ல சமூகத்தை உருவாக்குங்கள்”

என்று மட்டும் சொல்ல வேண்டாம்.

அவர்கள் வாழும் இடத்திலேயே

“நீயும் அதில் ஒரு பங்கு”

என்பதை உணரச் செய்ய வேண்டும்.

இளைஞர்களிடம்

“நீங்கள் நாளையை மாற்ற வேண்டும்”

என்று மட்டும் சொல்ல வேண்டாம்.

“இன்றே உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்?”

என்று கேட்க வேண்டும்.

ஏனென்றால்

ஒரு குழந்தையின் மனதில்
விதைக்கப்படும் பொறுப்பு,

ஒரு இளைஞனின் செயலாக மாறும்.

ஒரு இளைஞனின் செயல்கள்

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாக மாறும்.

ஒரு சமூகத்தின் பண்பு

ஒருநாள்

ஒரு நாட்டின் முகமாகவும்,

ஒரு உலகத்தின் நம்பிக்கையாகவும்
மாறலாம்.

பொறுப்பு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 6 — ஒரு சமூகத்தின் பொறுப்பு அடுத்த தலைமுறையிடம்

ஒரு மாலை

விஜய்

தனது நண்பன் அருணுடன்

ஒரு தேநீர் கடையில் அமர்ந்திருந்தான்.

அருண் திடீரென்று கேட்டான்:

“நம்ம குழந்தைகளுக்கு

எல்லாத்தையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம்.

ஆனா

அவங்க நம்மகிட்ட

என்ன கற்றுக்கிறாங்கன்னு

நாம யோசிக்கிறோமா?”

விஜய் அவனைப் பார்த்தான்.

“என்ன சொல்ற?”

அருண் சிரித்தான்.

“நாம் சொல்ற வார்த்தைகளைவிட

நாம் வாழ்ற வாழ்க்கையைத்தான்

அவங்க அதிகமா பார்க்கிறாங்க.”

விஜய் சில நொடிகள்

எதுவும் பேசவில்லை.

அந்தக் கேள்வி
அவனுக்குள் போய்ச் சேர்ந்தது.

ஒரு குழந்தை

உலகத்தைப் பற்றி
பிறக்கும்போதே
எல்லாம் தெரிந்து கொண்டு
வருவதில்லை.

அது

பார்த்து கற்கிறது.

கேட்டு கற்கிறது.

அனுபவித்து கற்கிறது.

சில நேரங்களில்

நாம் சொல்லாததையும்
கற்றுக்கொள்கிறது.

அதனால்

ஒரு குழந்தையை வளர்ப்பது
ஒரு குடும்பத்தின் வேலை மட்டும் அல்ல.

அது வாழும்
சுற்றுச்சூழலும்

அதன் மனதை உருவாக்குகிறது.

ஒரு குழந்தை

பெரியவர்கள்
ஒருவரை ஒருவர் மதித்து பேசுவதைப் பார்த்தால்,

மரியாதை
எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று
அது கற்றுக்கொள்கிறது.

ஒருவர் தவறு செய்தால்

அவரை அவமானப்படுத்தாமல்
புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வதைப் பார்த்தால்,

தவறு செய்தவரையும்
மனிதராகப் பார்க்க கற்றுக்கொள்கிறது.

ஒருவர் வேறுபட்டவர் என்ற காரணத்தால்
அவரை ஒதுக்காமல் இருப்பதைப் பார்த்தால்,

வேறுபாடு
பயப்பட வேண்டிய ஒன்று அல்ல என்று
புரிந்துகொள்கிறது.

அதனால்

குழந்தைகளுக்கு
நாம் கொடுக்கும் மிகப் பெரிய கல்வி

சில நேரங்களில்

நாம் அவர்களுக்கு
சொல்லும் வார்த்தைகளில் இல்லை.

நாம் அவர்களுக்கு
காட்டும் வாழ்க்கையில் இருக்கிறது.

ஒரு பள்ளியில்

ஒரு மாணவன்
வகுப்பில் அமைதியாக இருந்தான்.

ஆசிரியர் கேட்டார்:

“என்ன ஆச்சு?”

அவன் முதலில்
எதுவும் சொல்லவில்லை.

மீண்டும் கேட்டபோது

“எனக்கு ஒரு பிரச்சனை இருக்கு”

என்றான்.

ஆசிரியர் உடனே
அவனுக்கு அறிவுரை சொல்லவில்லை.

“முதலில் சொல்லு.

நான் கேட்கிறேன்.”

என்றார்.

அந்த ஒரு வாக்கியம்

அந்த மாணவனுக்கு
பாதுகாப்பான இடமாக மாறியது.

அவன் பேசத் தொடங்கினான்.

சில நேரங்களில்

ஒரு குழந்தைக்கு
தேவைப்படும் உதவி

ஒரு பெரிய தீர்வு அல்ல.

யாராவது ஒருவர்
தன்னை உண்மையாகக் கேட்பது.

அதனால்

ஒரு நல்ல சமூகம்

குழந்தைகளுக்கு
வெறும் கல்வியை மட்டும்
கொடுக்கக் கூடாது.

அவர்கள் கேள்வி கேட்கும்
இடத்தையும் கொடுக்க வேண்டும்.

அவர்கள் பயப்படாமல்
பேசும் இடத்தையும் கொடுக்க வேண்டும்.

தவறு செய்தால்
திருத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பையும்
கொடுக்க வேண்டும்.

“நீ ஏன் இப்படிச் செய்தாய்?”

என்று கேட்பதோடு நிற்காமல்

“இப்போது இதிலிருந்து
என்ன கற்றுக்கொள்ளலாம்?”

என்றும் கேட்க வேண்டும்.

இளைஞர்களுக்கும்
இதுவே முக்கியம்.

ஒரு இளைஞன்

எல்லாவற்றையும்
தெரிந்தவனாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

அவன் சில முடிவுகளில்
தவறு செய்யலாம்.

சில நேரங்களில்
தன் பாதையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கலாம்.

சில விஷயங்களில்
அவனுடைய கருத்து
பெரியவர்களின் கருத்திலிருந்து
மாறுபடலாம்.

அதற்காக

அவனை உடனே

“உனக்கு எதுவும் தெரியாது”

என்று முடித்துவிடக் கூடாது.

அவன் பேசட்டும்.

அவன் கேட்கட்டும்.

அவன் கேள்வி கேட்கட்டும்.

அவனும் கேட்கும் மனிதர்களை
சந்திக்கட்டும்.

அங்குதான்

ஒரு தலைமுறைக்கும்
மற்றொரு தலைமுறைக்கும்
இடையில் பாலம் உருவாகிறது.

ஒரு நல்ல சமூகம்

இளைஞர்களிடம்
பொறுப்பை எதிர்பார்க்கும் போது,

அவர்களுக்கு
வாய்ப்பையும் கொடுக்க வேண்டும்.

அவர்கள்

ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்தலாம்.

ஒரு குழுவை வழிநடத்தலாம்.

ஒரு புதிய முயற்சியைத் தொடங்கலாம்.

ஒரு பிரச்சனைக்குத் தீர்வு
யோசிக்கலாம்.

அவர்களின் திறமையை
சமூகத்துடன் இணைக்கலாம்.

அவர்கள் செய்த முயற்சி
முழுமையாக வெற்றி பெறாமல் போகலாம்.

அதுவும் பரவாயில்லை.

ஒவ்வொரு முயற்சியும்
ஒரு அனுபவம்.

ஒவ்வொரு அனுபவமும்
ஒரு கற்றல்.

ஒரு இளைஞனிடம்
பொறுப்பு கொடுத்து

அவன் தவறு செய்தவுடன்

“பார்த்தாயா?

நான் சொன்னேனே!”

என்று சொன்னால்

அவன் அடுத்த முறை
பொறுப்பை ஏற்கவே பயப்படலாம்.

அதற்கு பதிலாக

“எங்கே தவறு நடந்தது?

அடுத்த முறை எப்படி
வேறுவிதமாக செய்யலாம்?”

என்று கேட்டால்

அவன் பொறுப்பிலிருந்து
ஓடாமல்,

அதைப் புரிந்துகொள்ளத்
தொடங்குவான்.

ஒரு சமூகத்தின்
அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்குவது

அவர்களுக்கு
எவ்வளவு தகவல் தெரியும் என்பதால் மட்டும்
தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை.

அவர்கள்

எப்படி சிந்திக்கிறார்கள்,

எப்படி முடிவு செய்கிறார்கள்,

மற்றவர்களை எப்படி பார்க்கிறார்கள்,

தங்களுடைய திறமையை
எதற்காக பயன்படுத்துகிறார்கள்,

தவறு நேர்ந்தால்
எப்படி திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள்

என்பதாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

அதனால்

குழந்தைகளை
நாம் பாதுகாக்க வேண்டும்.

ஆனால்

அவர்களை எப்போதும்
பாதுகாப்புக்குள் மட்டும்
வைத்திருக்கக் கூடாது.

அவர்களுக்கு

சிந்திக்க இடம் வேண்டும்.

கேள்வி கேட்க இடம் வேண்டும்.

தேர்வு செய்ய வாய்ப்பு வேண்டும்.

தவறிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள
இடம் வேண்டும்.

பொறுப்பை அனுபவிக்க
வாய்ப்பு வேண்டும்.

இவை இல்லாமல்

ஒரு தலைமுறையிடம்
“பொறுப்பாக இருங்கள்”

என்று மட்டும் சொல்வது
முழுமையான அணுகுமுறை அல்ல.

ஒரு நாள்

அந்தப் பள்ளியில்
மாணவர்களின் கூட்டம் நடந்தது.

ஒரு சிறிய பிரச்சனை பற்றி
அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆசிரியர்
முடிவை சொல்லவில்லை.

“நீங்களே யோசிங்க.

என்ன செய்யலாம்?”

என்றார்.

மாணவர்கள் பேசினார்கள்.

சில கருத்துகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

சில கருத்துகள் மாற்றப்பட்டன.

இறுதியில்

அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

அந்த நாள்

அவர்கள் ஒரு பிரச்சனையை
மட்டும் தீர்க்கவில்லை.

ஒரு முடிவை
எப்படி உருவாக்குவது என்பதையும்
கற்றுக்கொண்டார்கள்.

இதுதான்

ஒரு சமூகத்தின்
அடுத்த தலைமுறைக்கான
உண்மையான பொறுப்பு.

அவர்களுக்காக
எல்லாவற்றையும் செய்து கொடுப்பது அல்ல.

அவர்கள்

தாங்களாகச் சிந்திக்க,

தாங்களாகப் பேச,

தாங்களாக முயற்சி செய்ய,

தாங்களாகப் பொறுப்பை ஏற்க

ஒரு நல்ல சூழலை உருவாக்குவது.

இன்று

ஒரு குழந்தை
நம்மைப் பார்க்கிறது.

ஒரு இளைஞன்
நம்மை கவனிக்கிறான்.

நாம் அவர்களுக்கு
என்ன சொல்கிறோம் என்பது முக்கியம்.

ஆனால்

அதைவிட

நாம் எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதே
அவர்களின் மனதில்
நீண்ட காலம் நிற்கலாம்.

அதனால்

அடுத்த தலைமுறையை
உருவாக்குவது

அவர்களின் வேலை மட்டும் அல்ல.

அவர்களைச் சுற்றி வாழும்
ஒவ்வொருவரின் பொறுப்பும்.

ஒரு குழந்தைக்கு
நல்ல சூழல் கிடைக்கும்போது,

ஒரு இளைஞனுக்கு
நல்ல வாய்ப்பு கிடைக்கும்போது,

ஒரு தலைமுறைக்கு
கேட்கும் மனிதர்கள் கிடைக்கும்போது,

அந்த தலைமுறை
தனக்காக மட்டும் வாழாமல்

தன்னைச் சுற்றியுள்ள
உலகத்தையும் நினைக்கத் தொடங்கும்.

அங்கேதான்

ஒரு சமூகத்தின்
நாளை உருவாகிறது.

அடுத்த தலைமுறை தொடர்கிறது...

தொகுப்பு 4 — நாட்டில் மனிதநேயம்

HUMANITY IN THE COUNTRY

ஒரு மனிதன்

தன் வாழ்க்கையை மட்டும்
வாழ்ந்து முடித்துவிட முடியாது.

அவன் வாழும் இடம்
அவனைப் பாதிக்கிறது.

அவன் வாழும் சமூகம்
அவனை உருவாக்குகிறது.

அவன் வாழும் நாடு
அவனுடைய வாழ்க்கைக்கு
ஒரு பெரிய இடத்தைத் தருகிறது.

அதனால்

நாடு என்பது

ஒரு வரைபடத்தில் இருக்கும்
ஒரு எல்லை மட்டும் அல்ல.

அது

கோடிக்கணக்கான மனிதர்களின்
வாழ்க்கை.

பல குடும்பங்களின்
கனவு.

பல தலைமுறைகளின்
உழைப்பு.

பல மொழிகளின்
குரல்.

பல கலாச்சாரங்களின்
நினைவு.

பல விதமான வாழ்க்கைகளின்
ஒன்றிணைந்த பயணம்.

ஒரு நாட்டைப் பற்றி
நாம் பேசும்போது

பொதுவாக

அதன் பொருளாதாரம்,

அதன் தொழில்நுட்பம்,

அதன் கல்வி,

அதன் சாலைகள்,

அதன் கட்டிடங்கள்,

அதன் பாதுகாப்பு,

அதன் உலகளாவிய நிலை

பற்றி பேசுகிறோம்.

இவை அனைத்தும் முக்கியம்.

ஆனால்

ஒரு நாட்டின் உண்மையான
வளர்ச்சி இன்னொரு இடத்திலும்
தெரிகிறது.

அந்த நாட்டில்

ஒரு மனிதன்
மற்றொரு மனிதனை
எப்படி பார்க்கிறான்?

ஒரு குழந்தைக்கு
எவ்வளவு பாதுகாப்பு இருக்கிறது?

ஒரு முதியவருக்கு
எவ்வளவு மரியாதை இருக்கிறது?

ஒரு ஏழைக்கு
எவ்வளவு வாய்ப்பு இருக்கிறது?

ஒரு பெண்
எவ்வளவு சுதந்திரமாக வாழ்கிறாள்?

தனித்திறன் கொண்ட ஒருவர்
எவ்வளவு இடம் பெறுகிறார்?

வேறுபட்ட மொழி,
கலாச்சாரம்,
வாழ்க்கை முறையுடைய ஒருவர்
எவ்வளவு மரியாதையுடன்
வாழ முடிகிறது?

இதுவும்

ஒரு நாட்டின்
வளர்ச்சியின் அளவுகோல்.

ஒரு நாட்டை

அதன் பெரிய நகரங்களைப் பார்த்து
மட்டும் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

ஒரு சிறிய கிராமத்தில்
ஒரு குழந்தையின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தாலும்
அந்த நாட்டைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு தொழிலாளியின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தாலும்
புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு முதியவரின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தாலும்
புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு சாதாரண குடும்பத்தின்
நாளை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தாலும்
புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஏனென்றால்

நாடு என்பது
மேலே இருக்கும் சிலரின் வாழ்க்கை அல்ல.

**நாடு என்பது
அதில் வாழும் அனைவரின் வாழ்க்கை.**

அதனால்

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றி
நாம் கேட்கும்போது

“நாடு எவ்வளவு வளர்ந்திருக்கிறது?”

என்ற கேள்வியோடு

“அந்த வளர்ச்சி
யாருடைய வாழ்க்கையைத் தொட்டிருக்கிறது?”

என்ற கேள்வியும் இருக்க வேண்டும்.

வளர்ச்சி

சிலரிடம் மட்டும் நின்றுவிட்டால்

அது முழுமையான வளர்ச்சி அல்ல.

ஒருவரின் முன்னேற்றம்

மற்றொருவரின் வாய்ப்பை
பறித்துக்கொண்டால்

அது முழுமையான வெற்றியும் அல்ல.

ஒரு நாடு

தனது வலிமையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அதே நேரத்தில்

அதன் பலவீனமானவர்களை
மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்தத் தொகுப்பு

ஒரு நாட்டை
அரசியல் பார்வையில்
பார்க்கும் முயற்சி அல்ல.

ஒரு நாட்டை

மனிதர்களின் வாழ்க்கையாக
பார்க்கும் முயற்சி.

நாம்

நமது நாட்டை நேசிக்கலாம்.

அதன் மொழியை நேசிக்கலாம்.

அதன் கலாச்சாரத்தை நேசிக்கலாம்.

அதன் வரலாற்றை பெருமையுடன் நினைக்கலாம்.

அது இயல்பானது.

ஆனால்

நமது நாட்டை நேசிப்பது

மற்றொரு நாட்டை வெறுப்பதாக
மாற வேண்டியதில்லை.

நமது நாட்டின் உயர்வு

மற்றொரு நாட்டின் தாழ்வில்
இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஒரு நாடு வளர்வது

மற்ற நாடுகளும் வளரக்கூடாது
என்பதல்ல.

இன்றைய உலகில்

ஒரு நாட்டின் வாழ்க்கை
அந்த நாட்டின் எல்லைக்குள்
மட்டும் நிற்பதில்லை.

ஒரு நாட்டில் உருவாகும்
ஒரு தொழில்நுட்பம்
மற்றொரு நாட்டை அடைகிறது.

ஒரு நாட்டில் ஏற்படும்
ஒரு பொருளாதார மாற்றம்
மற்ற நாடுகளையும் பாதிக்கிறது.

ஒரு நாட்டின் இயற்கை வளம்
பாதிக்கப்படும்போது

அதன் தாக்கம்
தொலைவில் இருக்கும் மனிதர்களையும்
சென்றடையலாம்.

நாடுகள்
ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்திருக்கின்றன.

அதனால்

ஒரு நாட்டின் பொறுப்பு

அதன் எல்லையோடு
முடிந்துவிடுவதில்லை.

ஒரு நல்ல நாடு

தன் மக்களை மட்டும்
கவனிக்கும் நாடாக இருக்கக் கூடாது.

மற்ற நாடுகளையும்
மனிதர்களாகப் பார்க்கும்
மனப்பான்மை கொண்ட நாடாக
இருக்க வேண்டும்.

அதன் வலிமையை

அச்சுறுத்துவதற்காக அல்ல,

உதவுவதற்காக பயன்படுத்த வேண்டும்.

அதன் அறிவை

அழிப்பதற்காக அல்ல,

உருவாக்குவதற்காக பயன்படுத்த வேண்டும்.

அதன் வளத்தை

தனக்காக மட்டும் அல்ல,

பகிர்ந்து வளர்வதற்கும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

அதன் தலைமை

பெருமைக்காக அல்ல,

பொறுப்புக்காக இருக்க வேண்டும்.

இந்தத் தொகுப்பில்

நாம் நாட்டைப் பற்றி
பல கேள்விகளைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

ஒரு நாட்டை
நல்ல நாடாக மாற்றுவது எது?

அந்த நாட்டின் வளர்ச்சியில்
ஒரு சாதாரண மனிதனின் பங்கு என்ன?

வேறுபட்ட மனிதர்களை
ஒரே நாட்டில் எப்படி இணைந்து வாழச் செய்வது?

நாட்டின் வளங்கள்
யாருக்காக?

குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களிடம்
ஒரு நாட்டின் பொறுப்பு என்ன?

இயற்கையைப் பாதுகாப்பது
ஒரு நாட்டின் கடமையா?

தொழில்நுட்பத்தை
எதற்காக பயன்படுத்த வேண்டும்?

அண்டை நாடுகளுடன்
எப்படி வாழ வேண்டும்?

நாடுகளுக்கிடையே
வணிகம் வளரும்போது
மனிதநேயம் எங்கே இருக்க வேண்டும்?

ஒரு நாட்டின் நதி,
நிலம், நீர், வளம்
மற்றொரு நாட்டின் வாழ்க்கையோடு
எப்படி தொடர்புடையது?

உலகத்தை வழிநடத்தும் நாடு என்றால்

அதிக சக்தி கொண்ட நாடா?

அல்லது

அதிக பொறுப்பு ஏற்கும் நாடா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு

ஒரே பதிலை
யாரிடமும் திணிக்கப் போவதில்லை.

நாம்

மனிதர்களின் வாழ்க்கையைப் பார்த்து,

நாடுகளின் அனுபவங்களைப் பார்த்து,

நம்முடைய பொறுப்பைப் பார்த்து,

ஒன்றாகச் சிந்திக்கப் போகிறோம்.

ஏனென்றால்

ஒரு நல்ல நாடு
அதன் மக்களால் உருவாகிறது.

அந்த மக்கள்

தங்கள் நாட்டை மட்டும்
நினைக்காமல்,

மனிதகுலத்தையும் நினைக்கத் தொடங்கும்போது

அந்த நாட்டின் எல்லை

ஒரு கோடாக இல்லாமல்,

ஒரு பொறுப்பாக மாறுகிறது.

ஒரு மனிதனின் மனிதநேயம்

ஒரு குடும்பத்தைத் தொடலாம்.

ஒரு குடும்பத்தின் மனிதநேயம்

ஒரு சமூகத்தைத் தொடலாம்.

ஒரு சமூகத்தின் மனிதநேயம்

ஒரு நாட்டைத் தொடலாம்.

ஒரு நாட்டின் மனிதநேயம்

உலகத்தையும் தொடலாம்.

**ஒரு நல்ல நாடு
ஒரு நல்ல உலகத்தின்
ஒரு பகுதி அல்ல.

அது
ஒரு நல்ல உலகத்தின்
ஒரு பொறுப்பு.**

மனிதநேயம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 1 — நாடு என்றால் என்ன?

ஒரு நாள்

செல்வம்

தனது மகன் ஆதியுடன்

ரயிலில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

ஜன்னல் வழியாக

ஆதி வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

நகரங்கள் மாறின.

கிராமங்கள் மாறின.

மக்களின் உடைகள் மாறின.

கடைகள் மாறின.

பேசும் மொழிகளும் மாறின.

சில நேரம் கழித்து

ஆதி தனது அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அப்பா...”

“ம்?”

“நாம் இப்போ

நம்ம ஊர்ல இல்லையா?”

“இல்லை.”

“அப்படின்னா

இது யாரோட ஊர்?”

செல்வம் சிரித்தான்.

“அந்தக் கேள்விக்கு
ஒரே பதில் சொல்ல முடியாது.”

ஆதி அவனைப் பார்த்தான்.

“ஏன்?”

செல்வம் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தபடி சொன்னான்:

“இந்த ஊரும்
நம்ம நாட்டோடதுதான்.”

ஆதி மீண்டும் கேட்டான்:

“அப்போ
நாடு என்றால் என்ன?”

செல்வம் உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

அவன் மகனைப் பார்த்தான்.

“நீ என்ன நினைக்கிற?”

ஆதி சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“நம்ம கொடி இருக்கும் இடமா?”

செல்வம் சிரித்தான்.

“அதுவும் நாட்டின் ஒரு பகுதி.

ஆனா
நாடு அதைவிட பெரியது.”

நாடு என்றால்

ஒரு கொடி மட்டும் அல்ல.

ஒரு வரைபடம் மட்டும் அல்ல.

ஒரு எல்லைக்கோடு மட்டும் அல்ல.

ஒரு அரசாங்கம் மட்டும் அல்ல.

ஒரு நாட்டில் வாழும்

குழந்தைகள்,

இளைஞர்கள்,

பெற்றோர்கள்,

முதியவர்கள்,

தொழிலாளர்கள்,

விவசாயிகள்,

ஆசிரியர்கள்,

மருத்துவர்கள்,

வியாபாரிகள்,

கலைஞர்கள்,

விஞ்ஞானிகள்,

பல விதமான வாழ்க்கைகளை வாழும்
கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள்

அனைவரும் சேர்ந்து உருவாக்குவது
ஒரு நாடு.

ஆதி மீண்டும் கேட்டான்:

“அப்போ

நானும் நாட்டுல இருக்கேன்ல?”

“ஆமாம்.”

“நீங்களும்?”

“ஆமாம்.”

“அம்மாவும்?”

“ஆமாம்.”

“என் பள்ளி நண்பர்களும்?”

“ஆமாம்.”

ஆதி சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு சொன்னான்:

“அப்போ

நாடு ரொம்ப பெரிய குடும்பம் மாதிரி இல்லையா?”

செல்வம் சிரித்தான்.

“அந்த எண்ணம்

நல்ல தொடக்கம்.”

ஆனால்

ஒரு நாடு

ஒரே குடும்பம் போல

அனைவரும் ஒரே மாதிரி இருப்பது அல்ல.

அங்கே

வேறு மொழிகள் இருக்கலாம்.

வேறு கலாச்சாரங்கள் இருக்கலாம்.

வேறு பழக்கங்கள் இருக்கலாம்.

வேறு எண்ணங்கள் இருக்கலாம்.

வேறு வாழ்க்கை முறைகள் இருக்கலாம்.

வேறு நம்பிக்கைகள் இருக்கலாம்.

அனைவரும் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஆனால்

அனைவரும்

ஒரே நாட்டில்

மரியாதையுடன் வாழ முடியும்.

அதுதான்

ஒரு நாட்டின் அழகு.

அந்த ரயில்

ஒரு சிறிய நிலையத்தில் நின்றது.

சிலர் இறங்கினர்.

சிலர் ஏறினர்.

ஒரு முதியவர்

தனது பையை எடுத்துக்கொண்டு

மெதுவாக நடந்து வந்தார்.

ஒரு இளைஞன்

எழுந்து அவருக்கு

இடம் கொடுத்தான்.

அதைப் பார்த்த ஆதி

தனது அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அவரைத் தெரியுமா?”

“இல்லை.”

“அப்புறம் ஏன் இடம் கொடுத்தார்?”

செல்வம் சொன்னான்:

“அவரைத் தெரியாததால்தான்
அந்த உதவி இன்னும் அழகாக இருக்கிறது.”

ஆதி அந்த இளைஞனைப் பார்த்தான்.

அவன் மீண்டும்
தன் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தான்.

அந்தச் சிறிய நிகழ்வு
ஆதியின் மனதில்
ஒரு எண்ணத்தை உருவாக்கியது.

ஒரே இடத்தில் வாழ்வது மட்டும்
ஒரு நாட்டை உருவாக்காது.

ஒருவருக்கொருவர்
இடம் கொடுப்பதும்
அதை உருவாக்குகிறது.

ஒரு நாட்டின் வலிமை

அதன் பெரிய கட்டிடங்களில் மட்டும் இல்லை.

அதன் மனிதர்களுக்கிடையிலான
நம்பிக்கையிலும் இருக்கிறது.

ஒருவர்

“இந்த நாடு எனக்கும் சொந்தம்”

என்று உணரும்போது,

அந்த உணர்வு
அவருடைய பொறுப்பையும் மாற்றுகிறது.

“எனக்கு மட்டும் நல்லது நடக்க வேண்டும்”

என்பதிலிருந்து

“என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கும்
நல்லது நடக்க வேண்டும்”

என்ற எண்ணம் உருவாகிறது.

அங்குதான்

நாட்டைப் பற்றிய உணர்வு
தொடங்குகிறது.

ஒரு நாட்டை

அரசாங்கம் மட்டும் உருவாக்காது.

அரசாங்கத்திற்கு

மிகப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது.

சட்டம்,

கல்வி,

மருத்துவம்,

பாதுகாப்பு,

பொருளாதாரம்,

அடிப்படை வசதிகள்

போன்றவற்றில்

அரசாங்கத்தின் பங்கு முக்கியமானது.

ஆனால்

ஒரு நாட்டின்

அன்றாட வாழ்க்கை

மக்களின் நடத்தையாலும்

உருவாகிறது.

ஒருவர் தன் வேலையை
நேர்மையாகச் செய்வது,

ஒருவர் மற்றவருடைய உரிமையை
மதிப்பது,

ஒருவர் தன்னிடம் இருக்கும் அறிவை
பயனுள்ள விதத்தில் பயன்படுத்துவது,

ஒருவர் நாட்டின் வளத்தை
பொறுப்புடன் பயன்படுத்துவது,

ஒருவர் வேறுபட்ட மனிதரை
மரியாதையுடன் பார்ப்பது—

இவையும்

ஒரு நாட்டை உருவாக்கும்
சிறிய கற்கள்.

ஆதி மீண்டும் கேட்டான்:

“அப்பா,

நான் ஒரு குழந்தைதானே?

அப்போ
நாட்டுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?”

செல்வம் அவனைப் பார்த்து சொன்னான்:

“நீ இப்போதே
ஒரு நாட்டின் குடிமகனாக
வாழ கற்றுக்கொள்ளலாம்.”

ஆதி புரியாமல் பார்த்தான்.

செல்வம் தொடர்ந்தான்:

“உனக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பை
மதிக்கலாம்.

உன் நண்பனுக்கு
வாய்ப்பு கிடைக்கும்போது
அதைப் பார்த்து மகிழலாம்.

உனக்குத் தெரியாதவரையும்
மனிதராக மதிக்கலாம்.

உனக்குத் தெரிந்ததை
மற்றவர்களுடன் பகிரலாம்.

தவறு செய்தால்
ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

மற்றவர்களின் வாழ்க்கையும்
முக்கியம் என்று
புரிந்துகொள்ளலாம்.”

ஆதி மெதுவாகத் தலையசைத்தான்.

அவனுக்கு

“நாட்டுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும்”

என்ற பெரிய எண்ணம்
அந்த நொடியில் வரவில்லை.

ஆனால்

“நானும் நாட்டின் ஒரு பகுதி”

என்ற உணர்வு வந்தது.

அது போதுமான தொடக்கம்.

நாடு என்பது

நாம் அரசாங்கத்திடம்
கேட்கும் விஷயம் மட்டும் அல்ல.

நாமும்
அதற்கு கொடுக்கும் பங்களிப்பு.

நாம் பெறும் உரிமைகளோடு
நமக்குள்ள பொறுப்புகளும் இருக்கின்றன.

நாம் அனுபவிக்கும் சுதந்திரத்தோடு
மற்றவர்களின் சுதந்திரத்தையும்
மதிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நாம் விரும்பும் வளர்ச்சியோடு
அந்த வளர்ச்சி
மற்றவர்களையும் சென்றடைய வேண்டும்
என்ற எண்ணமும் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு நாடு

பெரியதாக இருக்கலாம்.

சிறியதாக இருக்கலாம்.

செல்வம் நிறைந்ததாக இருக்கலாம்.

வளர்ந்து கொண்டிருக்கலாம்.

எந்த நிலையிலிருந்தாலும்

அதன் உண்மையான மதிப்பு

அதில் வாழும் மனிதர்களின்
வாழ்க்கையில் தெரியும்.

ஒரு குழந்தை
தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி
நம்பிக்கையுடன் கனவு காண முடியுமானால்,

ஒரு இளைஞன்
தன் திறமையை வளர்த்துக்கொள்ள
வாய்ப்பு பெறுமானால்,

ஒரு முதியவர்
தனிமையிலும் அவமதிப்பிலும்
வாழ வேண்டிய நிலை இல்லையென்றால்,

ஒரு தொழிலாளி
தன் உழைப்புக்கு
மரியாதை பெறுமானால்,

ஒரு சாதாரண மனிதன்

“இந்த நாடு
என்னையும் சேர்ந்தது”

என்று உணருமானால்,

அந்த நாட்டில்
மனிதநேயம் உயிரோடு இருக்கிறது.

ரயில்

அடுத்த நிலையத்தை நோக்கி
சென்றுகொண்டிருந்தது.

ஆதி

ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து
அவன் அப்பாவிடம் சொன்னான்:

“அப்பா...”

“ம்?”

“நாடு பெரியதுதான்.

ஆனா

அது மனிதர்களால்தானே
உருவாகுது?”

செல்வம் சிரித்தான்.

“ஆமாம்.

அதனால்தான்

நாட்டைப் பற்றி பேசும்போது

முதலில்

மனிதனைப் பற்றிப்
பேச வேண்டியிருக்கிறது.”

ஆதி அமைதியாக
வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இந்த முறை

அவன் பார்த்தது
வெறும் நகரங்களையும்
கிராமங்களையும் அல்ல.

அந்த இடங்களில் வாழும்
மனிதர்களை.

அந்த மனிதர்களுடன்
தன்னையும்.

அவனுக்குள்

ஒரு புதிய எண்ணம்
மெதுவாக உருவானது:

***“நாடு என்பது
நான் வாழும் இடம் மட்டும் அல்ல.

நானும் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும்
ஒரு வாழ்க்கை.”**

பயணம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 2 — நாட்டின் வளர்ச்சியில் என் பங்கு என்ன?

ஒரு அலுவலகத்தில்

மதிய நேரம்.

அருண்
தனது கணினியை மூடிவிட்டு

நாற்காலியில் சாய்ந்தான்.

அவனுடைய நண்பன் விஜய் கேட்டான்:

“என்ன?”

“ஒண்ணுமில்லை.”

“முகத்துல ஏதோ இருக்கு.”

அருண் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு சொன்னான்:

“நம்ம நாடு
இன்னும் நிறைய வளரணும்.”

விஜய் கேட்டான்:

“ஆமாம்.

ஆனா

அதுக்கு நாம என்ன செய்ய முடியும்?”

அருண் சிரித்தான்.

“நாமா?

நம்மால என்ன முடியும்?”

விஜய் பதில் சொல்லவில்லை.

அந்தக் கேள்வி

அருண் நினைத்ததைவிட
பெரியதாக இருந்தது.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி என்றால்

புதிய கட்டிடங்கள்.

புதிய தொழிற்சாலைகள்.

புதிய சாலைகள்.

புதிய தொழில்நுட்பங்கள்.

அதிக வேலைவாய்ப்புகள்.

அதிக வருமானம்.

இவை எல்லாம்
வளர்ச்சியின் பகுதிகள்.

ஆனால்

அந்த வளர்ச்சிக்குள்
ஒரு சாதாரண மனிதனின்
பங்கு எங்கே?

இந்தக் கேள்வியை

நாம் பல நேரங்களில்
நம்மிடம் கேட்பதில்லை.

“அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது?”

“நிறுவனங்கள் என்ன செய்கின்றன?”

“தலைவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்?”

என்று கேட்கிறோம்.

அது தேவையான கேள்விதான்.

ஆனால்

அதோடு

“நான் என்ன செய்கிறேன்?”

என்ற கேள்வியும் இருக்க வேண்டும்.

அருண் ஒரு மென்பொருள் நிறுவனத்தில்
வேலை செய்தான்.

அவன் தினமும்
தனது வேலையைச் செய்துவிட்டு
வீட்டிற்குச் செல்வான்.

ஒருநாள்

அவனுடைய மேலாளர்
ஒரு புதிய திட்டத்தைப் பற்றி பேசினார்.

அந்தத் திட்டம்
ஒரு பொதுப் பயன்பாட்டு சேவையை
எளிதாக்குவதற்கானது.

குழுவில் பலர்
தங்கள் கருத்துகளைச் சொன்னார்கள்.

அருணும் ஒரு யோசனை சொன்னான்.

அது உடனே
ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

முன்பு இருந்த அருண்
அங்கேயே விட்டிருப்பான்.

“என்னுடைய வேலை முடிஞ்சது.”

என்று நினைத்திருப்பான்.

ஆனால்

அன்று

அவன் மீண்டும் யோசித்தான்.

“இது நல்லா வேலை செய்யணும்னு
நான் உண்மையிலேயே விரும்புறேனா?

அப்படின்னா

என்னால இன்னும் என்ன செய்ய முடியும்?”

அவன் தனது யோசனையை
மீண்டும் ஆய்வு செய்தான்.

சில மாற்றங்கள் செய்தான்.

குழுவினருடன் பேசினான்.

மற்றவர்களின் கருத்துகளையும் கேட்டான்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு

அந்த யோசனை
திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

அருணுக்கு
பெரிய பாராட்டு எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

ஆனால்

அவன் மனதில்
ஒரு சிறிய திருப்தி இருந்தது.

தன் வேலை
தனக்காக மட்டும் இல்லை

என்பதை அவன்
அந்த நாளில் உணர்ந்தான்.

நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு வேலையும்

நாட்டின் வளர்ச்சியோடு
ஏதோ ஒரு விதத்தில்
இணைந்திருக்கிறது.

ஒரு ஆசிரியர்
நன்றாகக் கற்பிப்பது,

ஒரு மருத்துவர்
தன் நோயாளியைப் பொறுப்புடன்
கவனிப்பது,

ஒரு விவசாயி
உணவை உற்பத்தி செய்வது,

ஒரு தொழிலாளர்
தன் வேலையைத் திறமையாகச் செய்வது,

ஒரு பொறியாளர்
பாதுகாப்பான வடிவமைப்பை உருவாக்குவது,

ஒரு வியாபாரி
நேர்மையாக வியாபாரம் செய்வது,

ஒரு இளைஞன்
தன் திறமையை வளர்த்துக்கொள்வது,

ஒரு மாணவன்
தன் கல்வியைப் பொறுப்புடன் அணுகுவது—

இவை ஒவ்வொன்றும்

ஒரு நாட்டின்
வாழ்க்கைக்குள் இருக்கும்
சிறிய பங்களிப்புகள்.

ஒரு நாடு

சில பெரிய மனிதர்களால்
மட்டும் முன்னேறுவதில்லை.

கோடிக்கணக்கான
சாதாரண மனிதர்கள்

தங்கள் வேலையை
பொறுப்புடன் செய்யும்போது

அந்தச் சிறிய செயல்கள்
ஒன்றாக சேர்ந்து
பெரிய முன்னேற்றமாக மாறுகின்றன.

ஒரு கடிகாரத்தின்
ஒவ்வொரு சிறிய பாகமும்
வேலை செய்தால்தான்
அது நேரத்தைக் காட்டும்.

அதேபோல்

ஒரு நாட்டின்
ஒவ்வொரு துறையும்,

ஒவ்வொரு மனிதனும்,

தன் பங்கைச் சரியாகச் செய்யும்போது

நாடு முன்னேறும்.

ஆனால்

நாட்டின் வளர்ச்சியில்
ஒரு மனிதனின் பங்கு

தன் வேலையைச் செய்வதோடு
முடிந்துவிடுவதில்லை.

அவன்

தன் அறிவை எப்படி பயன்படுத்துகிறான்?

தன் திறமையை எதற்காக பயன்படுத்துகிறான்?

தன்னிடம் இருக்கும் வாய்ப்பை
மற்றவர்களின் வாய்ப்பை மறுக்கும் விதத்தில்
பயன்படுத்துகிறானா?

அல்லது

மற்றவர்களுக்கும்
வாய்ப்பு உருவாகும் வகையில்
பயன்படுத்துகிறானா?

என்பதும் முக்கியம்.

ஒரு சிறிய நிறுவனத்தில்
வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள் மீனா.

அவளிடம்
ஒரு புதிய இளம் பணியாளர்
ஒருநாள் வந்தான்.

அவனுக்கு அந்த வேலையில்
அனுபவம் இல்லை.

மீனா நினைத்தாள்:

“எல்லாத்தையும் நானே செய்து முடிச்சுட்டா
எனக்கு எளிது.”

ஆனால்

அவள் வேறு முடிவு செய்தாள்.

அவனுக்கு வேலையை
மெதுவாக விளக்கினாள்.

அவன் செய்த தவறுகளை
காட்டினாள்.

அவன் மீண்டும் முயற்சி செய்ய
விட்டாள்.

சில வாரங்களில்

அவன் தன்னம்பிக்கையுடன்
வேலை செய்யத் தொடங்கினான்.

அப்போது மீனா புரிந்துகொண்டாள்:

தன் திறமை

தனக்கு மட்டும்
வெற்றியைத் தருவதற்கானது அல்ல.

அதைப் பகிர்ந்தால்

மற்றொருவருடைய திறமையும்
வளரும்.

அதுவும்

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி

பணம் அதிகரிப்பது மட்டும் அல்ல.

மனிதர்களின் திறமை
வளர்வதும் வளர்ச்சிதான்.

அறிவு வளர்வதும் வளர்ச்சிதான்.

வேலை செய்யும் திறன்
வளர்வதும் வளர்ச்சிதான்.

புதிய எண்ணங்கள்
உருவாவதும் வளர்ச்சிதான்.

ஒருவருடைய முன்னேற்றம்
மற்றொருவருக்கான வாய்ப்பாக
மாறுவதும் வளர்ச்சிதான்.

அருண் அன்று வீட்டிற்குச் சென்றபோது

தன் தந்தையிடம்
அலுவலகத்தில் நடந்ததைச் சொன்னான்.

தந்தை கேட்டார்:

“நீ நல்லா வேலை செய்தியா?”

“ஆமாம்.”

“அதுவே போதுமா?”

அருண் சிரித்தான்.

“இன்னும் என்ன செய்யணும்?”

தந்தை சொன்னார்:

“நல்லா வேலை செய்து
முதல் விஷயம்.

ஆனா

நீ செய்யுற வேலை
யாருக்காவது பயன் தருதா?

உன்னால இன்னொருத்தர்
வளர முடியுதா?

உன்னுடைய அறிவு
உன்னைத் தாண்டி போகுதா?

அதைப் பாரு.”

அருண் அமைதியாக இருந்தான்.

அந்த வார்த்தைகள்
அவனுக்கு புரிந்திருந்தன.

நாம் அனைவரும்

நாட்டை வளர்க்கும்
பெரிய திட்டங்களை
உருவாக்க முடியாது.

நாட்டின் பொருளாதாரத்தை
தனியாக மாற்ற முடியாது.

பெரிய தொழில்நுட்பத்தை
தனியாக உருவாக்க முடியாது.

ஆனால்

நம்முடைய வேலையை
நன்றாகச் செய்ய முடியும்.

நம்முடைய திறமையை
வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

நமக்குத் தெரிந்ததை
பகிர முடியும்.

நமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை
பொறுப்புடன் பயன்படுத்த முடியும்.

நம்மால் உருவாகும்
பயனை நம்மைத் தாண்டி
செல்லச் செய்ய முடியும்.

அதுதான்

ஒரு சாதாரண மனிதனின்
அசாதாரண பங்கு.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி

“அவர்கள்” செய்ய வேண்டிய வேலை
என்று நினைத்தால்

நாம் பார்வையாளர்களாக
மட்டுமே இருப்போம்.

“இதில் நானும் இருக்கிறேன்”

என்று உணரும்போது

நாம் பங்கேற்பாளர்களாக
மாறுகிறோம்.

அந்த மாற்றம்

பெரிய அறிவிப்பில்
தொடங்க வேண்டியதில்லை.

ஒரு மனிதனின்
சிறிய முடிவில் தொடங்கலாம்.

அருண் மறுநாள்
அலுவலகத்திற்குச் சென்றான்.

அவன் கணினியைத் திறந்தான்.

அன்றைய வேலை
நேற்றைப் போலவே இருந்தது.

ஆனால்

அவனுடைய பார்வை
மாறியிருந்தது.

அவன் மனதில்
ஒரு புதிய எண்ணம் இருந்தது:

***“நான் என் வாழ்க்கையை மட்டும்
உருவாக்கவில்லை.

நான் இருக்கும் இடத்தையும்
சிறிது உருவாக்குகிறேன்.”**

அந்த எண்ணம்

ஒரு வேலையை
ஒரு பொறுப்பாக மாற்றியது.

ஒரு திறமையை
ஒரு பங்களிப்பாக மாற்றியது.

ஒரு மனிதனை

தன் நாட்டின்
வளர்ச்சியில் ஒரு சிறிய
பங்காளியாக மாற்றியது.

ஒரு நாடு வளர

எல்லோரும் பெரிய விஷயம்
செய்ய வேண்டியதில்லை.

ஒவ்வொருவரும்
தன் பங்கை உணர்ந்தால் போதும்.

அங்கிருந்துதான்

ஒரு நாட்டின் உண்மையான
வளர்ச்சி தொடங்குகிறது.

வளர்ச்சி தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 3 — பல்வேறு மக்கள், ஒரே நாடு

ஒரு பெரிய நகரத்தில்

புதியதாக ஒரு குடியிருப்பு
உருவாக்கப்பட்டது.

அங்கே

பல இடங்களிலிருந்து
மக்கள் வந்து குடியேறினார்கள்.

ஒருவர்
வேறு மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இன்னொருவர்
வேறு மொழி பேசுபவர்.

ஒருவர்
பல ஆண்டுகளாக அந்த நகரத்தில்
வாழ்ந்தவர்.

இன்னொருவர்
வேலைக்காக புதிதாக வந்தவர்.

சில குடும்பங்கள்
பல தலைமுறைகளாக
ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்.

சில குடும்பங்கள்
தங்கள் வாழ்க்கையை
புதிதாகத் தொடங்கியவர்கள்.

அவர்களுடைய வாழ்க்கை
ஒன்றுபோல் இல்லை.

ஆனால்

அவர்களுடைய முகவரியில்
ஒரே குடியிருப்பு பெயர் இருந்தது.

ஒருநாள்

குடியிருப்பின் பொதுக்கூட்டம் நடந்தது.

அங்கே

ரமேஷ்,

ஃபரீத்,

மீனா,

லதா,

ஜான்,

கவிதா

என்று பலர் இருந்தனர்.

ஒவ்வொருவருக்கும்
வேறு கருத்துகள்.

வேறு அனுபவங்கள்.

வேறு எதிர்பார்ப்புகள்.

ஒரு விஷயம் மட்டும்
அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்தது.

அவர்கள் அனைவரும்

அந்த இடத்தில்தான்
வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கூட்டத்தில்

ஒரு விஷயம் பற்றி
விவாதம் வந்தது.

பொதுவான நிகழ்ச்சிகளில்
எந்த மொழியில் அறிவிப்புகள்
இருக்க வேண்டும்?

ஒருவர் சொன்னார்:

“நம்ம மொழியில்தான் இருக்கணும்.”

மற்றொருவர்:

“இங்கே எல்லாரும்
அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது.”

இன்னொருவர்:

“இரண்டு மொழியிலாவது
இருக்கலாம்.”

சிறிது நேரம்

ஒவ்வொருவரும்
தங்களுடைய கருத்தைச் சொன்னார்கள்.

அப்போது

அந்தக் குடியிருப்பில் வசிக்கும்
ஒரு சிறுமி எழுந்தாள்.

அவள் சொன்னாள்:

“எல்லாருக்கும் புரியுற மாதிரி
இருந்தா போதாதா?”

கூட்டத்தில்

சில நொடிகள் அமைதி.

அவள் சொன்னது
எளிமையானது.

ஆனால்

அதற்குள் ஒரு பெரிய உண்மை இருந்தது.

ஒரே நாட்டில் வாழ்கிறவர்கள்

எல்லோரும் ஒரே மொழி பேச வேண்டியதில்லை.

ஒரே உணவை சாப்பிட வேண்டியதில்லை.

ஒரே உடை அணிய வேண்டியதில்லை.

ஒரே கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை.

ஒரே விதமாக
வாழ்க்கையைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை.

அப்படியிருந்தும்

அவர்கள்

ஒரே நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாக
வாழ முடியும்.

அதற்கு

ஒற்றுமை என்றால்
ஒரே மாதிரியாக இருப்பது
என்று புரிந்துகொள்ளாமல்,

வேறுபாடுகளுடன்
இணைந்து வாழ்வதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒரு நாட்டில்

பல மொழிகள் இருக்கலாம்.

அவை ஒவ்வொன்றும்
ஒரு தலைமுறையின் நினைவுகளை
சுமந்து செல்லலாம்.

பல கலாச்சாரங்கள் இருக்கலாம்.

அவை ஒவ்வொன்றும்
ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறையை
வெளிப்படுத்தலாம்.

பல பாரம்பரியங்கள் இருக்கலாம்.

அவை ஒவ்வொன்றும்
ஒரு மக்களின் பயணத்தை
நினைவுபடுத்தலாம்.

அவற்றில் ஒன்றை மதிப்பதற்காக
மற்றொன்றைத் தாழ்த்த வேண்டியதில்லை.

அந்தக் குடியிருப்பில்

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு

ஒரு சிறிய விழா நடத்தப்பட்டது.

ஒவ்வொரு குடும்பமும்
தங்கள் கலாச்சாரத்தை
அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று
முடிவு செய்யப்பட்டது.

ஒருவர்
தன் பாரம்பரிய உணவை கொண்டு வந்தார்.

மற்றொருவர்
தன் ஊரின் கலை வடிவத்தை
காட்டினார்.

இன்னொருவர்
தன் மொழியில் ஒரு பாடலைப் பாடினார்.

ஒரு குடும்பம்
தங்கள் பகுதியில் பிரபலமான
ஒரு பாரம்பரிய விளையாட்டை
அனைவருக்கும் கற்றுக்கொடுத்தது.

மற்றவர்கள்
அதைப் பார்த்து ரசித்தார்கள்.

யாரும்

“எங்களுடையதுதான் சிறந்தது”

என்று சொல்லவில்லை.

அவர்கள்

“உங்களுடையது இப்படியா?”

என்று ஆர்வமாகக் கேட்டார்கள்.

அங்கே

ஒப்பீடு இல்லை.

ஆர்வம் இருந்தது.

ஒரு நாட்டின் அழகு

அதன் மக்கள்
ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில் இல்லை.

அவர்கள்

வேறுபட்டிருந்தாலும்

ஒருவருக்கொருவர்
இடம் கொடுப்பதில் இருக்கிறது.

ஒருவருடைய மொழி
மற்றொருவருக்கு புரியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால்

அந்த மொழியைப் பேசும் மனிதரை
மதிக்க முடியும்.

ஒருவருடைய கலாச்சாரம்
மற்றொருவருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து
வேறுபட்டிருக்கலாம்.

ஆனால்

அதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யலாம்.

ஒருவருடைய உணவு
மற்றொருவருடைய உணவாக இல்லாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால்

அதைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு நாள்

ரமேஷின் மகன்
தனது நண்பன் ஃபரீதின் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

அவர்கள் பேசும் மொழி
முழுமையாக ஒன்றாக இல்லை.

சில வார்த்தைகள் புரிந்தன.

சில வார்த்தைகள் புரியவில்லை.

ஆனால்

இருவரும் விளையாடத் தொடங்கியதும்

மொழி தேவையே இல்லாமல் போனது.

அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

விளையாடினார்கள்.

பிறகு

தங்கள் மொழியில்
சில புதிய வார்த்தைகளை
ஒருவருக்கொருவர் கற்றுக்கொடுத்தார்கள்.

அந்த இரண்டு குழந்தைகளுக்கும்

வேறுபாடு இருந்தது.

ஆனால்

அந்த வேறுபாடு
நட்புக்கு தடையாக இல்லை.

நாம் பெரியவர்களாகும்போது

சில நேரங்களில்

மற்றவரைப் பற்றி
அவருடைய பெயர்,

மொழி,

உடை,

உணவு,

பகுதி,

கலாச்சாரம்

போன்றவற்றின் அடிப்படையில்
ஒரு எண்ணத்தை உருவாக்கிவிடுகிறோம்.

ஆனால்

ஒரு மனிதனை உண்மையாக அறிய

அவருடன் பேச வேண்டும்.

அவருடைய வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவருடைய அனுபவத்தை
கேட்க வேண்டும்.

அப்போதுதான்

“வேறுபட்டவர்”

என்பது

“அறியாதவர்”

என்பதிலிருந்து

“புதியவரை அறியும் வாய்ப்பு”

என்று மாறுகிறது.

ஒரே நாட்டில் வாழ்வது

ஒருவருடைய அடையாளத்தை
மற்றொருவர் விட்டுக்கொடுப்பது அல்ல.

தன் மொழியை நேசிக்கலாம்.

தன் கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாக்கலாம்.

தன் பாரம்பரியத்தைத் தொடரலாம்.

அதே நேரத்தில்

மற்றவருக்கும்

அவருடைய மொழியையும்,

கலாச்சாரத்தையும்,

பாரம்பரியத்தையும்

வாழ இடம் கொடுக்கலாம்.

தன் அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பதும்
மற்றவரின் அடையாளத்தை மதிப்பதும்
ஒன்றுக்கொன்று எதிரானவை அல்ல.

ஒரு நாட்டின் ஒற்றுமை

அனைவரையும் ஒரே மாதிரியாக்குவதால்
வருவதில்லை.

வேறுபாடுகளுக்குள்
ஒருமைப்பாட்டைக் கண்டுபிடிப்பதால்
வருகிறது.

ஒரு குழந்தை

வேறு மொழி பேசும் நண்பனுடன்
சேர்ந்து படிக்கும்போது,

ஒரு இளைஞன்

வேறு கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்தவருடன்
சேர்ந்து வேலை செய்யும்போது,

ஒரு குடும்பம்

தன்னிடமிருந்து வேறுபட்ட குடும்பத்துடன்
உறவை உருவாக்கும்போது,

ஒரு சமூகம்

பல விதமான மனிதர்களையும்
சமமாக மதிக்கும்போது,

அந்த நாடு

வெறும் மக்கள்தொகையாக இல்லாமல்,

மக்கள் இணைந்து வாழும்
ஒரு நாடாக மாறுகிறது.

அந்தக் குடியிருப்பின்
அடுத்த கூட்டத்தில்

அதே சிறுமி மீண்டும்
ஒரு கேள்வி கேட்டாள்:

“நம்ம எல்லாரும்
வேறுவேறா இருந்தாலும்

நம்ம குடியிருப்பு
ஒன்னுதானே?”

அவளுடைய தந்தை சொன்னார்:

“ஆமாம்.”

அவள் மீண்டும் கேட்டாள்:

“அப்படின்னா

நம்ம நாடும் அப்படித்தானே?”

அந்தக் கேள்விக்கு

இந்த முறை

யாரும் நீண்ட பதில் சொல்லவில்லை.

பலரும் சிரித்தார்கள்.

ஏனென்றால்

அந்தச் சிறுமி
ஒரு நாட்டின் ஒற்றுமையை
ஒரு பெரிய வார்த்தையில் அல்ல,

தன் அன்றாட வாழ்க்கையில்
புரிந்துகொண்டிருந்தாள்.

பல முகங்களைக் கொண்டிருக்கலாம்.

பல குரல்களைக் கொண்டிருக்கலாம்.

பல மொழிகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.

பல வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால்

அந்தப் பல்வேறு மனிதர்களுக்குள்

ஒருவருக்கொருவர்
மரியாதை இருந்தால்,

ஒருவருக்கொருவர்
இடம் இருந்தால்,

ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவர்
கற்றுக்கொள்ளும் மனம் இருந்தால்,

அந்த வேறுபாடுகள்

பலவீனமாக இல்லாமல்

ஒரு நாட்டின் வலிமையாக மாறும்.

நாம் ஒரே மாதிரி இருப்பதால்
ஒரே நாடு அல்ல.

**வேறுபட்டிருந்தும்
ஒன்றாக வாழ்வதால்
ஒரே நாடு.**

ஒற்றுமை தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 4 — மொழியும் கலாச்சாரமும், நம் அடையாளமும்

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை

நந்தினி

தன் பாட்டியின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தாள்.

பாட்டி பழைய பெட்டியைத் திறந்து
சில பொருட்களை வெளியே எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஒரு பழைய புகைப்படம்.

ஒரு கடிதம்.

ஒரு சிறிய துணிப்பை.

சில பழைய புத்தகங்கள்.

நந்தினி கேட்டாள்:

“பாட்டி, இதெல்லாம் என்ன?”

பாட்டி சிரித்தார்.

“இவை பொருட்கள் மட்டும் இல்ல.

நம்ம வீட்டோட
நினைவுகள்.”

நந்தினி ஒரு பழைய கடிதத்தை எடுத்தாள்.

“இதுல என்ன எழுதியிருக்கிறது?”

“என் அம்மா எனக்கு எழுதியது.”

“நீங்க இன்னும் வைத்திருக்கீங்களா?”

பாட்டி அந்தக் கடிதத்தை
மெதுவாகத் தொட்டார்.

“சில வார்த்தைகளை
பத்திரமாக வைத்திருக்க வேண்டும்.

அதுக்குள்ள
ஒரு காலம் இருக்கும்.”

நாம் ஒரு மொழியைப் பேசும்போது

வெறும் வார்த்தைகளைப் பேசுவதில்லை.

ஒரு தலைமுறையின்
நினைவுகளைப் பேசுகிறோம்.

ஒரு கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்றும்போது

வெறும் பழக்கத்தைத் தொடர்வதில்லை.

முன்னோர்கள் வாழ்ந்த
ஒரு வாழ்க்கையின் தடத்தைத் தொடர்கிறோம்.

ஒரு பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாக்கும்போது

கடந்த காலத்தை மட்டும்
பாதுகாப்பதில்லை.

அடுத்த தலைமுறைக்கு

“நாம் எங்கிருந்து வந்தோம்”

என்பதைச் சொல்லும்
ஒரு பாலத்தையும் உருவாக்குகிறோம்.

ஆனால்

ஒரு அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பது

மற்றவருடைய அடையாளத்தை
குறைவாகப் பார்ப்பது அல்ல.

நந்தினி தனது பாட்டியிடம் கேட்டாள்:

“பாட்டி,

நம்ம மொழி
ரொம்ப முக்கியம்தானே?”

“மிகவும்.”

“அப்படின்னா

மற்ற மொழிகளும்
முக்கியம்தானே?”

பாட்டி சிரித்தார்.

“நிச்சயமாக.

ஒரு மரத்துக்கு
ஒரே கிளை மட்டும் இருந்தால்
அது முழுமையான மரமாக இருக்குமா?”

நந்தினி தலையசைத்தாள்.

“இல்ல.”

“அப்படித்தான்

ஒரு நாட்டின் மொழிகளும்.”

ஒரு நாட்டில்

ஒரு மொழி

ஒரு மக்களின் வாழ்க்கையைச் சுமக்கலாம்.

மற்றொரு மொழி

இன்னொரு மக்களின் நினைவுகளைச் சுமக்கலாம்.

மற்றொரு மொழி

வேறொரு பகுதியின் வரலாற்றைச் சுமக்கலாம்.

ஒவ்வொரு மொழிக்கும்

அதன் சொந்த அழகு இருக்கிறது.

அதனால்

ஒரு மொழியை உயர்த்துவதற்காக

மற்றொரு மொழியைத் தாழ்த்த வேண்டியதில்லை.

ஒரு மொழியை நேசிப்பது

மற்றொரு மொழியை வெறுப்பதற்கான காரணமாக

மாறக்கூடாது.

நந்தினி பள்ளியில்

பல மொழிகளைப் பேசும் நண்பர்களுடன்

படித்தாள்.

ஒருநாள்

அவளுடைய நண்பன்

தன் வீட்டில் பேசப்படும்

சில வார்த்தைகளை அவளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தான்.

நந்தினி அதைக் கேட்டுச் சிரித்தாள்.

அவளும் தன் மொழியில்

சில வார்த்தைகளை அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தாள்.

அவர்கள்

ஒருவருடைய மொழியை

மற்றொருவர் மாற்ற முயற்சி செய்யவில்லை.

அதை அறிந்துகொள்ள முயற்சி செய்தார்கள்.

அதுதான் வேறுபாடு.

கலாச்சாரமும் இதுபோலத்தான்.

ஒரு குடும்பத்தில்

ஒரு விதமான உணவு இருக்கலாம்.

மற்றொரு குடும்பத்தில்

வேறு விதமான உணவு இருக்கலாம்.

ஒருவர் ஒரு விழாவை

ஒரு முறையில் கொண்டாடலாம்.

மற்றொருவர்

வேறு முறையில் கொண்டாடலாம்.

ஒருவருடைய உடை

மற்றொருவருடைய உடையிலிருந்து

வேறுபட்டிருக்கலாம்.

ஒருவருடைய கலை

மற்றொருவருடைய கலை வடிவத்திலிருந்து

வேறுபட்டிருக்கலாம்.

இந்த வேறுபாடுகள்

ஒருவரை ஒருவர் பிரிக்க வேண்டிய

காரணங்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

அவை

ஒருவரை ஒருவர் அறிந்துகொள்ளும்

வாய்ப்புகளாகவும் இருக்கலாம்.

ஒரு நாட்டின் கலாச்சாரம்

அருங்காட்சியகத்தில்
வைத்திருக்கும் பொருள் மட்டும் அல்ல.

அது

மக்கள் வாழும் வாழ்க்கையிலும்
இருக்கிறது.

அவர்கள் பேசும் மொழியில்.

அவர்கள் பாடும் பாடலில்.

அவர்கள் செய்யும் கைவினையில்.

அவர்கள் தலைமுறையிலிருந்து
தலைமுறைக்கு சொல்லும் கதைகளில்.

அவர்கள் கடைப்பிடிக்கும்
சில நல்ல பழக்கங்களில்.

அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்
கொடுக்கும் மரியாதையில்.

அதனால்

கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாப்பது என்றால்

பழைய அனைத்தையும்
மாற்றமின்றி வைத்திருப்பது என்று
அர்த்தமில்லை.

நல்லதைப் பாதுகாத்து,

காலத்திற்கேற்றதை ஏற்றுக்கொண்டு,

புதிய தலைமுறைக்கும்
புரியும் வகையில்
அதைத் தொடர்ந்து கொண்டு செல்வதும்
கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதிதான்.

ஒரு நாள்

நந்தினி தனது பாட்டியிடம் கேட்டாள்.

“பாட்டி,

நம்ம பழைய பழக்கங்கள்
எல்லாமே நல்லதா?”

பாட்டி சிறிது நேரம் யோசித்தார்.

“இல்ல.”

நந்தினி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“அப்படின்னா?”

“நம்ம முன்னோர்கள்
நமக்கு பல நல்ல விஷயங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

அதே நேரத்தில்

காலம் மாறும்போது
மாற்றப்பட வேண்டிய சில விஷயங்களும்
இருக்கலாம்.

நல்லதைத் தொடர வேண்டும்.

தவறானதைத் திருத்த வேண்டும்.

அதுதான்

பாரம்பரியத்தை மதிப்பது.”

நந்தினி அமைதியாகக் கேட்டாள்.

அவளுக்கு அந்தப் பதில் பிடித்திருந்தது.

அடையாளம் என்பதும் இதேபோலத்தான்.

“நான் யார்?”

என்ற கேள்விக்கு

மொழி ஒரு பதிலாக இருக்கலாம்.

கலாச்சாரம் ஒரு பதிலாக இருக்கலாம்.

பிறந்த இடம் ஒரு பதிலாக இருக்கலாம்.

வாழ்ந்த அனுபவங்கள் ஒரு பதிலாக இருக்கலாம்.

ஆனால்

ஒரு மனிதனின் அடையாளம்
அவனை மற்றவர்களிடமிருந்து
பிரிப்பதற்காக மட்டும் அல்ல.

அவனை அவனாகப் புரிந்துகொள்ளவும்
அது உதவுகிறது.

அதனால்

தன் அடையாளத்தைப் பற்றி
ஒருவருக்கு பெருமை இருக்கலாம்.

அதே நேரத்தில்

மற்றவருக்கும்
அவருடைய அடையாளத்தைப் பற்றி
பெருமை இருக்கலாம் என்பதை
அவர் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

ஒரு நாட்டில்

பல அடையாளங்கள்
ஒன்றாக வாழும்போது

ஒரு புதிய கேள்வி வருகிறது:

“யாருடைய அடையாளம்
முக்கியம்?”

அதற்கு

“என்னுடையது”

என்று மட்டும் சொல்லத் தொடங்கினால்

பிரிவு உருவாகும்.

“அனைவருடையதும் முக்கியம்”

என்று புரிந்துகொண்டால்

இடம் உருவாகும்.

நந்தினி அந்த நாளில்
பாட்டியின் பழைய பெட்டியை
மீண்டும் பார்த்தாள்.

அதில் இருந்த
பழைய கடிதம் அவளுக்கு
இப்போது வேறுவிதமாகத் தெரிந்தது.

அது ஒரு கடிதம் மட்டும் இல்லை.

ஒரு தலைமுறையிலிருந்து
மற்றொரு தலைமுறைக்கு
சென்ற ஒரு குரல்.

அவள் அதை
மீண்டும் பெட்டிக்குள் வைத்தாள்.

“இதை நான் பாதுகாப்பேன், பாட்டி.”

பாட்டி கேட்டார்:

“எதற்காக?”

நந்தினி சொன்னாள்:

“எனக்குப் பிறகு வற்றவங்களுக்கும்
நம்ம கதை தெரியணுமே.”

பாட்டி சிரித்தார்.

ஒரு மொழி

பேசப்படும்போது உயிருடன் இருக்கும்.

ஒரு கலாச்சாரம்

வாழப்படும்போது உயிருடன் இருக்கும்.

ஒரு பாரம்பரியம்

புரிந்துகொள்ளப்பட்டு
அடுத்த தலைமுறைக்கு சென்றால்
தொடரும்.

ஆனால்

அதன் உயிர்

மற்றவர்களை மறுப்பதில் இல்லை.

தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு

மற்றவருக்கும்
இடம் கொடுப்பதில் இருக்கிறது.

ஒரு நல்ல நாடு

தன் மொழிகளையும்
கலாச்சாரங்களையும்
அடையாளங்களையும்
பாதுகாக்கும்.

அதே நேரத்தில்

ஒரு மொழி பேசாதவரும்,

வேறு கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்தவரும்,

வேறு பகுதியிலிருந்து வந்தவரும்,

“இந்த நாடு
எனக்கும் சொந்தம்”

என்று உணரக்கூடிய இடமாக இருக்கும்.

அதுதான்

அடையாளத்தைப் பாதுகாக்கும்
மனிதநேயம்.

நம் வேர்களை மறக்காமல்

மற்றவர்களின் வேர்களையும்
மரியாதையுடன் பார்ப்பது.

நம் மொழியை நேசித்து

மற்ற மொழிகளுக்கும்
இடம் கொடுப்பது.

நம் கலாச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து

மற்ற கலாச்சாரங்களை
அறிந்துகொள்ளும் மனதை வளர்ப்பது.

**தன் அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பது
ஒரு உரிமை.

மற்றவரின் அடையாளத்தை மதிப்பது
ஒரு மனிதநேயம்.**

வேர்கள் தொடர்கின்றன...

அத்தியாயம் 5 — நாட்டின் வளங்கள் யாருக்காக?

ஒரு நாள்

அரவிந்த்
தன் நண்பன் ராகுலுடன்
ஒரு புதிய தொழிற்பேட்டைக்குச் சென்றான்.

அங்கு

பல புதிய கட்டிடங்கள்.

பெரிய இயந்திரங்கள்.

புதிய நிறுவனங்கள்.

வேலைக்காக
வந்திருந்த இளைஞர்கள்.

எல்லாமே
வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த அரவிந்த் கேட்டான்:

“ராகுல்,

ஒரு நாடு வளர்கிறது என்றால்
இதுபோன்ற இடங்கள்
அதிகமாக உருவாகணும்தானே?”

ராகுல் சிரித்தான்.

“ஆமாம்.

ஆனா

இன்னொரு கேள்வியும் இருக்கு.”

“என்ன?”

“இந்த வளர்ச்சி
யாருக்காக?”

அரவிந்த் அவனைப் பார்த்தான்.

அந்தக் கேள்வி
எளிதாக இருந்தது.

ஆனால்

அதற்கான பதில்
அவ்வளவு எளிதாக இல்லை.

ஒரு நாட்டில்

நிலம் இருக்கிறது.

காடுகள் இருக்கின்றன.

கனிமங்கள் இருக்கின்றன.

கடல் இருக்கிறது.

விவசாய நிலங்கள் இருக்கின்றன.

நீர் வளங்கள் இருக்கின்றன.

அறிவு இருக்கிறது.

தொழில்நுட்பம் இருக்கிறது.

பள்ளிகள் இருக்கின்றன.

பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன.

மருத்துவ வசதிகள் இருக்கின்றன.

தொழில் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

இவை அனைத்தும்

ஒரு நாட்டின்

வளர்ச்சிக்கான வளங்கள்.

ஆனால்

ஒரு வளம் இருக்கிறது என்பதாலேயே
அது எல்லோருடைய வாழ்க்கையையும்
வளர்த்துவிடாது.

அது

எப்படி பயன்படுத்தப்படுகிறது?

யாருக்குப் பயன்படுகிறது?

யாருக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கிறது?

யாருடைய வாழ்க்கை
அதனால் மேம்படுகிறது?

என்பதில்தான்

அதன் உண்மையான மதிப்பு இருக்கிறது.

அரவிந்த் அந்தத் தொழிற்பேட்டையில்
வேலைக்காக வந்திருந்த
சில இளைஞர்களைப் பார்த்தான்.

அவர்களில் ஒருவன்
சிறிய கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்தான்.

அவனுடைய பெயர்
சரவணன்.

அவன் ஒரு தொழில்நுட்பப் பயிற்சி
முடித்திருந்தான்.

ஆனால்

அவனிடம் பெரிய அனுபவம் இல்லை.

“வேலை கிடைக்குமா?”

என்று அவன்

நண்பனிடம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அரவிந்த் அதை கேட்டான்.

அவனுக்கு ஒரு விஷயம் புரிந்தது.

ஒரு நாட்டில்

ஒரு தொழிற்சாலை உருவாகிறது.

அது ஒரு கட்டிடம் மட்டும் அல்ல.

அது

ஒருவருக்கு வேலை.

ஒரு குடும்பத்திற்கு வருமானம்.

ஒரு குழந்தைக்கு கல்வி.

ஒரு வீட்டிற்கு பாதுகாப்பு.

ஒரு இளைஞனுக்கு

தன் திறமையை நிரூபிக்க ஒரு வாய்ப்பு.

ஒரு குடும்பத்தின்

அடுத்த தலைமுறைக்கான நம்பிக்கை.

ஒரு வளம்

மனித வாழ்க்கையைத் தொடும்போதுதான்

அதன் முழுமையான அர்த்தம் தெரிகிறது.

ஆனால்

வாய்ப்பு கிடைப்பது மட்டும் போதாது.

வாய்ப்பு

நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டும்.

திறமைக்கு

இடம் இருக்க வேண்டும்.

பின்தங்கிய ஒருவருக்கும்

முன்னேறுவதற்கான பாதை இருக்க வேண்டும்.

கல்வி கிடைத்தவருக்கும்,

கல்வி கிடைக்காதவருக்கும்,

நகரத்தில் வாழ்பவருக்கும்,

தொலைதூரப் பகுதியில் வாழ்பவருக்கும்

முன்னேறுவதற்கான வாய்ப்புகள்

முடிந்தவரை திறக்கப்பட வேண்டும்.

ஏனென்றால்

ஒரு நாட்டின் வளம்

ஒரு சிலரின் வாழ்க்கையை மட்டும்

உயர்த்துவதற்காக அல்ல.

அது

பலருடைய வாழ்க்கையை

முன்னேற்றுவதற்கான வாய்ப்பு.

சில நாட்கள் கழித்து

அரவிந்த் மீண்டும்

அந்தப் பகுதிக்குச் சென்றான்.

அப்போது

சரவணன்

ஒரு நிறுவனத்தில் வேலைக்கு சேர்ந்திருந்தான்.

அவன் முகத்தில்

ஒரு புதிய நம்பிக்கை இருந்தது.

“வேலை கிடைத்துடுச்சா?”

என்று அரவிந்த் கேட்டான்.

சரவணன் சிரித்தான்.

“ஆமாம்.

இப்போ

என் தம்பியை

நானும் படிக்க வைக்கணும்.”

அரவிந்த் சில நொடிகள்

அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரு வேலை

ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையை மட்டும்

மாற்றவில்லை.

அந்த மாற்றம்

ஒரு குடும்பத்திற்குச் சென்றது.

அங்கிருந்து

அடுத்த தலைமுறைக்கும்

செல்லத் தொடங்கியது.

நாட்டின் வளங்கள்

இயற்கையில் மட்டும் இல்லை.

ஒரு ஆசிரியரின் அறிவும்

ஒரு வளம்.

ஒரு மருத்துவரின் திறமையும்
ஒரு வளம்.

ஒரு பொறியாளரின் கண்டுபிடிப்பும்
ஒரு வளம்.

ஒரு விவசாயியின் அனுபவமும்
ஒரு வளம்.

ஒரு தொழிலாளியின் திறமையும்
ஒரு வளம்.

ஒரு இளைஞனின் புதிய சிந்தனையும்
ஒரு வளம்.

ஒருவரிடம் இருக்கும் அறிவு
அவரிடம் மட்டும் நின்றுவிட்டால்

அது ஒரு திறமை.

அது மற்றவர்களுக்கும் சென்றால்

அது ஒரு சமூக வளமாகிறது.

ஒரு கல்லூரியில்

மாணவர்களுக்காக
ஒரு புதிய ஆய்வகம் உருவாக்கப்பட்டது.

பல மாணவர்கள்
அதைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர்.

அவர்களில் சிலர்
பின்னர் வேலைக்குச் சென்றனர்.

சிலர்
புதிய கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்தனர்.

ஒருவர்
தன் சொந்த நிறுவனத்தைத் தொடங்கினார்.

மற்றொருவர்
தான் கற்றதை
தன் கிராமத்தில் உள்ள
மாணவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்கத் தொடங்கினார்.

ஒரே வளம்

பல வாழ்க்கைகளில்
பல வடிவங்களில்
தொடர்ந்தது.

அதுதான்
ஒரு நாட்டின் வளத்தின்
உண்மையான பயணம்.

நமக்குக் கிடைத்ததை
நாம் பயன்படுத்துவது இயல்பு.

ஆனால்

நமக்குக் கிடைத்தது
மற்றொருவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும்
என்று நினைப்பது

மனிதநேயம்.

நமக்கு கிடைத்த கல்வியை
மற்றொருவருக்கு பகிர்வது.

நமக்கு கிடைத்த வாய்ப்பை
மற்றொருவருக்கான வாய்ப்பாக மாற்றுவது.

நமக்குக் கிடைத்த அறிவை
அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு செல்வது.

நாம் பெற்ற முன்னேற்றம்
நம்மோடு முடிந்துவிடாமல்
மற்றவர்களையும் முன்னேற்றுவது.

இவை அனைத்தும்
ஒரு நாட்டின் வளத்தை
பெரிதாக்குகின்றன.

அன்று மாலை

அரவிந்தும் ராகுலும்
மீண்டும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ராகுல் கேட்டான்:

“இப்போ சொல்லு.

நாட்டின் வளங்கள் யாருக்காக?”

அரவிந்த் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு சொன்னான்:

“நாட்டில் வாழும்
அனைவருடைய வாழ்க்கையும்
முன்னேறுவதற்காக.”

ராகுல் சிரித்தான்.

“அப்படின்னா

வளர்ச்சி என்றால்
வளம் அதிகரிப்பது மட்டும் இல்லையா?”

அரவிந்த் தலையசைத்தான்.

“இல்ல.

அந்த வளம்

எத்தனை வாழ்க்கைகளைத் தொட்டது,

எத்தனை வாய்ப்புகளைத் திறந்தது,

எத்தனை பேரை முன்னேற்றியது

என்பதுதான் முக்கியம்.”

ஒரு நாட்டின் வளம்
அதன் நிலத்திலும் இருக்கிறது.

அதன் இயற்கையிலும் இருக்கிறது.

அதன் அறிவிலும் இருக்கிறது.

அதன் மக்களின் திறமையிலும் இருக்கிறது.

ஆனால்

அந்த வளங்கள்
சிலரிடம் மட்டும் நின்றுவிடாமல்,

பலருடைய வாழ்க்கையில்
வாய்ப்பாக மாறும்போது

அந்த நாடு
உண்மையாக வளரத் தொடங்குகிறது.

நமக்குக் கிடைத்ததை
பாதுகாப்பது பொறுப்பு.

நமக்குக் கிடைத்ததை
நியாயமாகப் பயன்படுத்துவது பொறுப்பு.

நமக்குக் கிடைத்ததை
மற்றவர்களுக்கும் பயனாக மாற்றுவது

அதற்கும் மேலான பொறுப்பு.

ஒரு நாட்டின் வளம்
அதன் மக்களின் வாழ்க்கையில்
நம்பிக்கையாக மாறும்போது

அந்த நாட்டின் வளர்ச்சி
எண்ணிக்கையில் மட்டும் இல்லை.

அது

மனிதர்களின் வாழ்க்கையில்
தெரியத் தொடங்குகிறது.

வளம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 6 — நாடு அடுத்த தலைமுறைக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும்?

ஒரு மாலை

விஜய்
தன் மகள் காவியாவுடன்
பழைய பள்ளி ஒன்றின் அருகே சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பள்ளி
பல ஆண்டுகளாக
அந்தப் பகுதியில் இருந்தது.

இப்போது
அதன் அருகில்
ஒரு புதிய கட்டிடம் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

காவியா கேட்டாள்:

“அப்பா,
இது என்ன கட்டுறாங்க?”

“புதிய பள்ளி.”

“யாருக்காக?”

“உன்னைப் போல
இன்னும் நிறைய குழந்தைகள்
படிக்கத்தான்.”

காவியா அந்தக் கட்டிடத்தைப் பார்த்தாள்.

“நான் பெரியவளாகும்போது
இந்தப் பள்ளி இருக்குமா?”

“இருக்கும்.”

“அப்போ
அப்போ படிக்கிற குழந்தைகளும்
இருப்பாங்களா?”

“இருப்பாங்க.”

காவியா சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தாள்.

பிறகு கேட்டாள்:

“அவங்களுக்காக
நாம இப்பவே ஏதாவது
செய்ய வேண்டாமா?”

விஜய் அவளைப் பார்த்தான்.

அந்தக் கேள்வி
அவனுக்குள் நீண்ட நேரம் இருந்தது.

நாம் வாழும் காலம்
நமக்கானது மட்டும் அல்ல.

நமக்கு முன் வாழ்ந்தவர்கள்
பலவற்றை உருவாக்கி
நம்மிடம் விட்டுச் சென்றார்கள்.

பள்ளிகள்.

சாலைகள்.

அறிவு.

தொழில்நுட்பம்.

தொழில் வாய்ப்புகள்.

அனுபவங்கள்.

அவற்றை பயன்படுத்தி
நாம் இன்னும் முன்னேறுகிறோம்.

அப்படியானால்

நாம் அடுத்த தலைமுறைக்கு
என்ன விட்டுச் செல்லப் போகிறோம்?

அது கட்டிடங்கள் மட்டும் அல்ல.

அவர்கள்
கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற வேண்டும்.

தங்கள் திறமையை
முயற்சி செய்ய இடம் வேண்டும்.

கேள்வி கேட்க பயப்படக்கூடாது.

தவறுகளில் இருந்து
கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி
தாங்களே சிந்திக்கக்கூடிய
சூழல் வேண்டும்.

இவை இல்லாமல்
வசதிகள் மட்டும் அதிகரித்தால்

அது முழுமையான முன்னேற்றமாகாது.

ஒரு பள்ளியில்

ஆசிரியர் ஒருவர்
மாணவர்களிடம் கேட்டார்:

“நீங்கள் பெரியவர்களான பிறகு
என்ன ஆகப் போகிறீர்கள்?”

ஒருவர்:

“மருத்துவர்.”

மற்றொருவர்:

“பொறியாளர்.”

இன்னொருவர்:

“விமானி.”

கடைசி வரிசையில் இருந்த
ஒரு மாணவன் மட்டும் அமைதியாக இருந்தான்.

ஆசிரியர் அவனிடம் கேட்டார்:

“நீ என்ன ஆகப் போற?”

“எனக்குத் தெரியல.”

ஆசிரியர் சிரித்தார்.

“பரவாயில்லை.

இப்பவே பதில் தெரிய வேண்டியதில்லை.

ஆனா
நீ தேடிப் பார்க்கும்
வாய்ப்பு உனக்கு இருக்கணும்.”

அந்த மாணவன்
அந்த வார்த்தையை மறக்கவில்லை.

எதிர்காலம் என்பது
ஒரு குழந்தைக்கு
நாம் முன்கூட்டியே எழுதிக் கொடுக்கும்
பதில் அல்ல.

அவன் தேடிக் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய
ஒரு பாதை.

அடுத்த தலைமுறையை
வெறும் “நாட்டின் எதிர்காலம்”
என்று மட்டும் பார்க்கக் கூடாது.

அவர்கள்
இன்றைய நாட்டின் ஒரு பகுதிதான்.

அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கும்
இடம் வேண்டும்.

அவர்களுடைய புதிய சிந்தனைகளுக்கும்
வாய்ப்பு வேண்டும்.

அவர்கள் முயற்சி செய்யும்போது
தவறுவதற்கும்
கற்றுக்கொள்வதற்கும்
இடம் வேண்டும்.

வழிகாட்டுதல் தேவை.

ஆனால்

அவர்களுடைய வாழ்க்கையை
முழுவதும் நாம் தீர்மானிப்பது
வழிகாட்டுதல் அல்ல.

ஒரு நாள்

காவியா மீண்டும் கேட்டாள்:

“அப்பா,

நான் பெரியவளாகும்போது
நாடு எப்படி இருக்கணும்?”

விஜய் சிரித்தான்.

“நீ எப்படி வாழ விரும்புகிறாயோ
அதற்கு இடம் கொடுக்கும் நாடாக.”

“அதாவது?”

“உனக்கு படிக்க வாய்ப்பு இருக்கணும்.

உன் திறமையை முயற்சி செய்யணும்.

உன் கனவைப் பற்றி
நீயே முடிவு செய்யணும்.

அதே நேரத்தில்

உன்னைப் போல
மற்ற குழந்தைகளுக்கும்
அந்த வாய்ப்பு இருக்கணும்.”

காவியா அமைதியாக இருந்தாள்.

அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

நமக்குப் பிடித்த எதிர்காலம்
நமக்காக மட்டும் உருவாக வேண்டியதில்லை.

ஒரு தலைமுறை
அடுத்த தலைமுறைக்கு
பொருட்களை மட்டும் கொடுப்பதில்லை.

அவர்கள் உருவாக்கிய
சூழலையும் கொடுக்கிறது.

அவர்கள் கற்றுக் கொடுத்த
அறிவையும் கொடுக்கிறது.

அவர்கள் எடுத்த
முடிவுகளின் விளைவுகளையும் கொடுக்கிறது.

அதனால்

இன்று நாம் உருவாக்குவது
நாளைய தலைமுறையின்
வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகும்.

நாம் ஒரு தலைமுறை.

நமக்கு முன்
ஒரு தலைமுறை இருந்தது.

நமக்குப் பின்
இன்னொரு தலைமுறை வரும்.

இந்த இரண்டுக்கும் நடுவில்
நாம் நிற்கிறோம்.

நமக்கு கிடைத்ததை
அப்படியே கொடுக்கிறோமா?

அல்லது

அதை இன்னும் சிறப்பாக
மாற்றிக் கொடுக்கிறோமா?

அதுதான் கேள்வி.

ஒரு நல்ல நாடு
அடுத்த தலைமுறைக்கு
வசதிகளை மட்டும் கொடுக்காது.

வாய்ப்பையும் கொடுக்கும்.

நம்பிக்கையையும் கொடுக்கும்.

தன் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்க
இடத்தையும் கொடுக்கும்.

நாளைய அவர்கள்
நம்மைப் பார்த்து

“எங்களுக்கு என்ன விட்டுச் சென்றீர்கள்?”

என்று கேட்கும்போது

நம்முடைய பதில்
அவர்களின் வாழ்க்கையிலேயே
தெரிய வேண்டும்.

அடுத்த தலைமுறை தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 7 — நாட்டின் பலம் எதில் இருக்கிறது?

ஒரு நாள்

ரவி

தன் நண்பன் சதீஷுடன்
ஒரு ரயில் நிலையத்தில்
நின்றனவாருந்தான்.

அன்று

நிலையத்தில்

மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது.

பல ஊர்களிலிருந்து

பலரும் வந்திருந்தார்கள்.

அவர்களின்

மொழி வேறு.

உடை வேறு.

வயது வேறு.

வேலை வேறு.

வாழ்க்கை வேறு.

ரவி சுற்றிப் பார்த்தான்.

“சதீஷ்,

இவ்வளவு விதமான மக்கள்

ஒரே நாட்டில்

எப்படி ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள்?”

சதீஷ் சிரித்தான்.

“அதுதான்
ஒரு நாட்டோட அழகு.”

ரவி மீண்டும் கேட்டான்:

“வேறுபாடு இருந்தா
பிரச்சனை வராதா?”

சதீஷ் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு சொன்னான்:

“வேறுபாடு பிரச்சனை இல்லை.

அதை நாம்
எப்படி பார்க்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம்.”

அந்த வார்த்தைகள்
ரவியின் மனதில் இருந்துகொண்டே இருந்தன.

அடுத்த நாள்
அவன் வேலைக்குச் சென்றபோது

அதே எண்ணம்
வேறு ஒரு வடிவத்தில்
அவனுக்கு முன் வந்தது.

அவன் வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்தில்
ஒரு புதிய திட்டம் தொடங்கப்பட்டது.

அந்தக் குழுவில்

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவர்.

கேரளாவைச் சேர்ந்த ஒருவர்.

மகாராஷ்டிராவைச் சேர்ந்த ஒருவர்.

வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒருவர்.

வெளிநாட்டில் சில காலம்
வாழ்ந்த ஒருவர்.

அவர்களுடைய

மொழி வேறு.

அனுபவம் வேறு.

சிந்திக்கும் முறை வேறு.

ஆனால்

வேலை ஒன்று.

முதல் சில நாட்களில்
சிறிய கருத்து வேறுபாடுகள் வந்தன.

ஒருவர் சொன்னார்:

“இப்படி செய்தால் நல்லா இருக்கும்.”

மற்றொருவர்:

“இல்ல.

வேற மாதிரி செய்தால்
இன்னும் நல்லா இருக்கும்.”

ஒவ்வொருவருக்கும்
தங்கள் கருத்து சரியாகத் தோன்றியது.

ரவி
நேற்று நிலையத்தில் சதீஷிடம் கேட்ட கேள்வியை
நினைத்துக்கொண்டான்.

“வேறுபாடு இருந்தா
பிரச்சனை வராதா?”

இங்கேயும் அதே கேள்விதான்.

ஆனால்

இந்த முறை

அவன் பதிலைப் பார்க்கப் போகிறான்.

ஒரு நாள்

அந்தக் குழுவின் தலைவர்

அனைவரையும் அழைத்தார்.

“நம்மில் யாருடைய கருத்து

வெற்றி பெற வேண்டும்

என்பது முக்கியமில்லை.

நம்முடைய வேலை

வெற்றி பெற வேண்டும்.

அதற்கு

யாருடைய யோசனை நல்லதோ

அதை எடுத்துக்கலாம்.”

அந்த வார்த்தைக்குப் பிறகு

அவர்கள்

ஒருவருடைய கருத்தை

மற்றொருவர் கேட்கத் தொடங்கினர்.

சில நேரங்களில்

ஒருவருடைய யோசனை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

சில நேரங்களில்

மற்றொருவருடையது.

சில நேரங்களில்

இரண்டு யோசனைகளையும் இணைத்து

ஒரு புதிய வழி உருவானது.

திட்டம் முடிந்தபோது

அது ஒருவருடைய வெற்றி அல்ல.

முழுக் குழுவின் வெற்றி.

அன்று மாலை

ரவி சதீஷ்ச் சந்தித்தான்.

“நேத்து நீ சொன்னது
இன்னைக்கு புரிஞ்சது.”

சதீஷ் கேட்டான்:

“என்ன?”

“ரயில் நிலையத்துல
நாம பார்த்த வேறுபாடுகள்.

இன்னைக்கு
என் அலுவலகத்துலயும் அதே மாதிரி
வேறுபட்ட மனிதர்கள் இருந்தாங்க.

ஆனா

அவங்க எல்லாரும் சேர்ந்து வேலை செய்தப்போ
அந்த வேறுபாடே
ஒரு பலமா மாறிடுச்சு.”

சதீஷ் சிரித்தான்.

“அதுதான் விஷயம்.

வேறுபட்ட மனிதர்கள்
ஒன்றாக இருக்கும்போது

யார் சரி என்று மட்டும்
பார்த்தால் பிரச்சனை.

ஒவ்வொருவரிடமும்
என்ன நல்லது இருக்கிறது என்று
பார்த்தால் அது பலம்.”

ரவி அந்த அனுபவத்தை
நினைத்துப் பார்த்தான்.

ஒரு நாட்டிலும்
இதுபோலத்தானே?

ஒவ்வொருவருக்கும்
தனது அனுபவம் இருக்கிறது.

தனது அறிவு இருக்கிறது.

தனது பார்வை இருக்கிறது.

தனது வாழ்க்கைப் பாடம் இருக்கிறது.

அவற்றை எல்லாம்
ஒரே மாதிரியாக்க வேண்டியதில்லை.

ஒன்றாகப் பயன்படுத்தத்
தெரிந்தால் போதும்.

ஒரு நாட்டின் பலம்

“நாங்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரி”
என்பதில் இல்லை.

“நாங்கள் வேறுபட்டவர்கள்.

ஆனால்

தேவைப்படும் இடத்தில்
ஒன்றாக நிற்க முடியும்.”

என்பதில் இருக்கிறது.

அதற்குத் தேவை

புரிந்துகொள்ளும் மனம்.

கேட்கும் பழக்கம்.

கருத்து வேறுபாட்டை
ஏற்றுக்கொள்ளும் முதிர்ச்சி.

மற்றவரின் திறமையை
மதிக்கும் மனநிலை.

இதற்காக

எல்லோரும் எல்லாவற்றிலும்
ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை.

ஒரு நாட்டில்
கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கும்.

வாழ்க்கை முறைகளில்
வேறுபாடுகள் இருக்கும்.

முன்னுரிமைகளில்
வேறுபாடுகள் இருக்கும்.

அவை இயல்பானவை.

ஆனால்

வேறுபாடு வந்தவுடன்
ஒருவரை ஒருவர் எதிரியாகப் பார்ப்பது

ஒரு நாட்டின் பலத்தை
பலவீனமாக்கும்.

கருத்து வேறுபட்டாலும்

ஒரே நாட்டின்
மக்கள் என்ற உணர்வு
தொடர முடியும்.

அன்று ரவி
சதீஷிடம் சொன்னான்:

“இப்போ புறியுது.

ஒரு நாட்டோட பலம்
அங்க இருக்கிற மக்கள்
எவ்வளவு பேர்னு மட்டும் இல்ல.

அவங்க
எவ்வளவு வேறுபட்டவர்களாக இருந்தாலும்

ஒருவரோட ஒருவர்
எப்படி வாழ்கிறாங்க
என்பதிலும் இருக்கு.”

சதீஷ் தலையசைத்தான்.

“ஆமாம்.

பலமான நாடு என்பது

மற்றவர்களை விட
மேலே நிற்கும் நாடு அல்ல.

தன்னுள் இருக்கும்
பல வேறுபாடுகளை
ஒன்றாகக் கொண்டு செல்லும் நாடு.”

ரவி அமைதியாக இருந்தான்.

நேற்று ரயில் நிலையத்தில்
அவன் பார்த்த மக்கள் கூட்டமும்,

இன்று அலுவலகத்தில்
அவன் அனுபவித்த குழுவும்

இப்போது அவனுக்கு
ஒரே பாடத்தைச் சொல்லியது.

ஒற்றுமை என்பது
வேறுபாடுகளை அழிப்பது அல்ல.

வேறுபாடுகளுடன்
ஒன்றாக நிற்பது.

ஒரு நாட்டின் உண்மையான பலம்

அதன் மக்களின் எண்ணிக்கையில் மட்டும் இல்லை.

அவர்களுக்கிடையிலான
நம்பிக்கையிலும்,

ஒத்துழைப்பிலும்,

ஒருவருக்கொருவர்
இடம் கொடுக்கும் மனதிலும் இருக்கிறது.

அந்தப் பலம் இருந்தால்

வேறுபாடுகள்
நாட்டை உடைக்காது.

அவை

நாட்டை இன்னும்
வலிமையாக்கும்.

ஒற்றுமை தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 8 — ஒரு நாட்டின் செயல், மற்றொரு நாட்டின் வாழ்க்கை

ஒரு நாள்

விஜய்
தன் அலுவலகத்தில்
செய்திகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது

ஒரு செய்தி
அவனுடைய கவனத்தை ஈர்த்தது.

ஒரு நாட்டில்
ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை
மூடப்பட்டிருந்தது.

அதனால்

அந்த நாட்டில் மட்டும்
பலர் வேலை இழந்திருக்கவில்லை.

அந்தத் தொழிற்சாலையுடன்
தொடர்பில் இருந்த
வேறு நாடுகளில் உள்ள
சில நிறுவனங்களுக்கும்
வேலை பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

விஜய் அருகில் இருந்த
அருணிடம் கேட்டான்:

“ஒரு நாட்டுல நடந்தது
இன்னொரு நாட்டை எப்படி
பாதிக்கும்?”

அருண் சிரித்தான்.

“நீ தினமும் பயன்படுத்துற
பொருட்கள் எங்கிருந்து வருது
என்று யோசிச்சுப் பார்த்திருக்கியா?”

விஜய் சிறிது நேரம்
யோசித்தான்.

“சிலது நம்ம ஊர்ல இருந்து.

சிலது வேற மாநிலத்துல இருந்து.

சிலது வேற நாட்டுல இருந்து.”

“அதுதான்.”

அன்று மாலை

விஜய் வீட்டுக்குச் சென்றதும்
தன் மகள் காவியாவிடம்
பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

காவியா தன் கையில் இருந்த
ஒரு சிறிய பொருளைக் காட்டி கேட்டாள்:

“அப்பா,
இது எங்க தயாரிச்சது?”

விஜய் அதன் மீது இருந்த
விவரத்தைப் பார்த்தான்.

ஒரு நாட்டின் பெயர் இருந்தது.

“வேற நாட்டுல.”

காவியா உடனே கேட்டாள்:

“அப்போ

அவங்க தயாரிச்சதைத்தான்
நாம பயன்படுத்துறோமா?”

“ஆமாம்.”

“நம்ம நாட்டுல தயாரிக்கிற
பொருட்களை அவங்களும்
பயன்படுத்துவாங்களா?”

“ஆமாம்.”

காவியா சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்தாள்.

“அப்போ

நாடுகள் எல்லாம்
தனித்தனியா இருக்கிற மாதிரி
தெரிஞ்சாலும்...

நம்ம வாழ்க்கை
ஒன்றோட ஒன்று
தொடர்புலதானே?”

விஜய் சிரித்தான்.

“ஆமாம்.

அதுதான் முக்கியமான விஷயம்.”

இன்று

ஒரு நாட்டில் தயாரிக்கப்படும்
ஒரு பொருள்

மற்றொரு நாட்டில்
பயன்படுத்தப்படலாம்.

ஒரு நாட்டில் உருவாகும்
ஒரு தொழில்நுட்பம்

மற்றொரு நாட்டின்
மக்களின் வாழ்க்கையை
மாற்றலாம்.

ஒரு நாட்டில் இருக்கும்
ஒரு நிறுவனத்தின் முடிவு

மற்றொரு நாட்டில் இருக்கும்
ஒரு தொழிலாளியின்
வேலையையும் பாதிக்கலாம்.

ஒரு நாட்டில் உருவாகும்
ஒரு பொருளாதார மாற்றம்

வேறு நாட்டின்
வணிகத்தையும் பாதிக்கலாம்.

உலகம்

நாடுகளாகப் பிரிந்திருக்கலாம்.

ஆனால்

மக்களின் வாழ்க்கை
அவ்வளவு எளிதாகப் பிரியவில்லை.

இதனால்

ஒரு நாடு
தன் வளர்ச்சியைப் பற்றி
யோசிக்கக்கூடாது என்பதல்ல.

ஒவ்வொரு நாடும்
தன் மக்களின் நலனுக்காக
வளர வேண்டும்.

தன் மக்களுக்கு
வேலை வேண்டும்.

கல்வி வேண்டும்.

பாதுகாப்பு வேண்டும்.

வாய்ப்புகள் வேண்டும்.

வளர்ச்சி வேண்டும்.

ஆனால்

“எனக்கு மட்டும் போதும்”
என்ற எண்ணத்தில்
ஒரு நாடு முன்னேறும்போது,

அதன் முடிவுகள்
வேறு இடங்களில்
எப்படிப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும்
என்பதையும் பார்க்க வேண்டும்.

சில நாடுகள்

ஒருவருக்கொருவர்
பொருட்களை வாங்குகின்றன.

தொழில்நுட்பத்தைப்
பகிர்கின்றன.

அறிவைப்
பகிர்கின்றன.

மருத்துவத் திறன்களைப்
பகிர்கின்றன.

மாணவர்கள்
ஒரு நாட்டிலிருந்து
மற்றொரு நாட்டுக்குச்
சென்று கற்கின்றனர்.

தொழிலாளர்கள்
வேறு நாடுகளில்
வேலை செய்கின்றனர்.

வணிகம்

ஒரு எல்லைக்குள்
நின்றுவிடுவதில்லை.

அதனால்

நாடுகளுக்கிடையிலான
உறவு என்பது

அரசுகள் சந்திப்பது மட்டும் அல்ல.

அது

மக்களின் வாழ்க்கையோடும்
தொடர்புடையது.

அடுத்த நாள்

அலுவலகத்தில்

விஜய் தனது குழுவிடம்
ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“நாம உருவாக்குற
எந்த ஒரு பொருளும்
நம்மள மட்டும் பாதிக்காது.

அதை பயன்படுத்துற
வேற யாராவது இருக்கலாம்.

அதனால்

நாம செய்யுற வேலையையும்
கொஞ்சம் பெரிய பார்வையில்
பார்க்கணும்.”

அருண் கேட்டான்:

“நம்ம வேலைல இருந்து
இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை
நாம எப்படி நினைக்க முடியும்?”

விஜய் சிரித்தான்.

“நம்ம வேலை சின்னதா இருக்கலாம்.

ஆனா

அது போகும் இடம்
சின்னதா இருக்க வேண்டியதில்லை.”

ஒரு நாட்டின்
செயல்

அந்த நாட்டின் எல்லைக்குள்
முடிந்துவிடுவதில்லை.

அதன் பொருட்கள்
வெளியே செல்லலாம்.

அதன் அறிவு
வெளியே செல்லலாம்.

அதன் தொழில்நுட்பம்
வெளியே செல்லலாம்.

அதன் முடிவுகளின்
விளைவுகளும்
வெளியே செல்லலாம்.

அதனால்

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி
அதன் மக்களுக்கு மட்டும்
நல்லதாக இருப்பது போதாது.

அது

மற்றவர்களுக்கு
தீங்கு விளைவிக்காமல்,

முடிந்த அளவு
உலகத்திற்கும்
பயனுள்ளதாக இருக்க வேண்டும்.

காவியா அன்று இரவு
தன் தந்தையிடம் கேட்டாள்:

“அப்பா,

ஒரு நாடு நல்லா இருந்தா
போதுமா?”

விஜய் சிறிது நேரம்
யோசித்துவிட்டு சொன்னான்:

“நல்ல நாடாக இருப்பது
முக்கியம்.

ஆனா

மற்ற நாடுகளோடு
எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதும்
அவ்வளவே முக்கியம்.”

காவியா கேட்டாள்:

“அதாவது

நம்ம நாடு நல்லா வளரணும்.

அதே நேரம்
மற்ற நாடுகளும் நல்லா இருக்கணுமா?”

விஜய் சிரித்தான்.

“ஆமாம்.

ஏன்னா

நாம் ஒரே உலகத்துலதான்
வாழ்கிறோம்.”

காவியா அமைதியாக
தலையசைத்தாள்.

அவளுக்கு அந்த நாள்
ஒரு புதிய விஷயம் புரிந்தது.

**ஒரு நாட்டின் எல்லை
வரைபடத்தில் இருக்கலாம்.

ஆனால்

அந்த நாட்டின் செயல்களின்
விளைவுகளுக்கு
எப்போதும் எல்லை இருக்காது.**

ஒரு நாடு
தன் வலிமையை வளர்த்துக்கொள்ளலாம்.

ஆனால்

அந்த வலிமை
உலகத்தோடு எப்படி
பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதில்தான்
அதன் மனிதநேயம் தெரியும்.

ஒரு நாட்டின் வாழ்க்கை
மற்றொரு நாட்டின் வாழ்க்கையோடு
தொடர்கிறது.

உலகம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 9 — அண்டை நாடுகள், அருகிலுள்ள பொறுப்பு

ஒரு மாலை

சுரேஷ்
தன் வீட்டின் மாடியில்
நிற்குகொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய மகன்
ஆதவ் அருகில் வந்து நின்றான்.

“அப்பா...”

“என்ன?”

“நம்ம வீட்டுக்குப் பக்கத்துல
இன்னொரு வீடு இருக்குல்ல?”

“இருக்கு.”

“அவங்க வீட்டுல
என்ன நடக்குது என்று
நமக்கு தெரியுமா?”

சுரேஷ் சிரித்தான்.

“எல்லாமே தெரியாது.”

ஆதவ் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு கேட்டான்:

“அப்போ
பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க
நமக்கு தேவையில்லையா?”

“அப்படி யார் சொன்னது?”

“அவங்க வாழ்க்கை
அவங்கது.

நம்ம வாழ்க்கை
நம்மது தானே?”

சுரேஷ் அவனைப் பார்த்தார்.

“ஆமாம்.

ஆனா

அருகில் இருப்பவர்களின்
வாழ்க்கையைப் பற்றி
நமக்கு கொஞ்சம் அக்கறை
இருக்க வேண்டியதுதான்.”

சில நாட்களுக்குப் பிறகு

ஆதவ் பள்ளியில்
ஒரு உலக வரைபடத்தைப் பார்த்தான்.

பல நாடுகள்
வெவ்வேறு நிறங்களில்
காட்டப்பட்டிருந்தன.

அவன் ஆசிரியரிடம் கேட்டான்:

“மேடம்,

இந்த நாடுகளுக்கு
எல்லாம் நடுவுல கோடு
போட்டிருக்காங்களே.

அது எதுக்கு?”

ஆசிரியர் சொன்னார்:

“அது எல்லை.

ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும்
அதன் தனித்தன்மையும்
அதன் பொறுப்பும் இருக்கிறது.”

ஆதவ் மீண்டும் கேட்டான்:

“எல்லை இருந்தா
அதுக்கப்புறம்
அவங்க நமக்கு
அந்நியங்களா?”

ஆசிரியர் சிரித்தார்.

“நாடு வேறாக இருக்கலாம்.

மக்கள்
அந்நியர்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை.”

அந்த வார்த்தை
ஆதவின் மனதில் நின்றது.

உலகத்தில்

பல நாடுகள்
ஒன்றுக்கொன்று அருகில்
இருக்கின்றன.

அவற்றுக்கிடையில்
எல்லைகள் இருக்கலாம்.

வரலாறுகள் வேறாக இருக்கலாம்.

மொழிகள் வேறாக இருக்கலாம்.

அரசியல் முடிவுகள் வேறாக இருக்கலாம்.

ஆனால்

அந்த நாடுகளில் வாழும் மக்கள்

அதே சூரியனைப் பார்க்கிறார்கள்.

அதே காற்றை சுவாசிக்கிறார்கள்.

அதே வாழ்க்கைத் தேவைகளை
எதிர்கொள்கிறார்கள்.

குழந்தைகள்
கல்வி பெற வேண்டும்.

குடும்பங்கள்
பாதுகாப்பாக வாழ வேண்டும்.

மக்கள்
வேலை செய்ய வேண்டும்.

விவசாயிகள்
தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும்.

வணிகம்
தொடர வேண்டும்.

அமைதி
தேவை.

இந்த அடிப்படை தேவைகளுக்கு
எல்லை கிடையாது.

அண்டை நாடுகளுக்கு
ஒருவருக்கொருவர்
பல தொடர்புகள் இருக்கும்.

மக்கள் பயணம் செய்வார்கள்.

பொருட்கள் செல்லும்.

வணிகம் நடக்கும்.

குடும்ப உறவுகள் இருக்கலாம்.

கலாச்சாரத் தொடர்புகள் இருக்கலாம்.

சில நேரங்களில்

ஒரு நாட்டில் நடக்கும்
ஒரு பிரச்சனை

அருகில் இருக்கும்
மற்றொரு நாட்டையும்
தொடலாம்.

அப்போது

“அது அவர்களுடைய பிரச்சனை”
என்று முழுவதுமாக
விலகி நிற்பது
எப்போதும் தீர்வாக இருக்காது.

முதலில்

புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பிறகு

பேச வேண்டும்.

தேவைப்பட்டால்

ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

ஒரு நாள்

ஆதவ் மீண்டும்
தன் அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அப்பா,

அண்டை நாட்டோட
நாம எப்பவும் நண்பர்களா
இருக்க முடியுமா?”

சுரேஷ் உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

“எப்பவும் எல்லா விஷயத்திலும்
ஒத்த கருத்து இருக்காது.

அண்டை வீட்டுக்காரர்களுக்குள்ளேயே
சில நேரம் கருத்து வேறுபாடு வரும்.

அதுக்காக
ஒவ்வொரு நாளும் சண்டை போடுவோமா?”

ஆதவ் சிரித்தான்.

“இல்ல.”

“அதே மாதிரி தான்
நாடுகளும்.

கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம்.

ஆனா

பேசுவதற்கான கதவு
மூடப்படக்கூடாது.”

ஒரு நல்ல அண்டை நாடு

மற்றொரு நாட்டின்
பலவீனத்தைப் பார்த்து
மகிழ்வதில்லை.

அதன் கஷ்டத்தை
தனக்கு சாதகமாக
மாற்றிக்கொள்ள முயற்சிப்பதில்லை.

அதே நேரத்தில்

தன் நாட்டின்
பாதுகாப்பையும்
மக்களின் நலனையும்
விட்டுக்கொடுக்காது.

மரியாதையும்
பொறுப்பும்
இரண்டும் சேர்ந்து இருக்க வேண்டும்.

ஒருவரை ஒருவர்
மதிப்பது என்பது

எல்லாவற்றையும்
ஒப்புக்கொள்வது அல்ல.

கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும்

மனிதர்களின் வாழ்க்கைக்கு
மதிப்பு கொடுப்பது.

ஆதவ் வரைபடத்தை
மீண்டும் பார்த்தான்.

அவன் முன்பு பார்த்தது

பல நிறங்கள்.

பல கோடுகள்.

பல நாடுகள்.

இப்போது

அந்தக் கோடுகளுக்குள்
வாழும் மனிதர்களைப்
பார்க்கத் தொடங்கினான்.

“அப்பா...”

“ம்?”

“வரைபடத்துல
நாடுகளுக்கு நடுவுல
கோடு இருக்கு.

ஆனா

மக்களுக்குள்ள
அவ்வளவு கோடு
வேண்டாமே?”

சுரேஷ் அவனைப் பார்த்து
சிரித்தார்.

“அது தான்
நல்ல உலகத்துக்கான
முதல் எண்ணம்.”

ஒரு நாடு
தன் மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில்

தன் அருகில் இருக்கும்
நாடுகளுடனும்
அமைதியாக வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஏனென்றால்

அருகாமை என்பது
வெறும் புவியியல் தொடர்பு அல்ல.

அது

ஒருவரை ஒருவர்
புரிந்துகொள்ள வேண்டிய
ஒரு வாய்ப்பு.

உதவ வேண்டிய
ஒரு பொறுப்பு.

பேசிக்கொண்டே இருக்க வேண்டிய
ஒரு உறவு.

அண்டை நாடுகளுக்கு
எல்லைகள் இருக்கலாம்.

ஆனால்
மனிதநேயத்திற்கு
எல்லைகள் இருக்க வேண்டியதில்லை.

நல்லுறவு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 10 — நாடுகளுக்கிடையிலான வர்த்தகம்

ஒரு நாள்

மீரா
தன் வீட்டில் இருந்த
ஒரு சிறிய பொருளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அது அவளுக்கு
வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தது.

அவளுடைய தம்பி
ஆதித் கேட்டான்:

“அக்கா,

இது நம்ம ஊர்ல
செய்தது இல்லையா?”

“இல்ல.

வேற நாட்டுல
தயாரிச்சது.”

“அப்போ இது
எப்படி இங்கே வந்தது?”

மீரா சிரித்தாள்.

“அதுதான்
வர்த்தகம்.”

ஆதித் இன்னும் குழம்பினான்.

“அதாவது?”

“ஒரு நாட்டில் இருக்கும்
ஒரு பொருள்

இன்னொரு நாட்டில் இருக்கும்
ஒருவருக்குத் தேவைப்படும்போது,

அது ஒரு நாட்டிலிருந்து
மற்றொரு நாட்டுக்குச் செல்கிறது.

அதோடு

பணம் மட்டும் போகாது.

பல பேரோட
உழைப்பும் சேர்ந்து போகும்.”

அந்த வார்த்தை
ஆதித்துக்கு புதிதாக இருந்தது.

“உழைப்பும் போகுமா?”

“ஆமாம்.

இந்தப் பொருளை
ஒருவர் உருவாக்கியிருப்பார்.

அதை தயாரிக்க
வேறொருவர் வேலை செய்திருப்பார்.

அதைப் பொதிய
இன்னொருவர் இருந்திருப்பார்.

அதை அனுப்ப
வேறொருவர் வேலை செய்திருப்பார்.

அதை இங்கே கொண்டு வர
பல பேர் உழைத்திருப்பார்கள்.

நாம் வாங்கும்போது
அந்த எல்லா உழைப்பையும்
நாம் பயன்படுத்துகிறோம்.”

ஆதித் அந்தப் பொருளை
மீண்டும் பார்த்தான்.

அது இப்போது
அவனுக்கு ஒரு பொருளாக மட்டும்
தெரியவில்லை.

ஒரு பொருள்
ஒரு நாட்டிலிருந்து
மற்றொரு நாட்டுக்குச் செல்லும்போது

அதன் பின்னால்

ஒரு தொழிற்சாலை இருக்கலாம்.

ஒரு சிறிய நிறுவனம் இருக்கலாம்.

ஒரு விவசாயி இருக்கலாம்.

ஒரு கைவினைஞர் இருக்கலாம்.

ஒரு பொறியாளர் இருக்கலாம்.

ஒரு ஓட்டுநர் இருக்கலாம்.

ஒரு துறைமுகத் தொழிலாளர் இருக்கலாம்.

ஒரு விற்பனையாளர் இருக்கலாம்.

அவர்களின் உழைப்பு
பல இடங்களைக் கடந்து
மற்றொரு மனிதனின்
வாழ்க்கையைச் சென்றடைகிறது.

அதனால்

வர்த்தகம் என்பது

“நான் கொடுக்கிறேன்.

நீ வாங்குகிறாய்.”

என்ற அளவுக்கு மட்டும்
சிறிய விஷயம் அல்ல.

அது

பல மனிதர்களின் உழைப்பை
ஒன்றோடொன்று இணைக்கும்
ஒரு வழி.

ஒரு நாட்டில்

ஒரு பொருள் அதிகமாக
தயாரிக்கப்படலாம்.

மற்றொரு நாட்டில்

அந்தப் பொருள்
தேவையாக இருக்கலாம்.

ஒரு நாட்டிடம்
தொழில்நுட்பம் அதிகமாக இருக்கலாம்.

மற்றொரு நாட்டிடம்
வேறு ஒரு திறமை இருக்கலாம்.

ஒரு நாட்டிடம்
ஒரு வகையான உற்பத்தி திறன் இருக்கலாம்.

மற்றொரு நாட்டிடம்
வேறு ஒரு சந்தை இருக்கலாம்.

இப்படி

நாடுகள்
தங்களிடம் இருப்பதை
மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து

தங்களுக்குத் தேவையானதை
பெறுகின்றன.

இதனால்

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி
மற்றொரு நாட்டுக்கும்
வாய்ப்பாக மாறலாம்.

ஆனால்

வர்த்தகம் வளர வேண்டும் என்பதற்காக
எதையும் செய்யலாம் என்று
அர்த்தமில்லை.

ஒரு பொருளைத் தயாரிக்கும்
மனிதனின் உழைப்புக்கு
மதிப்பு இருக்க வேண்டும்.

தொழிலாளியின் பாதுகாப்பு
முக்கியம்.

நியாயமான சம்பளம்
முக்கியம்.

நுகர்வோருக்கு
தரமான பொருள்
கிடைப்பதும் முக்கியம்.

வணிகத்தில்
நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்.

ஒருவர் வளர்வதற்காக
மற்றொருவர்
அநியாயமாக பாதிக்கப்படக் கூடாது.

ஒரு மாலை

ஆதித் தன் அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அப்பா,

நம்ம நாட்டுல தயாரிக்கிற
பொருட்களை வேற நாடுகளும்
வாங்குறாங்களா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போ

நம்ம ஊர்ல ஒருத்தர்
செய்யுற வேலை

வேற நாட்டுல இருக்கிற
ஒருத்தருக்கும் பயன்படுமா?”

“நிச்சயமாக.”

ஆதித் சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்தான்.

“அப்போ

நம்ம நாட்டுல நல்லா
வேலை செய்தா

நம்ம நாட்டுக்கு மட்டும் இல்ல,

வேற நாட்டுக்கும்
பயன் இருக்கும்ல?”

அப்பா சிரித்தார்.

“அதுதான்.

நல்ல வேலை
எங்கே செய்யப்பட்டாலும்

அதன் பயன்
எல்லையைத் தாண்டிப் போகலாம்.”

அதனால்

ஒரு நாடு
உலகத்தோடு வர்த்தகம் செய்யும்போது

தன் நலனை மட்டும்
பார்க்காமல்,

நம்பிக்கையை உருவாக்க வேண்டும்.

தரத்தை மதிக்க வேண்டும்.

நியாயத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

மற்றவர்களின் உழைப்பை
மதிக்க வேண்டும்.

நீண்ட கால உறவை
உருவாக்க வேண்டும்.

ஏனென்றால்

ஒருமுறை விற்றுவிட்டு
உறவு முடிவதில்லை.

நம்பிக்கை இருந்தால்

அதே உறவு
பல ஆண்டுகள் தொடரலாம்.

ஒரு நாட்டின்
பொருட்கள் உலகத்துக்குச் செல்லும்போது

அதோடு அந்த நாட்டின்
திறமையும் செல்கிறது.

அந்த நாட்டின்
உழைப்பும் செல்கிறது.

அந்த நாட்டின்
நம்பகத்தன்மையும் செல்கிறது.

அதனால்

உலக வர்த்தகத்தில்
ஒரு நாடு எதை விற்கிறது
என்பது மட்டும் முக்கியமல்ல.

அது எப்படிப்பட்ட
நம்பிக்கையை உருவாக்குகிறது
என்பதும் முக்கியம்.

நாடுகள்
ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர்
பெறலாம்.

ஒருவருக்கொருவர்
கொடுக்கலாம்.

ஒருவரின் உழைப்பு
மற்றொருவரின் வாழ்க்கைக்கு
பயனாகலாம்.

அப்போது

வர்த்தகம்
வெறும் பணப் பரிமாற்றமாக
இருக்காது.

மனிதர்களின் உழைப்பை
மனிதர்களின் தேவைகளோடு
இணைக்கும் ஒரு பாலமாக மாறும்.

வர்த்தகம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 11 — பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய நீர்

ஒரு காலை

கதிர்
தன் அப்பாவுடன்
விவசாய சந்தைக்குச் சென்றிருந்தான்.

அங்கே

பல ஊர்களிலிருந்து வந்திருந்த
விவசாயிகள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவர் சொன்னார்:

“இந்த வருடம்
தண்ணீர் சரியாக கிடைக்கல.”

இன்னொருவர் சொன்னார்:

“எங்க பக்கம்
கொஞ்சம் பரவாயில்லை.”

கதிர் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

வீட்டுக்குத் திரும்பும் வழியில்
அவன் அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அப்பா,

ஒரே தண்ணீர்தானே?

அப்போ

ஒரு இடத்துல கிடைக்குது,

இன்னொரு இடத்துல கிடைக்கலையே?”

அப்பா சொன்னார்:

“சில நேரம்

அதுதான் பிரச்சனை.

தண்ணீர் ஒரே இடத்தில்

நிற்குகொண்டு இருக்காது.

அது பயணம் செய்யும்.”

கதிருக்கு அந்த வார்த்தை

புரியவில்லை.

“தண்ணீர் எப்படி

பயணம் செய்யும்?”

அப்பா சிரித்தார்.

“மழை பெய்யும்.

அது ஒரு பகுதியில் விழும்.

அங்கிருந்து ஓடும் நீர்

வேறொரு பகுதிக்குப் போகும்.

சில நீர்

நதியாகப் போகும்.

சில நீர்

நிலத்துக்குள் செல்லும்.

சில நீர்

கடலை அடையும்.

இயற்கைக்கு

‘இந்த இடம் மட்டும்’
என்று எல்லை தெரியாது.”

கதிர் சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்தான்.

அடுத்த நாள்

பள்ளியில்

ஆசிரியர்
மாணவர்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

“ஒரே வளத்தை
இரண்டு பகுதிகள் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தால்
என்ன செய்ய வேண்டும்?”

ஒரு மாணவன் சொன்னான்:

“யாருக்கு முதலில் கிடைக்கிறதோ
அவர்களுக்குத்தான் அதிகமாக இருக்கணும்.”

இன்னொருவர் சொன்னான்:

“யாருக்கு அதிக தேவை இருக்கிறதோ
அவர்களை முதலில் பார்க்கணும்.”

ஆசிரியர் கேட்டார்:

“இரண்டில் எது சரி?”

மாணவர்கள்
ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள்.

ஆசிரியர் சொன்னார்:

“சில கேள்விகளுக்கு
ஒரே வரியில் பதில் இருக்காது.

அதனால்

பேச வேண்டும்.

தேவையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நியாயமான வழியைத் தேட வேண்டும்.”

நீரைப் போன்ற
இயற்கை வளங்கள்

ஒரு மனிதனுக்கோ,

ஒரு குடும்பத்துக்கோ,

ஒரு ஊருக்கோ மட்டும்
சொந்தமானவை அல்ல.

பல மக்களின் வாழ்க்கை
அவற்றோடு இணைந்திருக்கலாம்.

விவசாயம்
அதை நம்பியிருக்கலாம்.

குடிநீர்
அதை நம்பியிருக்கலாம்.

தொழில்
அதை நம்பியிருக்கலாம்.

சுற்றுச்சூழல்
அதை நம்பியிருக்கலாம்.

அதனால்

ஒரு பகுதியில் எடுக்கப்படும்
ஒரு முடிவு

மற்றொரு பகுதியில்
வாழும் மக்களையும்
பாதிக்கலாம்.

நாடுகளுக்கிடையிலும்
இதே நிலை ஏற்படலாம்.

ஒரு நீர்வளம்
ஒரு நாட்டின் எல்லைக்குள்
மட்டுமே உருவாகாமல்,

பல பகுதிகளைக் கடந்து
செல்லலாம்.

அப்போது

“இது எங்களுடையது”
என்று மட்டும் சொல்வது
பிரச்சனையைத் தீர்க்காது.

“எங்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டும்?”
என்பதோடு

“மற்றவர்களுக்கு
எவ்வளவு தேவை?”

என்பதையும் பார்க்க வேண்டும்.

அதற்காக

பேச்சுவார்த்தை தேவை.

தகவல் தேவை.

நம்பிக்கை தேவை.

நியாயமான புரிதல் தேவை.

ஒரு நாள்

கதிர் மீண்டும்
தன் அப்பாவிடம் கேட்டான்:

“அப்பா,

நாம நமக்கு தேவையானதை
எடுத்துக்கணும் இல்லையா?"

“ஆமாம்.”

“அப்போ
மற்றவர்களுக்கும் தேவையிருந்தா?"

அப்பா சிறிது நேரம்
யோசித்தார்.

“அதுதான்
பகிர்ந்து கொள்வதின் அர்த்தம்.

நமக்கு தேவையென்னு
மற்றவர்களுக்கு ஒன்றும்
கிடைக்கக்கூடாது என்று
நினைப்பது பகிர்வு இல்லை.

நம்ம தேவையையும்
மற்றவர்களின் தேவையையும்
பார்த்து

இருவருக்கும் முடிந்த அளவு
நியாயமான வழியைத் தேடுவதுதான்
பகிர்வு.”

கதிர் தலையசைத்தான்.

நாடுகளுக்கிடையில்
வளங்களைப் பகிர்வது

எப்போதும் எளிதாக இருக்காது.

கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கலாம்.

தேவைகள் வேறுபடலாம்.

சூழ்நிலைகள் மாறலாம்.

ஆனால்

பேசாமல் இருப்பது

ஒரு தீர்வு அல்ல.

சண்டை மட்டும்

ஒரு தீர்வு அல்ல.

ஒருவரின் தேவையை

மற்றொருவர் கேட்பதும்,

தன் தேவையை

தெளிவாகச் சொல்வதும்,

இருவருக்கும் ஏற்ற

வழியைத் தேடுவதும்

மனிதநேயமான அணுகுமுறை.

ஒரு நாட்டின்

வலிமை என்பது

தன்னிடம் இருப்பதை

முழுவதும் தக்கவைத்துக்கொள்வதில் மட்டும் இல்லை.

தேவைப்படும் இடத்தில்

நியாயமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும்

மனப்பக்குவத்திலும் இருக்கிறது.

பகிர்வு என்பது

தன் உரிமையை

விட்டுக்கொடுப்பது மட்டும் அல்ல.

மற்றவரின் உரிமையையும்

புரிந்துகொள்வது.

இன்று நமக்கு கிடைப்பது

என்றென்றும் நமக்கே
கிடைக்கும் என்று
நினைக்க முடியாது.

நாளை

நமக்கும்
மற்றொருவரின் உதவி
தேவைப்படலாம்.

கதிர் அன்று இரவு
தன் பள்ளி நோட்டில்
ஒரு வரி எழுதினான்.

“ஒரே வளத்தைப் பகிரும்போது
யார் வென்றார்கள் என்பதல்ல முக்கியம்.
யாருடைய வாழ்க்கையும்
தோற்காமல் இருப்பதுதான் முக்கியம்.”

அவன் நோட்டை மூடிவைத்தான்.

ஒரு நாட்டின் எல்லையைத் தாண்டி
செல்லும் ஒரு வளம்

அந்த வளத்தைப் பயன்படுத்தும்
மக்களின் வாழ்க்கைகளையும்
ஒன்றோடொன்று இணைக்கிறது.

அதனால்

வளத்தைப் பகிர்வது
வெறும் நிர்வாக முடிவு அல்ல.

அது மனிதர்களின் வாழ்க்கையை
மதிக்கும் ஒரு பொறுப்பு.

பகிர்வு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 12 — ஒரு நாட்டின் வளம், உலகத்தின் பொறுப்பு

ஒரு நாள்

ரவி

தன் நண்பன் சதீஷுடன்

ஒரு அறிவியல் கண்காட்சிக்குச் சென்றிருந்தான்.

பல பள்ளி மாணவர்கள்

தங்கள் கண்டுபிடிப்புகளை

காட்சிப்படுத்தியிருந்தார்கள்.

ஒரு மேசையில்

ஒரு சிறிய கருவி இருந்தது.

அதன் அருகில்

ஒரு மாணவன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

ரவி கேட்டான்:

“இது என்ன?”

“விவசாயத்தில்

ஒரு குறிப்பிட்ட நேரையை

முன்கூட்டியே கண்டுபிடிக்க

உதவும் கருவி.”

ரவி ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“இதை நீங்கள்தான்

கண்டுபிடிச்சீங்களா?”

மாணவன் சிரித்தான்.

“நாங்க மாதிரி பண்ணிப் பார்த்தோம்.

ஆனா

இதுக்குப் பின்னாடி
பல பேரோட அறிவு இருக்கு.”

ரவி சதீஷிடம் திரும்பினான்.

“ஒரு நாட்டுல
ஒருத்தர் கண்டுபிடிக்கிற விஷயம்
வேற நாட்டுக்கும் போகுமா?”

“ஏன் போகக்கூடாது?”

சதீஷ் சிரித்தான்.

“அறிவுக்கு
எல்லை இருக்கிறதா?”

ரவி அமைதியாக இருந்தான்.

அவன் இதுவரை

ஒரு நாட்டின் வளம் என்றால்
நிலம்,

கனிமம்,

விவசாயம்,

தொழில்

என்று நினைத்திருந்தான்.

இப்போது

அறிவும் ஒரு வளம்
என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

ஒரு நாட்டில்

ஒரு புதிய மருந்து உருவாகலாம்.

ஒரு புதிய தொழில்நுட்பம்
கண்டுபிடிக்கப்படலாம்.

ஒரு புதிய விவசாய முறை
உருவாகலாம்.

ஒரு புதிய கல்வி முறை
வளரலாம்.

ஒரு புதிய இயந்திரம்
உருவாக்கப்படலாம்.

ஒரு பழமையான கைவினைத் திறன்
பாதுகாக்கப்படலாம்.

இவை அனைத்தும்

அந்த நாட்டின்
மக்களுக்கான செல்வம்.

ஆனால்

அவை உலகத்திற்கும்
பயனுள்ளதாக மாறலாம்.

அதனால்

ஒரு நாட்டின் வளம்
அந்த நாட்டின் எல்லைக்குள்
முடிந்துவிடுவதில்லை.

அதேபோல்

ஒரு நாட்டில்
ஒரு முக்கியமான வளம்
அழிந்துவிட்டால்,

அதன் தாக்கமும்
அந்த நாட்டுக்குள் மட்டும்
நிற்காமல் இருக்கலாம்.

ஒரு தொழில் அழியலாம்.

அதோடு
பல குடும்பங்களின் வருமானம்
பாதிக்கப்படலாம்.

ஒரு பாரம்பரிய திறன்
மறைந்துவிடலாம்.

அதோடு
பல தலைமுறைகளின் அறிவும்
மறைந்து போகலாம்.

ஒரு முக்கியமான இயற்கை பகுதி
அழிக்கப்படலாம்.

அதோடு
பல உயிர்களின் வாழ்வும்
பாதிக்கப்படலாம்.

ஒரு அறிவியல் திறன்
வளராமல் போகலாம்.

அதனால்

ஒரு நாட்டின் இழப்பு

சில நேரங்களில்

உலகத்தின் இழப்பாகவும்
மாறலாம்.

ரவி கேட்டான்:

“அப்போ

ஒவ்வொரு நாடும்
தன்னிடம் இருக்கிறதை
ரொம்ப கவனமாக
பார்த்துக்கணுமா?”

சதீஷ் சொன்னான்:

“ஆமாம்.

ஆனா

அது பயத்தால மட்டும்
இருக்கக்கூடாது.

மதிப்பால இருக்கணும்.”

“எதற்கான மதிப்பு?”

“நம்மிடம் இருக்கிற
ஒரு நல்ல விஷயம்

நமக்கு மட்டும் கிடைத்தது
என்று நினைக்காமல்,

அதை வளர்த்து,

பாதுகாத்து,

முடிந்தால்
உலகத்துக்கும் பயன்பட வைப்பது.”

அன்று கண்காட்சியில்

ஒரு மாணவி
தன் பாட்டியிடம் இருந்து
கற்றுக்கொண்ட பாரம்பரிய
கைவினையைப் பற்றிப் பேசினாள்.

அந்தக் கைவினை
அவள் ஊரில் மட்டும்
சிலருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

“இதைக் கற்றுக்கொள்ள
யாரும் வரலன்னா
இது மறைந்து போயிடும்,”
என்றாள்.

அந்த வார்த்தை
ரவியை யோசிக்க வைத்தது.

ஒரு நாட்டின் வளம்

பெரிய தொழிற்சாலைகளில் மட்டும்
இருக்கவில்லை.

ஒரு முதியவரின்
அனுபவத்திலும் இருக்கலாம்.

ஒரு விவசாயியின்
அறிவிலும் இருக்கலாம்.

ஒரு கைவினைஞரின்
கைகளிலும் இருக்கலாம்.

ஒரு ஆசிரியரின்
அறிவிலும் இருக்கலாம்.

ஒரு மாணவனின்
புதிய சிந்தனையிலும் இருக்கலாம்.

அந்த இரவு

ரவி தன் அப்பாவிடம்
நடந்ததைச் சொன்னான்.

“அப்பா,

நம்ம நாட்டுல இருக்கிற
நல்ல விஷயங்களை
நாம பாதுகாக்கணும்ல?”

அப்பா சொன்னார்:

“ஆமாம்.”

“அதை வேற யாரும்
பயன்படுத்தக்கூடாதுன்னு
சொல்லணுமா?”

அப்பா சிரித்தார்.

“இல்ல.

முதலில்

அதை நாமே
புரிந்துகொள்ளணும்.

பாதுகாக்கணும்.

வளர்க்கணும்.

சரியான முறையில்
பகிர்ந்துகொள்ளவும் கற்றுக்கணும்.”

ரவி கேட்டான்:

“அப்போ

ஒரு நாட்டின் வளம்
அந்த நாட்டுக்கே சொந்தம்.

ஆனா

அது உலகத்துக்கும்
பயனாகலாம்?”

“அதுதான்
சிறந்த நிலை.”

ஒரு நாடு

தன்னிடம் இருப்பதை
பாதுகாக்க வேண்டும்.

அதை வீணாக்காமல்
பயன்படுத்த வேண்டும்.

அடுத்த தலைமுறைக்கு
கொடுக்க வேண்டும்.

அறிவை வளர்க்க வேண்டும்.

திறமையை மதிக்க வேண்டும்.

புதியதை உருவாக்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில்

உலகத்தோடு
அறிவையும் அனுபவத்தையும்
பகிர்ந்து கொள்ளும்
மனப்பக்குவமும் வேண்டும்.

ஏனென்றால்

உலகம் முன்னேறுவது

ஒரு நாடு மட்டும்
எல்லாவற்றையும் வைத்திருப்பதால் அல்ல.

பல நாடுகள்

**தங்களிடம் உள்ள நல்லவற்றை
வளர்த்து, பாதுகாத்து,
ஒருவருக்கொருவர்
பயனுள்ளதாக மாற்றும்போது.**

ரவி அந்த நாள்

ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டான்.

ஒரு நாட்டின் செல்வம்
அதன் கையில் இருக்கும்
பொருட்களின் எண்ணிக்கையில் மட்டும் இல்லை.

அது

எதைப் பாதுகாக்கிறது,

எதை உருவாக்குகிறது,

எதை கற்றுக்கொள்கிறது,

எதை அடுத்த தலைமுறைக்கு
கொடுக்கிறது,

எதை உலகத்துடன்
பகிர்கிறது

என்பதிலும் இருக்கிறது.

ஒரு நாட்டின் வளத்தைப்
பாதுகாப்பது
அந்த நாட்டின் பொறுப்பு.

அந்த வளம் உலகத்திற்கு
நன்மையாக மாறும்போது
அது மனிதகுலத்தின்
செல்வமாகிறது.

பொறுப்பு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 13 — தொழில்நுட்பம் எதற்காக?

ஒரு நாள்

விக்னேஷ்

தன் நண்பன் கார்த்திக்குடன்

ஒரு சிறிய தொழில்நுட்பக் கண்காட்சிக்குச் சென்றிருந்தான்.

அங்கே

ஒரு இளைஞன்

ஒரு சிறிய கருவியை

காட்சிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

அது

தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும்

ஒருவருக்கு

ஒரு குறிப்பிட்ட வேலையை

எளிதாகச் செய்ய உதவும்

கருவி.

கார்த்திக் கேட்டான்:

“இதை எதுக்காக

உருவாக்கினீங்க?”

அந்த இளைஞன் சொன்னான்:

“இந்த வேலையை

தினமும் கையால செய்யும்

ஒரு தொழிலாளி இருந்தார்.

அவருக்கு இந்த வேலை

ரொம்ப நேரம் எடுத்துக்கொள்ளும்.

அதனால்

‘இதை கொஞ்சம்
எளிதாக்க முடியுமா?’
என்று யோசித்தேன்.”

விக்னேஷ் அந்தக் கருவியை
மீண்டும் பார்த்தான்.

அது பெரிய இயந்திரம் இல்லை.

ஆனால்

ஒருவரின் வேலையை
எளிதாக்குவதற்காக
உருவாக்கப்பட்டது.

திரும்பும் வழியில்

கார்த்திக் கேட்டான்:

“தொழில்நுட்பம் என்றால்
உனக்கு என்ன தோணுது?”

விக்னேஷ் உடனே சொன்னான்:

“மொபைல்.

கம்ப்யூட்டர்.

ரோபோ.

AI.”

கார்த்திக் சிரித்தான்.

“அது எல்லாம் தொழில்நுட்பம்.

ஆனா

தொழில்நுட்பம் எதற்காக
இருக்கணும்?”

விக்னேஷ் பதில் சொல்லவில்லை.

இன்று

ஒரு கருவி

மனிதனின் நேரத்தை
மிச்சப்படுத்தலாம்.

ஒரு மென்பொருள்

ஒரு வேலையை
வேகமாகச் செய்யலாம்.

ஒரு மருத்துவக் கருவி

ஒரு நோயை
முன்கூட்டியே கண்டுபிடிக்க உதவலாம்.

ஒரு தொடர்பு தொழில்நுட்பம்

தொலைவில் இருக்கும்
இரண்டு மனிதர்களை
சில நொடிகளில் இணைக்கலாம்.

ஒரு செயற்கை நுண்ணறிவு கருவி

ஒருவருக்கு
தகவலைப் புரிந்துகொள்ள
உதவலாம்.

தொழில்நுட்பம்

மனிதனின் திறனை
பெருக்க முடியும்.

ஆனால்

அதே தொழில்நுட்பம்

தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால்

மனிதனின் நேரத்தையும்,

கவனத்தையும்,

தனியுரிமையையும்,

பாதுகாப்பையும்

பாதிக்கக்கூடும்.

அதனால்

கேள்வி

“தொழில்நுட்பம் நல்லதா?”

என்பது மட்டும் அல்ல.

“அதை நாம் எதற்காக

உருவாக்குகிறோம்?”

என்பதும் முக்கியம்.

ஒரு நாள்

விக்னேஷ் தன் அப்பாவிடம்

இதுபற்றி பேசினான்.

“அப்பா,

ஒரு புதிய தொழில்நுட்பம்

உருவாக்குறவங்க

அது எப்படி பயன்படுத்தப்படும்

என்றும் யோசிக்கணுமா?”

அப்பா சொன்னார்:

“கண்டிப்பாக.

ஒரு பொருளை உருவாக்குவது
முதல் பொறுப்பு.

அது மனிதர்களை
எப்படி பாதிக்கும் என்பதை
யோசிப்பது
அடுத்த பொறுப்பு.”

விக்னேஷ் கேட்டான்:

“ஆனா

எல்லாரும் அதை
சரியாகத்தான் பயன்படுத்துவாங்க
என்று சொல்ல முடியாதே?”

“அதனால்தான்

உருவாக்கும்போதே
பாதுகாப்பையும்,

தனியுரிமையையும்,

மனித மரியாதையையும்,

தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும்
வாய்ப்புகளையும்

நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.”

தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சி

வேகமாக இருக்கலாம்.

ஆனால்

மனிதநேயம்
அதைவிட பின்னால்
நடக்கக்கூடாது.

ஒரு புதிய கருவி
உருவாகும்போது

“இது எவ்வளவு வேகமாக
வேலை செய்யும்?”

என்று கேட்பதோடு

“இது யாருக்கு உதவும்?”

“யாருக்கு பாதிப்பு ஏற்படலாம்?”

“இதை எல்லோரும்
நியாயமாகப் பயன்படுத்த முடியுமா?”

“இதனால் மனிதனின்
மரியாதை பாதுகாக்கப்படுமா?”

என்ற கேள்விகளும்
இருக்க வேண்டும்.

ஒரு நாட்டின்
தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி

அதன் பெருமைக்காக மட்டும்
இருக்கக்கூடாது.

அது

மக்களின் வாழ்க்கையை
மேம்படுத்த வேண்டும்.

கல்வியை
அணுகக்கூடியதாக மாற்றலாம்.

மருத்துவத்தை
வேகமாக்கலாம்.

மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு
புதிய வாய்ப்புகளை உருவாக்கலாம்.

விவசாயிகளுக்கு
தகவலைக் கொண்டு செல்லலாம்.

சிறு தொழில்களுக்கு
புதிய சந்தைகளைத் திறக்கலாம்.

தொலைவில் இருக்கும்
மக்களை இணைக்கலாம்.

அதாவது

தொழில்நுட்பத்தின் உண்மையான
மதிப்பு

அது எவ்வளவு புதிது
என்பதில் மட்டும் இல்லை.

**அது எத்தனை மனிதர்களின்
வாழ்க்கையை நல்லதாக மாற்றுகிறது
என்பதிலும் இருக்கிறது.**

அதே நேரத்தில்

ஒரு தொழில்நுட்பம்

மனிதர்களை ஏமாற்ற,

பொய்யான தகவலைப் பரப்ப,

ஒருவரின் தனிப்பட்ட தகவலை
அனுமதியின்றி பயன்படுத்த,

மற்றவர்களுக்கு தீங்கு செய்ய,

மனித உயிரைப் பாதிக்க

பயன்படுத்தப்பட்டால்

அது வளர்ச்சி என்று
சொல்ல முடியுமா?

விக்னேஷ் தன் அப்பாவிடம்
மீண்டும் கேட்டான்:

“அப்பா,

அப்போ

தொழில்நுட்பம்
எவ்வளவு வளரணும்?”

அப்பா சிரித்தார்.

“மனிதன்
எவ்வளவு உயரமாக
வாழ விரும்புகிறானோ,

அவ்வளவு உயரம்
தொழில்நுட்பமும் வளரலாம்.

ஆனா

அது மனிதனைவிட
மனிதநேயத்தில்
முன்னேற வேண்டும்.”

விக்னேஷ் அமைதியாக
தலையசைத்தான்.

அன்று இரவு

அவன் தன் கணினியைத் திறந்தான்.

ஒரு புதிய திட்டத்தைத் தொடங்கினான்.

அவன் முதல் வரியாக
எழுதியது:

“இந்த தொழில்நுட்பம்
யாருடைய வாழ்க்கையை
சிறப்பாக மாற்றப் போகிறது?”

அந்தக் கேள்வியைப் பார்த்தபடி
சில நிமிடங்கள் இருந்தான்.

அவனுக்கு ஒரு விஷயம்
தெளிவானது.

தொழில்நுட்பத்தை உருவாக்குவது
அறிவின் வேலை.

அதை சரியான வழியில்
பயன்படுத்துவது
பொறுப்பின் வேலை.

அந்த இரண்டும்
சேரும்போதுதான்

**தொழில்நுட்பம்
மனித முன்னேற்றமாகிறது.**

ஒரு நாட்டின் வலிமை
அது உருவாக்கும்
புதிய கருவிகளில் மட்டும் இல்லை.

அந்த கருவிகளை
மனித வாழ்க்கைக்காக
எப்படி பயன்படுத்துகிறது
என்பதிலும் இருக்கிறது.

****தொழில்நுட்பம் வளரட்டும்.**

ஆனால்

அதனுடன்
மனிதநேயமும் வளரட்டும்.**

படைப்பு தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 14 — உலகில் ஒரு நாட்டின் பொறுப்பு

ஒரு நாள்

ரவி

தன் மகன் ஆதியுடன்

ஒரு சர்வதேச அறிவியல் நிகழ்ச்சிக்குச்
சென்றிருந்தான்.

பல நாடுகளிலிருந்து

மாணவர்களும்

ஆராய்ச்சியாளர்களும்
வந்திருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும்
தங்கள் நாட்டில் உருவாக்கப்பட்ட
புதிய கண்டுபிடிப்புகளை
காட்சிப்படுத்தியிருந்தார்கள்.

ஆதி

ஒவ்வொரு அரங்காகச் சென்று

ஆர்வமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரு இடத்தில்

ஒரு பெரிய திரையில்
பல நாடுகளின் பெயர்கள்
தோன்றின.

ஆதி கேட்டான்:

“அப்பா...

இவங்க எல்லாரும்
தங்கள் நாட்டுக்காகத்தானே
இதை உருவாக்கியிருக்காங்க?”

ரவி சிரித்தான்.

“அப்படித்தான் ஆரம்பிச்சிருக்கும்.

ஆனா...

அதோட பயன்
அந்த நாட்டோட எல்லைக்குள்ளேயே
நிற்கணும்னு அவசியமில்லை.”

ஆதி அவனைப் பார்த்தான்.

“எப்படி?”

ரவி பதில் சொல்லாமல்
அருகில் இருந்த ஒரு அரங்கைக்
காட்டினான்.

அங்கே

ஒரு சிறிய மருத்துவக் கருவி
காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கருவி
தொலைதூரப் பகுதிகளில்
மருத்துவ பரிசோதனை செய்ய
உதவக்கூடியதாக இருந்தது.

அதை உருவாக்கிய குழுவில்
வேறு வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களும்
இருந்தார்கள்.

ஆதி கேட்டான்:

“ஒரே கருவியை
பல நாட்டுக்காரங்க
சேர்ந்து உருவாக்கியிருக்காங்களா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போ

இது எந்த நாட்டோடது?”

ரவி சிரித்தான்.

“அதுதான் முக்கியமான கேள்வி.”

ஆதி புரியாமல் பார்த்தான்.

“ஒரு கண்டுபிடிப்பு
ஒரு நாட்டில் உருவாகலாம்.

ஆனா

அதை உருவாக்க
வேறொரு நாட்டின் அறிவு
பயன்பட்டிருக்கலாம்.

வேறொரு நாட்டிலிருந்து
தேவையான பொருள் வந்திருக்கலாம்.

இன்னொரு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்
அதில் வேலை செய்திருக்கலாம்.

பிறகு

அது உலகம் முழுவதும்
பயன்படலாம்.”

ஆதி சில நொடிகள்
அந்தக் கருவியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“அப்படின்னா

ஒரு நாடு வளர்ந்தா
அதோட பயன்
மற்ற நாட்டுக்கும் போகுமா?”

“போகலாம்.

அதனால்தான்
ஒரு நாட்டின் வலிமை
அந்த நாட்டுக்காக மட்டும்
இருக்கக்கூடாது.”

அவர்கள் அடுத்த அரங்குக்குச் சென்றார்கள்.

அங்கே

ஒரு பெரிய நாட்டின்
புதிய தொழில்நுட்பத் திட்டம்
காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த ஆதி சொன்னான்:

“அப்பா...

இவங்க ரொம்ப பெரிய நாடு போல.”

ரவி சொன்னான்:

“வலிமையான நாடாக இருப்பது
ஒரு பெரிய வாய்ப்பு.

ஆனா

அது ஒரு பொறுப்பும்.”

“என்ன பொறுப்பு?”

“தன்னுடைய மக்களை
பாதுகாப்பது.

தன்னுடைய வளர்ச்சியை
நிலையாக வைத்திருப்பது.

மற்ற நாடுகளின் உரிமையையும்
மதிப்பது.

தன்னிடம் இருக்கும்
அறிவையும் திறமையையும்
தேவைப்படும் இடங்களில்
பயன்படுத்துவது.

முக்கியமா...

தனக்கு இருக்கும் வலிமையை
மற்றவர்களைத் தாழ்த்துவதற்காக
பயன்படுத்தாமல் இருப்பது.”

ஆதி அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“அப்பா...

ஒரு நாடு வலிமையானதுன்னா
எல்லாரும் அதைக் கேட்கணுமா?”

ரவி சிறிது நேரம்
யோசித்தான்.

“அது நல்ல வலிமை இல்ல.

மற்றவர்கள் பயப்படுவதால்
கிடைக்கும் மரியாதை
நீண்ட காலம் இருக்காது.

ஒரு நாடு
தன் செயல்களால்
நம்பிக்கையை உருவாக்கும்போது
அதுதான் பெரிய வலிமை.”

திரும்பும் வழியில்

ஆதி மீண்டும் கேட்டான்:

“அப்பா...

உலகத்துக்கு ஒரு நாடு
என்ன கொடுக்க முடியும்?”

ரவி சிரித்தான்.

“அதற்கு ஒரே பதில் இல்லை.

ஒரு நாடு அறிவைக் கொடுக்கலாம்.
ஒரு நாடு
புதிய கண்டுபிடிப்பைக் கொடுக்கலாம்.

ஒரு நாடு
மருத்துவத்தில் உதவலாம்.

ஒரு நாடு
கல்வியில் நல்ல முறையை
பகிரலாம்.

ஒரு நாடு
கலை, கலாச்சாரம், திறமை
இவற்றை உலகத்தோடு பகிரலாம்.

சில நேரங்களில்

ஒரு நாடு
தன்னிடம் இருக்கும்
அனுபவத்தையே பகிர்வது
பெரிய உதவியாக இருக்கலாம்.”

ஆதி சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு சொன்னான்:

“அப்படின்னா...

ஒரு நாடு
பெரியதாக இருப்பது மட்டும் போதாதா?”

ரவி அவனைப் பார்த்தான்.

“போதாது.

அது எவ்வளவு பெரியது என்பதைக் காட்டிலும்

அதன் வலிமையை
எதற்காக பயன்படுத்துகிறது என்பதுதான் முக்கியம்.”
அந்த வார்த்தையை
ஆதி மனதில் வைத்துக்கொண்டான்.

அன்று அவன் புரிந்துகொண்டது

ஒரு நாடு
தன்னுடைய மக்களுக்காக
வளர வேண்டும்.

ஆனால்

அதன் வளர்ச்சி
உலகத்திற்கும்
பயனாகும் அளவுக்கு
பொறுப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு நாடு
மற்ற நாடுகளை விட
மேலே நிற்பதற்காக மட்டும்
வலிமை பெற வேண்டியதில்லை.

அதன் வலிமையால்

மற்றவர்களுக்கு
பாதுகாப்பையும்,

அறிவையும்,

வாய்ப்பையும்,

நம்பிக்கையையும்

உருவாக்க முடியும்.

அப்போதுதான்

ஒரு நாட்டின் வலிமை
அதன் எல்லையைத் தாண்டி
ஒரு மனிதநேயமாக மாறுகிறது.

வலிமை தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 15 — ஒன்றாக முன்னேறும் நாடுகள்

ஒரு நாள்

விஜய்

தன் அலுவலகத்தில்

ஒரு கூட்டத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

அன்று

அவர்களுடைய நிறுவனத்தில்

ஒரு புதிய திட்டத்தைப் பற்றி

பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தத் திட்டத்தில்

இந்தியாவில் இருந்த குழுவுடன்

வேறொரு நாட்டில் இருந்த

ஒரு குழுவும்

சேர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது.

கூட்டம் தொடங்கியதும்

ஒருவர் கேட்டார்:

“நம்மாலேயே

இதைச் செய்ய முடியாதா?”

மற்றொருவர் சொன்னார்:

“முடியும்.

ஆனா

அவர்களிடம் இருக்கிற
சில அனுபவங்கள்
நமக்கு இல்லை.

நம்மிடம் இருக்கிற
சில திறமைகள்
அவர்களிடம் இல்லை.”

விஜய் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு
அந்த வார்த்தை பிடித்திருந்தது.

**“நம்மிடம் இருப்பது
அவர்களிடம் இல்லாமல் இருக்கலாம்.

அவர்களிடம் இருப்பது
நம்மிடம் இல்லாமல் இருக்கலாம்.”**

சில நாட்களுக்குப் பிறகு

இரு நாடுகளின் குழுக்களும்
சேர்ந்து வேலை செய்யத் தொடங்கின.

முதல் சில நாட்களில்

சிறிய கருத்து வேறுபாடுகள் வந்தன.

வேலையை எப்படி செய்ய வேண்டும்?

எதை முதலில் செய்ய வேண்டும்?

எந்த முறையில் முடிக்க வேண்டும்?

ஒவ்வொருவருக்கும்
ஒவ்வொரு எண்ணம்.

ஒரு நாள்

கூட்டம் சற்று நீண்டது.

யாருடைய யோசனை
சிறந்தது என்பதில்
அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது

அந்தக் குழுவின் தலைவர் சொன்னார்:

“நம்முடைய நோக்கம்
யார் சரி என்று நிரூபிப்பது இல்லை.

நம்முடைய நோக்கம்
வேலையைச் சிறப்பாக முடிப்பது.

நல்ல யோசனை
எங்கிருந்து வந்தாலும்
அதை எடுத்துக்கொள்வோம்.”

அதற்குப் பிறகு

கூட்டத்தின் போக்கு மாறியது.

ஒருவருடைய யோசனையை
மற்றொருவர் மேம்படுத்தினார்.

மற்றொருவர்
வேறொரு நாட்டின் குழு சொன்ன
ஒரு முறையை இணைத்தார்.

இறுதியில்

இரு குழுக்களும்
தனித்தனியாகச் செய்ய முடியாத
ஒரு சிறந்த முடிவை
சேர்ந்து உருவாக்கினார்கள்.

அன்று மாலை

விஜய்

தன் நண்பன் அருணிதம் சொன்னான்:

“ஒரு விஷயம் புரிஞ்சுது.”

“என்ன?”

“ஒன்றாக இருப்பது என்றால்
எல்லாரும் ஒரே மாதிரி
இருக்கணும்னு இல்லை.

வேறுபட்டவர்கள்
தங்களிடம் இருப்பதை
ஒன்றாக பயன்படுத்தும்போதுதான்
பெரிய விஷயம் உருவாகுது.”

அருண் சிரித்தான்.

“அது நாடுகளுக்கும் பொருந்தும்னு
நினைக்கிறாயா?”

விஜய் சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“பொருந்தும்.

ஒரு நாட்டிடம்
ஒரு வகையான அறிவு இருக்கலாம்.

மற்றொரு நாட்டிடம்
வேறொரு அனுபவம் இருக்கலாம்.

இன்னொரு நாட்டிடம்
வேறொரு திறமை இருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு நாடும்
தனக்குத் தெரிந்ததை மட்டும்
பிடித்துக்கொண்டு நின்றால்

உலகம் தனித்தனி பகுதிகளாகத்தான்
இருக்கும்.

ஆனா

ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர்
கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினால்

வளர்ச்சி வேகமாகும்.”

அடுத்த நாள்

விஜய் தனது மகள் கவியாவுடன்
வீட்டில் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

கவியா கேட்டாள்:

“அப்பா...

எல்லா நாடுகளும்
ஒன்றாக வேலை செய்ய முடியுமா?”

விஜய் சொன்னான்:

“எல்லா நேரமும்
எல்லா விஷயத்திலும்
ஒத்துப்போக முடியாது.

கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கும்.

தேவைகள் வேறுபடும்.

சில நேரங்களில்
முடிவுகளும் வேறுபடும்.”

“அப்போ எப்படி
ஒன்றாக இருப்பாங்க?”

“ஒன்றாக இருப்பதற்கு
எல்லாவற்றிலும்
ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

ஒருவருடைய இருப்பையும்
உரிமையையும் மதித்து,

தேவைப்படும் இடங்களில்
பேசிக்கொண்டு,

பொதுவான நன்மைக்காக
சேர்ந்து செயல்படத் தெரிந்தால் போதும்.”

கவியா அமைதியாக இருந்தாள்.

பிறகு கேட்டாள்:

“அப்படின்னா

உலகம் ஒரு பெரிய
குடும்பம் மாதிரியா?”

விஜய் சிரித்தான்.

“அப்படிச் சொல்லலாம்.

ஆனா

ஒரு குடும்பத்தில் இருப்பவர்கள்
எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை.

அதுபோலத்தான் உலகமும்.”

ஒரு நாடு

தன் வளர்ச்சியைப் பற்றி
பெருமைப்படலாம்.

தன் மக்களின் சாதனைகளை
கொண்டாடலாம்.

தன் அறிவையும்
தன் கலாச்சாரத்தையும்
பாதுகாக்கலாம்.

அதில் தவறு இல்லை.

ஆனால்

அந்தப் பெருமை

“நாங்கள் மட்டுமே சிறந்தவர்கள்”

என்று மாறும்போது

ஒன்றாக முன்னேறும் வாய்ப்பு
குறையத் தொடங்குகிறது.

ஒரு நாடு

“என்னிடம் இருப்பது
உனக்கும் பயன்படலாம்”

என்று சொல்லும்போது

அது தன்னுடைய வலிமையை
குறைத்துக்கொள்வதில்லை.

மாறாக

அந்த வலிமைக்கு
ஒரு பெரிய அர்த்தத்தை
கொடுக்கிறது.

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம்
மற்றொரு நாட்டின் தோல்வியை
தேவைப்படாத உலகம்

ஒரு நல்ல உலகமாக
மாறத் தொடங்குகிறது.

அங்கே

போட்டி இருக்கலாம்.

ஆனால்

பகை தேவையில்லை.

வேறுபாடு இருக்கலாம்.

ஆனால்

வெறுப்பு தேவையில்லை.

தனித்தன்மை இருக்கலாம்.

ஆனால்

தனிமை தேவையில்லை.

நாடுகள் தனித்தனியாக வளரலாம்.

ஆனால் உலகம் ஒன்றாக முன்னேற வேண்டும்.

முன்னேற்றம் தொடர்கிறது...

அத்தியாயம் 16 — நம்முடைய உலகம்

ஒரு நாள்

விஜய்
தன் வீட்டின் மாடியில்

தனியாக நிற்குகொண்டிருந்தான்.

கீழே

தெருவில்
மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில்
சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

யாரோ வேலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

யாரோ குழந்தையை
பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

யாரோ கடையைத் திறந்துகொண்டிருந்தார்.

யாரோ முதியவருடன்
மெதுவாக நடந்துகொண்டிருந்தார்.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த விஜய்க்கு

சில நாட்களுக்கு முன்பு
தன் மகள் கேட்ட ஒரு கேள்வி
ஞாபகம் வந்தது.

“அப்பா...

நம்ம நாடு நல்லா இருந்தா
போதுமா?

உலகமும் நல்லா இருக்கணுமா?"

அப்போது

அவன் அதற்கு
சரியான பதில் சொல்லவில்லை.

இப்போது

அந்தக் கேள்விக்கான பதில்
அவனுக்குள் மெதுவாக
தெளிவாகத் தொடங்கியது.

ஒரு மனிதன்
தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி
சிந்திக்கிறான்.

அவன் குடும்பத்தைப் பற்றி
சிந்திக்கிறான்.

குடும்பம்
தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களைப் பற்றி
சிந்திக்கத் தொடங்குகிறது.

அங்கிருந்து

ஒரு சமூகம் உருவாகிறது.

பல சமூகங்கள் சேர்ந்து
ஒரு நாடாகின்றன.

பல நாடுகள் சேர்ந்து
ஒரு உலகமாகின்றன.

ஆனால்

இந்த எல்லாவற்றையும்
தனித்தனியாகப் பிரித்து
வாழ்க்கையைப் பார்க்க முடியாது.

ஒரு இடத்தில் நடக்கும்
ஒரு நல்ல செயல்
வேறொரு இடத்திற்குச் செல்லலாம்.

அதேபோல்

ஒரு தவறான முடிவின் விளைவும்
தொலைவில் இருக்கும்
ஒருவருடைய வாழ்க்கையைத் தொடலாம்.

உலகம்
நம்மிடம் கேட்காமல்
நம்மை இணைத்துவிட்டது.

இப்போது

அந்த இணைப்பை
நாம் எப்படி பயன்படுத்துகிறோம் என்பதுதான்
நம்முடைய பொறுப்பு.

விஜயின் மகள்
மாடிக்கு வந்தாள்.

“அப்பா...”

“ம்?”

“என்ன யோசிச்சுட்டு இருக்கீங்க?”

விஜய் சிரித்தான்.

“நம்ம நாட்டைப் பற்றியும்
உலகத்தைப் பற்றியும்.”

“என்ன முடிவு எடுத்தீங்க?”

விஜய் சில நொடிகள்
அமைதியாக இருந்தான்.

பிறகு சொன்னான்:

“ஒரு நாட்டை நல்ல நாடாக்குறது
அந்த நாட்டோட அரசு மட்டும் இல்ல.

அந்த நாட்டுல வாழ்ற
ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும்
அதில் ஒரு பங்கு இருக்கு.”

அவள் கேட்டாள்:

“அப்போ உலகத்துக்கு?”

“அதுவும் அதே மாதிரி.

உலகத்தை நல்ல இடமாக்க
யாராவது ஒருத்தர் மட்டும்
வந்து செய்ய முடியாது.

ஒவ்வொருவரும்
தன் இடத்திலிருந்து
தன் பங்கைச் செய்யணும்.”

“என்ன பங்கு?”

விஜய் அவளைப் பார்த்தான்.

“நீ யாராக இருந்தாலும் பரவாயில்லை.

மாணவியா இருந்தாலும்,

வேலை செய்வளா இருந்தாலும்,

ஒருநாள் ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்கினாலும்,

எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும்,

உன் வாழ்க்கை
உன்னைத் தாண்டி
யாரையாவது தொடும்.

அந்த இடத்தில்தான்
உன் பொறுப்பு தொடங்குது.”

அந்த வார்த்தைகளை கேட்டுக்கொண்டிருந்த
அவள் அமைதியாக நின்றாள்.

விஜய் தொடர்ந்து சொன்னான்:

“நாம் எல்லாவற்றையும்
சரி செய்ய முடியாது.

உலகத்தில இருக்கிற
ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும்
நம்மால் தீர்க்க முடியாது.

ஆனா

நம்மால் செய்யக்கூடியதை
செய்யாமல் இருக்கக் கூடாது.

நம்மால் காப்பாற்றக்கூடியதை
அழிக்கக் கூடாது.

நம்மால் மதிக்கக்கூடியவரை
அவமதிக்கக் கூடாது.

நம்மால் பகிரக்கூடியதை
முழுவதும் நமக்காக மட்டும்
வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

நம்மால் கற்றுக்கொள்ள முடிந்ததை
கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நம்மால் கற்றுக்கொடுக்க முடிந்ததை
மற்றவர்களுடன் பகிர் வேண்டும்.

அதுதான்
ஒரு மனிதனின் சிறிய பங்கு.”

அவள் மெதுவாகக் கேட்டாள்:

“அவ்வளவுதானா?”

விஜய் சிரித்தான்.

“சிறியதா தோணலாம்.

ஆனா

உலகம்
பெரிய செயல்களால மட்டும்
மாறாது.

கோடிக்கணக்கான மனிதர்களின்
சிறிய பொறுப்புகள் சேர்ந்துதான்
ஒரு பெரிய உலகம் உருவாகும்.”

அந்த இரவு

விஜய் வீட்டுக்குள் சென்றான்.

அவனுடைய வாழ்க்கை
அன்றும் அதேதான்.

அதே வீடு.

அதே குடும்பம்.

அதே வேலை.

அதே மனிதர்கள்.

ஆனால்

அவனுடைய பார்வை
மாறியிருந்தது.

தான் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும்

“இதனால்
எனக்கு என்ன கிடைக்கும்?”

என்று மட்டும் கேட்காமல்,

“இதனால்
என்னைத் தாண்டி
யாருடைய வாழ்க்கை
தொடுகிறது?”

என்றும் கேட்கத் தொடங்கியது.

அந்தக் கேள்வி

அவனுடைய வாழ்க்கையை
மெதுவாக மாற்றியது.

நாம்

ஒரு மனிதராகத் தொடங்குகிறோம்.

ஒரு குடும்பத்தின்
ஒரு உறுப்பினராகிறோம்.

ஒரு சமூகத்தின்
ஒரு பகுதியாகிறோம்.

ஒரு நாட்டின்
ஒரு குடிமகனாகிறோம்.

ஆனால்

நம்முடைய வாழ்க்கை
அங்கேயே முடிவதில்லை.

நாம் வாழும் உலகத்துடனும்
நமக்கு ஒரு தொடர்பு இருக்கிறது.

அதனால்

மனிதநேயம்

ஒரு வீட்டுக்குள் மட்டும் இருக்கக்கூடாது.

ஒரு தெருவுக்குள் மட்டும் இருக்கக்கூடாது.

ஒரு சமூகத்துக்குள் மட்டும் இருக்கக்கூடாது.

ஒரு நாட்டுக்குள் மட்டும் இருக்கக்கூடாது.

அது

மனிதனிடமிருந்து
மனிதனுக்குச் செல்ல வேண்டும்.

குடும்பத்திலிருந்து
சமூகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.

சமூகத்திலிருந்து
நாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்.

நாட்டிலிருந்து
உலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.

ஒரு நல்ல உலகம்
ஒரே நாளில் உருவாகாது.

ஒரே மனிதனால் உருவாகாது.

ஒரே நாட்டாலும் உருவாகாது.

ஆனால்

ஒவ்வொரு மனிதனும்
தன் பொறுப்பை உணரும்போது,

ஒவ்வொரு குடும்பமும்
மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை மதிக்கும்போது,

ஒவ்வொரு சமூகமும்
வேறுபாடுகளுக்கு இடம் கொடுக்கும்போது,

ஒவ்வொரு நாடும்
தன் வலிமையைப் பொறுப்புடன் பயன்படுத்தும்போது,

உலகம்

மெதுவாக

மாறத் தொடங்கும்.

அந்த மாற்றத்தை
யாரோ ஒருவர் தொடங்க வேண்டும்.

அந்த ஒருவர்

நாமாக இருக்கலாம்.

விஜய்

மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றான்.

வானத்தைப் பார்த்தான்.

அங்கே

எந்த நாட்டின் எல்லையும் இல்லை.

எந்த மொழியின் கோடும் இல்லை.

எந்த மனிதனையும்
பிரிக்கும் சுவரும் இல்லை.

அவன் மெதுவாகச் சொன்னான்:

**“இந்த உலகம்
நம்முடையது மட்டும் அல்ல.

நம்மால்
அடுத்தவர்களிடமிருந்து பெற்றது.

நம்மால்
அடுத்தவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டியது.”**

சில நொடிகள்
அவன் அமைதியாக நின்றான்.

பிறகு

தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்:

**“நான் இந்த உலகத்திலிருந்து
என்ன எடுத்துக்கொண்டேன்?”**

அவன் பதிலைத் தேடினான்.

கல்வி.

அன்பு.

வாய்ப்பு.

அறிவு.

ஒரு குடும்பம்.

ஒரு சமூகம்.

ஒரு நாடு.

எண்ணற்ற மனிதர்களின் உழைப்பு.

அவன் பெற்றது
எவ்வளவு என்று எண்ணிக்கொண்டே போக முடியவில்லை.

அடுத்த கேள்வி
இன்னும் எளிதாக இருந்தது.

**“அப்படியென்றால்
நான் இந்த உலகத்திற்கு
என்ன விட்டுச் செல்லப் போகிறேன்?”**

அந்தக் கேள்விக்கு

யாரும் அவனுக்காக
பதில் எழுத முடியாது.

அவன் தான் எழுத வேண்டும்.

நாமும் தான் எழுத வேண்டும்.

இந்தப் புத்தகத்தின்
கடைசி பக்கம்
இங்கே முடிகிறது.

ஆனால்

மனிதநேயத்தின் கதை
இங்கே முடியவில்லை.

ஏனெனில்

அடுத்த பக்கம்
இந்தப் புத்தகத்தில் இல்லை.

அது நம்முடைய வாழ்க்கையில் இருக்கிறது.

நாம் பேசும்
அடுத்த வார்த்தையில்.

நாம் செய்யும்
அடுத்த செயலில்.

நாம் எடுக்கும்
அடுத்த முடிவில்.

நாம் சந்திக்கும்
அடுத்த மனிதரிடம்.

அங்கேதான்

இந்தப் புத்தகம்
மீண்டும் திறக்கிறது.

ஒரு மனிதன்
மற்றொரு மனிதனை
மனிதனாகப் பார்க்கும் இடத்தில்.

ஒரு குடும்பம்
மற்றொரு குடும்பத்தின்
வாழ்க்கையை மதிக்கும் இடத்தில்.

ஒரு சமூகம்
வேறுபாட்டுக்கு
இடம் கொடுக்கும் இடத்தில்.

ஒரு நாடு
தன் வலிமையை
பொறுப்புடன் பயன்படுத்தும் இடத்தில்.

ஒரு உலகம்

“அவன்”
“நான்” என்று பிரியாமல்,

“நாம்”
என்று சொல்லத் தொடங்கும் இடத்தில்.

அங்கே

மனிதநேயம்
ஒரு வார்த்தையாக இல்லை.

வாழ்க்கையாகிறது.

அங்கே

இந்தப் புத்தகம்
முடிவதில்லை.

அது
நம்மில் ஒருவரிடம்
தொடர்கிறது.

அந்த ஒருவர் — நீங்கள்.

அந்த இடம் — உங்கள் வாழ்க்கை.

அந்த நேரம் — இப்போது.

மனிதநேயம் தொடரட்டும்.

நம்மிலிருது. இப்போதே.